Ce spun cititorii despre
Cerul. . . casa ta adevărată —
Nu numai în pofida, ci de fapt tocmai *datorită* propriei suferinţe, Joni ne poate oferi propria perspectivă pasionantă asupra bucuriei cerului.
Elisabeth Elliot
Joni Eareckson are un dar unic de a reda cele mai profunde şi înţelepte lucruri în cel mai viu şi afectuos mod, şi în *Cerul... casa ta adevărată* se întrece pe sine. Din punct de vedere teologic, spiritual şi uman, modelul de speranţă puternică pentru ţara creştinului pe care ni-l propune din scaunul ei cu rotile este aur curat, fiind pe cât de formidabil, pe atât de emoţionant. Să nu-l pierdeţi!
J. I. Packer, Profesor de teologie la Sangwoo Youtong Chee
Câtă înţelepciune, căldură şi fascinaţie în cartea aceasta! Ea poate întări credinţa, nădejdea şi dragostea multor oameni pentru Dumnezeu şi cer.
Dr. Peter Kreeft, Profesor de filosofie la Boston College
De când o cunosc pe Joni, inima ei este legată de cer. Ea se apleacă asupra făgăduinţelor biblice şi le studiază cu o inimă care aşteaptă. Discuţiile, cântecele şi mesajele ei reflectă o adâncă preocupare pentru cer. Acum Joni şi-a strâns toate gândurile despre cer în această carte emoţionantă, plină de o aşteptare molipsitoare, de o clară percepţie biblică şi de lumina caldă a cerului însuşi. Joni, dintotdeauna o artistă talentată, pictează o imagine atât de vie a cerului, încât ai impresia că şi-a trăit jumătate din viaţă acolo.
Dr. John MacArthur, Biserica Grace Community
Opreşte-te un moment, concentrează-te prin ochii credinţei şi intră apoi cu Jonl într-o lume despre care ai auzit din copilărie, dar pe care n-ai văzut-o niciodată: cerul. Vei vedea cum este cerul şi cine va merge acolo - şi cum îţi poţi pregăti inima aici pe pământ pentru realitatea din cer. Şi s-ar putea să descoperi că cerul este mai aproape - şi mai real - decât ai crezut vreodată.
Prietena mea Joni Eareckson Tada este una dintre slujitoarele alese ale lui Dumnezeu din zilele noastre.
Chuck Colson, Prison Fellowship
Pornind de la propria experienţă în lucrul cu persoane handicapate, Joni ne oferă una dintre cele mai emoţionante imagini ale cerului: un loc în care va putea dansa pe picioarele ei, un loc în care prietenii ei cu diferite afecţiuni mintale vor primi în cele din urmă o minte complet sănătoasă. Acum, în cartea *Cerul,* ea ne oferă o abordare cuprinzătoare a uneia dintre cele mai importante şi, din nefericire neglijate, doctrine ale credinţei creştine.
Philip Yancey,
autorul cărţilor *Where îs God When It Hurts*
[Unde este Dumnezeu când suferim]
şi *The Jesus I Never Knew*
[Isus, Cel pe care nu L-am cunoscut niciodată]

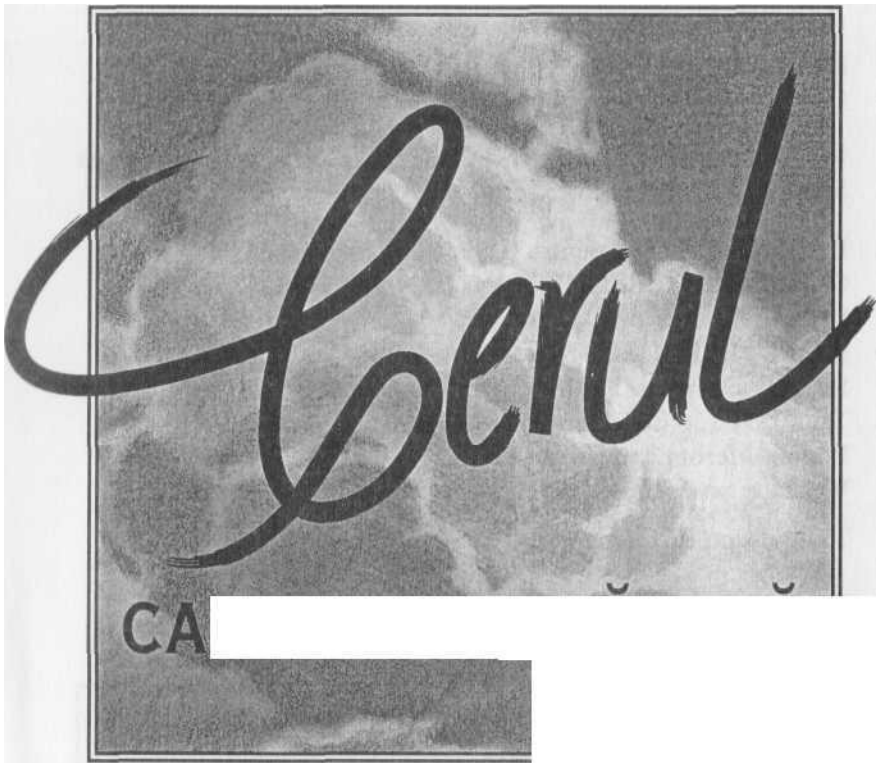

SA TA ADEVĂRATA

JONI EARECKSON TADA

Originally published in English as *Heaven* by Joni Eareckson Tada
Copyright © 1995 by Joni Eareckson Tada
M> ZondervanPublishingHouse
Grand Rapids, Michigan 49530, USA
Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea D. Cornilescu.
Drepturile de autor pentru ediţia în limba română:
© 2002 LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL
Springfield, Missouri, SUA
şi LIFE PUBLISHERS ROMÂNIA
Str. Ady Endre nr. 33, 3700 Oradea, România
Tel. (059) 136 264, fax (059) 447 180
E-mail: liferom@rdslink.ro
Web site: www.liferomania.ro
Toate drepturile rezervate.
Traducerea: *Fidelia Stroie*
Editarea şi tehnoredactarea: *Cornel Ţicărat*
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale TADA, JONI EARECKSON
Cerul - casa ta adevărată / Joni Eareckson Tada – Oradea:

Printed in România
3900 Satu Mare, Str. Arenei 16

Tel. (061) 768352.
hui Al Sanders -Lumea aceasta nu este casa lui, el nu este decât un călător prin ea
şi lui Margaret,
care-i face călătoria
cât se poate de uşoară.

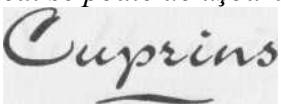

Mulţumiri 9 Capitolul 1 - Ce face cerul atât de minunat? 13
Partea întâi
CUM VA ARĂTA CERUL?
Capitolul 2 - Cine suntem noi în cer? 39 Capitolul 3 - Ce vom face în cer? 67 Capitolul 4 - Unde este cerul şi cum arată el? 93
Partea a 2-a VA FI CERUL CASA NOASTRĂ?
Capitolul 5 - De ce nu ne simţim în largul nostru pe pământ? 121 Capitolul 6 - Cerul întruchipează dorinţa inimii noastre 145
Capitolul 7 - Cerul: Casa dragostei 171
Capitolul 8 - Acasă cu împăratul nostru 197
Partea a 3-a CĂLĂTORIA SPRE CASĂ
Capitolul 9 - Să ne pregătim pentru cer 223
Capitolul 10 - Destinaţi drumului spre casă 249
Epilog 265
Note 267

ft Ytc

Este un lucru neobişnuit să-ţi exprimi recunoştinţa faţă de un scaun cu rotile, dar eu îl fac totuşi. Cei aproape treizeci de ani de cvadriplegie şi aproape la fel de mulţi ani petrecuţi în studiul Cuvântului lui Dumnezeu m-au făcut să fiu tot mai mulţumitoare lui Dumnezeu pentru tijele şi barele ce mi-au fost puse. Scaunul cu rotile m-a ajutat să învăţ pe dinafară drumul spre Casă.
Pe drumul înspre cer, inima mi-a fost călăuzită de mari scriitori şi gânditori creştini. De-a lungul anilor am răscolit rafturi întregi pentru a găsi eseuri, predici sau comentarii scrise de C.S. Lewis şi Jonathan Edwards; am citit enorm, începând cu scrierile episcopului J. C. Ryle şi sfârşind cu cele ale unor autori contemporani precum Peter Kreeft şi John MacArthur. Desigur, atunci când vreau să reflectez la cer dintr-o perspectivă mai poetică, îi redeschid pe vechii mei favoriţi, precum George MacDonald şi Madame Jeanne Guyon. îmi exprim aici recunoştinţa faţă de toţi aceşti gânditori şi teologi extraordinari ale căror amprente le veţi recunoaşte în paginile ce urmează.
îmi exprim de asemenea mulţumirea faţă de alte câteva persoane, printre care: Scott Bolinder de la Editura Zonder-van, care mi-a tot repetat ani de zile: „Ne-ar place să auzim ceea ce ai să ne spui despre cer"; John Sloan, editorul meu, care cu multă bunăvoinţă mi-a oferit mână liberă şi un spaţiu larg ca să pot scrie ce am pe suflet; Bob Hudson care mi-a examinat rândurile cu multă minuţiozitate; John Lucas, directorul artistic al Editurii Zondervan şi James Sewell, îndrumătorul meu artistic, care mi-a oferit sprijinul său pentru realizarea ilustraţiei de pe copertă. Mulţumesc de asemenea şi prietenilor mei de la Wolgemuth & Hyatt care au făcut posibilă apariţia acestei cărţi.

Le mulţumesc Juditei Butler şi Franciei Lorey pentru bunătatea arătată prin a-mi fi „mâinile" de care am avut nevoie la realizarea acestui proiect. îi mulţumesc lui Steve Estes, care mi-a revăzut manuscrisul, atent să respect învăţătura biblică. Le mulţumesc în mod deosebit femeilor care au venit la mine acasă de multe ori pentru a mă ajuta să mă ridic din pat, să mă îmbrac, să mă aşez în scaunul cu rotile şi să fiu gata să încep lucrul. Le amintesc aici pe Irene Lopez, Carolyn Simons, Patti Guth şi Francie Lorey, Donna Condon, Judy Butler şi Karen Crum, prietenele mele care au investit în lucrurile cereşti ori de câte ori îmi schimbau un pansament, mă spălau pe dinţi sau mă ajutau să-mi beau sucul de portocale. Bineînţeles, nu pot să nu-i spun „mulţumesc" soţului meu, Ken, care a fost nevoit să treacă la o porţie mai mare decât de obicei a mâncării lui mexicane preferate pe care o lua acasă de la restaurant, eu lucrând la manuscris până noaptea târziu.

în sfârşit, sunt nespus de recunoscătoare pentru faptul că Domnul Isus a pus pe inima multor luptători pe câmpul de rugăciune să mijlocească cu credincioşie. îi amintesc aici pe Bunny Warlen, Mary Lance Sisk, Jean Kenoyer, Pam Rosewell Moore şi pe cei din grupul meu de rugăciune de miercuri seara de la biserică. Mulţumesc şi celor de la JAF Ministries care se adună împreună în fiecare dimineaţă pentru rugăciune înainte de-a începe munca de fiecare zi.
Şi încă ceva. Vă mulţumesc vouă, celor care aţi ales să citiţi această carte, pentru că vă faceţi timp să mă însoţiţi în această călătorie spre înălţimile slavilor cereşti. Şi, cine ştie, poate chiar înainte de a termina de citit cartea, veţi descoperi că şi voi cunoaşteţi pe dinafară drumul spre Casă.
Abrevieri
NIV - Traducerea New International Version în limba engleză a Bibliei.
Cu toate că-mi petrec viaţa trecătoare în acest scaun, Refuz să mi-o irosesc trăind-o în disperare.
Şi, cu toate că unii pot primi
Vindecarea în dar, eu cred Că El mi-a dat un dar incomparabil mai minunat...
Pentru că cerul este mai aproape de mine Şi uneori aceasta este tot ce pot vedea.
Aud o muzică dulce
Care îmi încântă auzul; Şi ştiu că aceasta este cântată pentru mine.
Pentru că sunt mireasa Domnului Isus Mântuitorul, Şi, răscumpărată, voi sta la dreapta Lui.
El mă va întreba: „îmi acorzi un dans?"
Şi atunci voi şti că povestea dragostei noastre fără sfârşit A meritat toate lacrimile care mi-au brăzdat obrajii.
Mă bucur cu cei ale căror răni le sunt vindecate de Mântuitorul Şi plâng cu cei care încă mai suferă.
Dar bucuriile şi lacrimile pământeşti
Sunt doar ale acestei vieţi, Pe când Cuvântul Lui ne descoperă un bine mai mare.
Jn această viaţă avem de purtat o cruce; Doar o părticică din moartea lui Isus.
într-o zi însă vom pune această cruce jos,
Pentru că El ne-a promis o cunună, Cu care suferinţa noastră de-acum nu poate fi comparată.
—„Valsul lui Joni" de Nancy Honeytree

De ce este cerul atât de minunat?

ra o seară întunecoasă şi bătea un vânt destul de tare. înainte de-a intra la căldura din casă, m-am făcut ghe-motoc în aerul rece pentru a asculta şoaptele pinilor din curtea vecinului nostru şi a privi îndelung la cornul subţire al lunii ce-mi zâmbea la orizont. Ochii mei au început să cerceteze cu atenţie puzderia de stele de deasupra, în căutarea constelaţiei Ursa Mare. Ştiam că gruparea de stele numită Carul Mare face parte din această constelaţie, dar deoarece numai de puţin timp citisem despre ea într-o carte, nu reuşisem până în acel moment să o identific pe cer.
Căutam şi căutam, când, deodată, iată, binecunoscuta grupare de stele răspândite glorios şi impresionat pe întinderea unui sfert de cer. Nu-mi imaginasem că era atât de *mare* şi nici că putea fi atât de frumoasă.
M-am cutremurat, simţindu-mă mică şi parcă înghiţită de bolta înstelată ce părea să răsune de un cântec. într-adevăr, puteam să jur că am auzit un cântec. Să fi fost un imn pe care-l auzeam intonat în surdină în inima mea? Să fi fost stelele dimineţii care cântau împreună? Nu ştiu, însă cântecul a atins în mine o coardă care a rezonat apoi precum diapazonul în sufletul meu. Stelele şi muzica parcă îmi tăiaseră respiraţia şi, înainte ca frigul să mă silească să intru în casă, inima mi-a

tresăltat de bucurie şi am şoptit cu privirile îndreptate spre cer: „Isuse, vin acasă; eu aparţin acelui loc."
Am pornit apoi cu căruciorul spre casă, am străbătut garajul şi am intrat în bucătărie. Lumina fluorescentă dinăuntru m-a făcut să clipesc repede de mai multe ori în timp ce închideam uşa cu un ghiont. Am tras în piept aroma cinei care se pregătea. Casa era călduroasă şi luminată discret, televizorul se auzea în surdină în camera de zi, iar soţul meu, Ken, era pe hol şi vorbea cu un prieten la telefon.

Timp de mai bine de un minut am stat în bucătărie, lăsând căldura să-mi mângâie obrajii înghețați. Afară trăisem un moment de mare fericire şi înţelepciune, dar ştiam că nu puteam prelungi la infinit acel moment ceresc. Sunt puţini cei care reuşesc să se menţină în această stare care le permite să asculte muzica cerului. Lucrurile obişnuite, precum zdrăn-gănitul oalelor în bucătărie, telefoanele care sună şi reclamele de la televizor despre alimente „super" şi despre detergenţi pentru vase înăbuşă această muzică. Muzica cerului este prea delicată pentru a concura cu lucrurile obişnuite, de zi cu zi. Muzica şi clipa revelatoare dispar, iar noi redevenim aceiaşi oameni obişnuiţi, lăsând afară copilul din noi şi punând „la dosar" fascinaţia pe care ne-au provocat-o luna, stelele şi vântul de seară. Ne amânăm gândurile despre cer pentru altă dată.

Cu toate acestea, continuăm să trăim sub influenţa puternică a amintirii unor astfel de momente. Fie că suntem adulţi sau copii, cele mai plăcute amintiri ale noastre sunt, de obicei, acelea care, asemenea unui diapazon, ating această coarda rezonantă din sufletele noastre. Există un cântec pe care nu-1 uităm niciodată şi pe care îl recunoaştem de îndată, ori de câte ori îi prindem ecoul. îl recunoaştem pentru că este atât de plin de o frumuseţe care îţi frânge inima. Asemenea unei chemări din adânc spre şi mai adânc, cântecul acesta poartă amprenta lui Dumnezeu; şi, pentru că purtăm în noi chipul Său, amintirea aceasta este păstrată în cea mai adâncă şi profundă parte din noi. Astfel de momente pot fi asemănate cercetării cu ultrasunete: ele emit sunete prin

care reuşim să ne cunoaştem cu adevărat fiinţa noastră ascunsă, profundă, iar ceea ce auzim este un ecou ceresc.

Este posibil să auzim acest ecoul stăruitor sub un cer de seară, într-o simfonie, într-un poem, sau să-1 surprindem într-o pictură. De fapt, cântăreţii, scriitorii şi pictorii sunt aceia care încearcă de cele mai multe ori să capteze acest ecou, această muzică cerească, silindu-ne parcă să cântăm, să scriem sau să pictăm un lucru cu adevărat frumos.

Ştiu acest lucru pentru că sunt artistă. Cu toate acestea, trebuie să mărturisesc că nu am reuşit niciodată să pictez o imagine a cerului. Oamenii m-au întrebat de ce, şi eu nu am reuşit să le dau un răspuns satisfăcător; le-am spus doar că cerul parcă sfidează pânza curată a artistului. Cele mai bune picturi ale mele în care încerc să reprezint cerul sunt peisaje cu munţi care îţi taie respiraţia sau cu nori care reflectă, oarecum, câte ceva din măreţia cerului. Simt că nu pot să redau pe deplin acest efect extraordinar.

La fel stau lucrurile şi cu pământul. Munţii şi norii adevăraţi sunt uimitori, dar chiar şi cele mai frumoase reprezentări ale splendorilor naturii - norii negri, prevestitori de furtună de deasupra unui lan de grâu sau perspectiva dinspre sud a Marelui Canion - nu sunt decât schiţe neprelucrate ale cerului. Ceea ce este mai frumos şi mai minunat pe pământ nu este decât o reflectare palidă, o imagine anticipatorie a gloriei care ne va fi descoperită într-o zi.

Necazul este că nu prea ne lăsăm copleşiţi de această perspectivă. Vin însă momente când suntem opriţi de una din acele nopţi strălucitoare când aerul este curat precum cristalul, iar cerul întunecat este presărat cu milioane de stele. Este nevoie de un astfel de moment pentru a putea să ne oprim, să privim cum răsuflarea noastră caldă face parcă nişte norişori în aerul rece al nopţii, şi să ne întrebăm, ca Iacov: Ce este viaţa noastră? Nu suntem decât un abur care se arată puţintel şi apoi piere (Iacov 4:14).

Ne grăbim apoi să intrăm în casă pentru a prinde ştirile de la ora opt sau să ne potolim copiii, care au început să se certe.

CERUL... CASA TA ADEVĂRATĂ

Clipa de cer s-a dus şi ne spunem că, totuşi, *viaţa nu pare a fi ca un abur care piere în grabă.* Realmente nu credem că totul se sfârşeşte, nu-i aşa? Dacă Dumnezeu nu ne-ar fi spus altceva, cu toţii am crede că această paradă a vieţii va continua la nesfârşit.

Dar ea se va termina. Viaţa aceasta nu ţine o veşnicie, şi nu este nici cea mai bună viaţă care a fost sau ar putea fi vreodată. Adevărul este că noi, credincioşii, suntem în drum spre cer. Aceasta este o realitate. Şi ceea ce facem aici pe pământ se află în legătură directă cu felul în care vom trăi acolo. Putem ajunge în cer anul viitor, sau poate peste doar o săptămână, aşa că nu pare deloc un lucru deplasat să petrecem din când în când pe acest pământ câteva momente gândindu-ne la viitorul minunat care ne este rezervat.

îmi place să meditez la cer şi să citesc despre el. Dar, pe măsură ce răsfoiam paginile Scripturii - resursa noastră cea mai bună despre cer - am observat că aceasta are un limbaj criptat. Aproape că trebuie să spargi în bucăţi hieroglifele cerului înainte de-a le putea înţelege.
Mai mult decât atât, m-am rătăcit în haosul cronologic, dorind să înţeleg modul în care revenirea lui Isus pe pământ se leagă de mileniu, răpire, judecată, precum şi de potirele, sulurile şi trâmbiţele din cartea Apocalipsei. Cum am putea să facem din cer ţinta noastră, când suntem atât de confuzi, sau să ne aşteptăm la un viitor „minunat", atât timp cât ne împiedicăm de imaginile plastice ale cununilor şi tronului?
Scopul acestor lucruri pare a fi doar acela de a-1 descuraja pe cel dornic să le cunoască. In realitate însă, ele sunt stimulente spre cunoaştere. Simbolurile folosite în Biblie precum palmieri, cununi, străzi de aur sau mări de sticlă sunt doar atât - simboluri. Ele nu ne vor satisface niciodată curiozitatea despre cer şi, de fapt, nici nu sunt date în scopul acesta. Sunt doar imagini neclare ale unor lucruri reale, dar şi îndrumătoare sau indicatoare care ne arată care este drumul corect ce ne duce spre casă.

Despre aceasta voi scrie în paginile ce urmează. îndrumătoare şi indicatoare care să ne conducă spre cer, adevărata casă pentru inima şi duhul nostru. Doresc să vă sensibilizez inima, să vă desfăşor înainte o hartă şi să vă arăt drumul spre casă. Gândurile adunate aici sunt pentru cei cu inimile pline de bucurie cerească, sau, cel puţin, ar dori să aibă inimile pline de o astfel de bucurie. Ele sunt chiar şi pentru cei care nu au nici cea mai vagă idee despre bucuria cerească, dar sunt frământaţi de curiozitate.
Este adevărat, cerul ar putea sfida pagina tipărită, dar cuvintele, şi chiar desenele, cum ar fi de pildă desenul pe care l-am făcut pentru coperta cărţii, pot să atingă uneori o coardă rezonantă în sufletul nostru, permiţându-ne să auzim cântecul vechi şi ceresc pe care îl cântă în cor stelele dimineţii. Speranţa mea este ca acest cântec să nu fie înăbuşit de prezenţa unor lucruri pământeşti, precum zgomotele care se revarsă din aparatul de radio sau scârţâitul maşinii de spălat, şi ca aceste pagini să vă ajute să vă fixaţi pe acea frecvenţă care să vă permită să recepţionaţi melodia cerului.
Asemenea înghiţiturii luate pe furiş din mâncarea pregătită pentru cină, ceea ce am vrut să prezint aici este o anticipare a ceea ce e de aşteptat să primim la ospăţ.
Am vrut să vă îndrept privirea spre cer şi să vă ajut să vedeţi ceva ce se află mai departe, mult mai departe de constelaţia Ursa Mare.
îndemnul meu este să nu ne legăm prea mult de lucrurile bune de-aici de pe pământ şi să nu fim satisfăcuţi cu ele. Acestea nu sunt decât sunetele de acordaj ale orchestrei care se pregăteşte de concert. Adevăratul cântec va înflori într-o simfonie cerească, al cărei preludiu va începe peste foarte puţin timp.

Un prim crâmpei de cer

Prima dată când am auzit acel cântec ceresc cu efect obsedant, atât de vechi şi totodată atât de nou, a fost în vara anului 1957. împreună cu familia mea am împachetat totul,

ne-am înghesuit în Buick-ul nostru vechi şi am pornit-o spre vest pe drumurile de ţară din Kansas. La un moment dat tata a tras maşina într-o parcare la marginea drumului pentru ca sora mea să poată merge la baie. Eu am părăsit în grabă locul înăbuşitor de pe bancheta din spate şi am început să mă plimb pe lângă gardul de sârmă ghimpată întins de-a lungul drumului. Aveam astfel ocazia să mă răcoresc, precum şi să studiez terenul.
M-am oprit şi am luat de jos o piatră; am examinat-o şi apoi am aruncat-o departe, dincolo de gard, peste cel mai mare, cel mai larg şi mai lung câmp pe care-1 văzusem vreodată. Era un ocean de grâu, cu valuri aurii legănate de vânt, pe cât de întins, pe atât de frumos, sub un cer de un albastru ireal. Am stat şi am privit îndelung. O briza caldă îmi răscolea părul. Un fluture zbura pe-aproape. Cu excepţia sunetului ascuţit produs de diferitele insecte de pe câmp, totul era liniştit, incredibil de liniştit.
Dar chiar era?
Nu-mi amintesc dacă acel cântec venea din cer sau dinspre câmpie, sau dacă era doar sunetul scos de greieri. Am încercat din răsputeri să-1 ascult mai bine, dar în loc să aud note, am simţit... spaţiu. Un spaţiu larg, neobişnuit de larg îmi umplea inima, de parcă în sufletul meu de şapte ani îşi făcea loc tot

lanul acela de grâu din faţa mea. Mi-am dat capul pe spate să privesc la şoimul ce făcea rotocoale în înaltul cerului. Pasărea, cerul, soarele şi câmpia mă înălţau într-un fel de simfonie cerească, învăluindu-mi inima în candoare şi înţelegere, asemenea efectului pe care-l are un imn popular american, într-o gamă majoră, curat, drept, vertical. Niciodată nu mai simţisem - sau, mai bine spus, nu auzisem - aşa ceva. Imediat însă ce am încercat să prind mai bine acel ecou stăruitor, acesta a dispărut cu totul.
Nu aveam decât şapte ani, dar stând acolo, lângă acel gard de sârmă ghimpată ce împrejmuia un lan de grâu din Kansas, am ştiut că inima mi-a fost atinsă de Dumnezeu. De fapt, pe vremea aceea nu-L cunoşteam cu adevărat pe Dumnezeu, dar

nici nu eram prea mică pentru a-mi da seama de atingerile ocazionale ale Duhului Său. Am rămas în starea aceea minute în şir, murmurând un binecunoscut cântec învăţat la şcoala duminicală: „Această lume nu e casa mea, nu sunt decât un trecător pe-aici". Pentru mine, acel moment a fost unul ceresc. Tata a claxonat şi eu am m-am întors la maşină. Familia noastră şi-a continuat drumul, având de-acum pe bancheta din spate a maşinii o fetiţă puţin schimbată.
îmi amintesc mai multe astfel de momente, când inima mea părea să depăşească cu puţin ritmul restului trupului şi să bată într-un ritm foarte asemănător celui al Duhului Sfânt. Un astfel de moment l-am trăit la câţiva ani după accidentul din 1967, când în urma unui plonjon în apă am rămas paralizată. Mă aflam tocmai la începutul relaţiei mele cu Isus, într-o situaţie care îmi impunea să mă gândesc serios la domnia Lui în viaţa mea. Era perioada în care petreceam seri îndelungate lângă şemineu, alături de prietenul meu, Steve Estes, care se cufunda în lectura Bibliei.
El mă călăuzea în înţelegerea Cuvântului lui Dumnezeu pentru a mă ajuta să învăţ despre cer. Mi-a captivat atenţia imediat. Toţi vrem să mergem în cer. Cu toţii suntem curioşi să ştim unde este, cum arată, cine este acolo sau cu ce sunt îmbrăcaţi şi ce fac cei de acolo. Eu nu fac excepţie.
Am fost încântată să aflu că într-o zi nu voi mai fi paralizată, ci voi avea un trup nou, glorificat. Am început imediat să-mi imaginez toate lucrurile minunate pe care le voi face cu mâinile şi picioarele cele noi. Voi înota câteva ture. Voi curăţa câteva portocale. Voi alerga pe câmpii şi mă voi arunca în valuri, mă voi căţăra pe stânci şi voi zburda de pe o pajişte pe alta. Gândurile acestea mă extaziau şi, stând acolo, într-un scaun cu rotile, incapabilă să mă mişc, a început să mă pătrundă un dor, un ecou tot mai înalt al acelui cântec ceresc gata să-mi facă inima să se bucure şi mai mult. Aş putea spune că inima îmi era încă o dată gata să salte de bucurie.
Sesizând cât eram de captată de această uimitoare perspectivă, Steve mi-a arătat un pasaj din Apocalipsa 21. N-am mai

avut răbdare să termine de citit despre tot acest viitor pe care Dumnezeu ni-l rezervă. Am intervenit imediat după primul verset:
„Apoi am văzut un cer nou şi un pământ nou..."
„E-n regulă, accept aşa ceva. Planeta asta veche are mare nevoie de reparaţii."
„... cerul dintâi şi pământul dintâi pieriseră..."
„Stai puţin, vrei să spui că tot ce este legat de pământul acesta va dispărea şi nu va mai fi? Dar sunt o mulţime de lucruri care îmi plac. Tartinele cu ardei şi brânză, meciurile din NBA, cascada Bridal Veil din Parcul Naţional Yosemite..."
„... şi marea nu mai era."
„Cum? Fără mare? Dar mie îmi place oceanul, îmi plac valurile, vântul. Gustul de sare din aer. Ce să-ţi mai spun de plăcerea pe care o ai când te avânţi printre talazuri? Sau când îţi cufunzi picioarele în nisip? Pentru mine, în cer *trebuie* să existe şi ocean."
„Şi eu am văzut coborându-se din cer de la Dumnezeu cetatea sfântă, noul Ierusalim, gătită ca o mireasă, împodobită pentru bărbatul ei."
„Fără mare? Fără dune de nisip? Fără Marele Recif? Fără lanuri de grâu şi fără copacii sequoia? Destul! Nu-mi plac cetăţile, fie ele chiar sfinte. Cine îşi doreşte construcţii sofisticate în mijlocul cerului? Unora s-ar putea să le placă planurile urbanistice ireproşabile, dar mie una, frate, nu-mi plac."
Prietenul meu şi-a închis Biblia. Mi-a simţit dezamăgirea. El ştia că admiraţia şi interesul meu pentru cer vor dispare la fel de repede pe cât îmi fuseseră stârnite. Nu mai era nimic din senzaţia pe care o

avusesem privind acel lan de grâu din Kansas. Ceva era greşit, ori cu mine, ori cu descrierile biblice referitoare la gloria cerească.
Ţi se pare familiar ceea ce spun?
Fii sincer. Fii ca orice creştin lucid, realist, ale cărui picioare sunt bine aşezate pe pământ. Nu ai cunoscut momente când imaginile biblice ale cerului redate prin cuvinte ţi s-au părut monotone şi plictisitoare pe lângă spectacolul

captivant şi urletul asurzitor al Cascadei Niagara? Sau faţă de imaginea întinselor câmpii din Colorado admirate de pe o culme precum Pikes Peak [un vârf din Munţii Stâncoşi, cu o înălţime de 4.300 metri; n.tr.]? Sau faţă de mişcarea unduitoare şi nesfârşită a lanurilor de grâne aurii? Nu ai uneori senzaţia că notele muzicale ale creaţiei lui Dumnezeu aproape că eclipsează spusele lui Ezechiel, când descrie lucrurile din cer asemenea unor roţi care se intersectează cu alte roţi şi care se îndreaptă în patru direcţii? „Aveau nişte obezi de o înălţime înspăimântătoare şi pe obezile lor cele patru roţi erau pline cu ochi de jur împrejur" (Ezechiel 1:18). *Cuuutn?*
Imaginea cerului, aşa cum este aceasta redată în Scriptură aproape că pare o copie nereuşită a unui ghid turistic:
La intrarea în cer te întâmpină un şir lung de porţi sidefate; este bine să fii atent să nu aluneci pe drumurile pavate cu aur. Nu te obosi să găseşti un restaurant cu specific local, pentru că în cer nu ai nevoie să mănânci, şi nu ai nevoie nici de vreun hotel sau altceva de felul acesta, întrucât paturile comode, aşternuturile proaspete şi pernele pufoase nu-şi au nici un rost aici.
Cea mai mare atracţie o reprezintă marea de sticlă. Date fiind însă condiţiile locale, nu pot fi admirate apusuri şi răsărituri de soare, sau nopţi cu lună plină. Nu pierde ocazia de a vizita Noul Ierusalim, un uimitor oraş al viitorului, conceput după planurile celor mai renumiţi arhitecţi. Pot fi admirate cele douăsprezece temelii, precum şi cele douăsprezece porţi, fiecare fiind făurită dintr-un singur mărgăritar uriaş. Prin spectacolul diafan pe care îl oferă, Noul Ierusalim eclipsează însăşi Cetatea de Smarald din Oz.
„Pare atât de încurcat. Nu înţeleg", i-am spus lui Steve.
Ca încurajare, Steve a deschis Biblia la cuvintele lui Isus din Ioan 14:1-4: „«Să nu vi se tulbure inima. Aveţi credinţă în Dumnezeu şi aveţi credinţă în Mine. In casa Tatălui Meu sunt multe locaşuri. Dacă n-ar fi aşa, v-aş fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Şi după ce Mă voi duce şi vă voi pregăti un

loc, Mă voi întoarce şi vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiţi şi voi. Ştiţi unde Mă duc, şi ştiţi şi calea într-acolo.»"
Prietenul meu a încercat să-mi ridice moralul, spunându-mi că dacă Isus pregăteşte acum cerul pentru noi, trebuie să fie minunat. Pentru a crea pământul, nu I-au trebuit decât şapte zile; şi iată că, oho, au trecut două mii de ani de când El lucrează la camera mea din casa Lui din ceruri.
O manevră inteligentă, al cărei efect însă a fost unul total contrar celui scontat: nu am putut decât să mă gândesc de câte ori am ajuns să mă plictisesc de cele mai frumoase camere de hotel în mai puţin de o săptămână. Steve a mai făcut o încercare, explicându-mi că tot ceea ce scria acolo despre casa lui Dumnezeu şi locaşurile din aceasta era o alegorie. I-am aruncat o privire nedumerită, încercând să înţeleg în ce fel această idee o îmbunătăţea pe cea de dinainte.
E lesne să înţelegi de ce am preferat, pentru început măcar, să meditez la cer de pe vârful unei stânci ce domină un ocean zbuciumat, şi nu de pe înălţimea din Apocalipsa 21.

De ce par atât de negative simbolurile despre cer?

Nu vreau să fiu ridicolă, dar, la fel ca tine, mă frapează faptul că cerul este descris adesea prin negaţii. Nu va mai fi mare, nici timp, nici lună sau soare. Dar ce va fi cu mâncarea, căsătoria, sexul, arta şi marile opere de artă? Vor Ezechiel şi autorul Apocalipsei să ne spună că toate celelalte privilegii din cer vor cântări mai greu decât ceea ce nu va mai fi? Cei câţiva zeci de ani din viaţă pe care i-am petrecut într-un scaun cu rotile m-au încărcat cu amintiri încântătoare strânse de-a lungul vieţii, începând de la senzaţia pe care am avut-o când am atins pentru prima dată fildeşul rece al claviaturii unui pian până la euforia scufundării în valurile mareei când aceasta ajungea în faza ei de maxim. Asemenea amintiri năpădesc fiecare nerv şi fiecare fibră a fiinţei mele şi, astfel, îmi domină întreaga

imaginaţie. Este cel puţin neplăcut să te gândeşti că cele mai bune lucruri care se regăsesc în amintirile noastre nu-şi vor mai găsi locul în cer. La fel poţi spune şi tu.
Joni Eareckson Tada
23
„Totuşi", a insistat Steve, „aici este scris: «Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit şi la inima omului nu s-au suit, aşa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc.» Tu nu ai cum să-ţi imaginezi tot ceea ce Dumnezeu pregăteşte acum în cer."
„Dacă-i aşa", m-am răstit eu, „Dumnezeu să nu se aştepte să fim nemaipomenit de impresionaţi de imaginea cerului. Dacă trebuie să calc în picioare toate lucrurile minunate de care mă bucur pe pământ doar pentru ca cerul să poată arăta mai bine, atunci nu conta pe mine."
Numai nu puteam înţelege cum atâta fericire cerească era descrisă în termeni atât de negativi. De ce mi se părea că Dumnezeu vorbeşte despre cer spunându-mi ce acesta *nu* va fi, mai mult decât ceea ce va fi?
Şi aceasta nu era tot. Eram uimită de asemenea că descrierile pozitive ale cerului, atâtea câte erau, păreau făcute cu stângăcie şi lipsite de eleganţă. Tronuri înconjurate de curcubeu? Străzi de aur? Porţi împodobite cu pietre scumpe? O cetate strălucitoare având 2.240 de kilometri în lungime, cu lăţimea şi înălţimea egale cu lungimea, cu ziduri din iaspis groase de 64 de metri? Seamănă mai degrabă cu construcţia monolitică Mall of America din Minnesota [magazinele Mall sunt complexe comerciale pentru vânzarea cu amănuntul, care cuprind în mai multe clădiri alăturate sau sub un singur acoperiş mai multe magazine şi restaurante; n.tr.]. A fost jenant pentru mine să admit lucrul acesta, dar până şi referirile la pacea nesfârşită şi fericirea eternă păreau plictisitoare.
Prietenul meu a oftat şi a mai făcut o încercare: „Joni, tu cunoşti Biblia suficient de bine pentru a-ţi da seama că ea nu te îndrumă greşit. Aşa că, nu ar fi mai normal ca aceste descrieri, în loc de-a ne tulbura şi deruta, să ne înflăcăreze şi mai mult inimile? Nu te bucuri puţin pentru că cerul nu poate fi descris în termeni pe care să-i putem înţelege?"
I-am aruncat o privire pierdută.
„Nu este încurajator numai să te gândeşti că lucrurile minunate de-acolo nu pot fi descrise?" S-a oprit pentru câteva
24

momente, apoi a adăugat. „Pur şi simplu, nu se găsesc cuvinte pentru cer." Acum era rândul lui să se uite la mine pierdut.
Ceea ce îmi spunea el, după cum se exprima cineva, îmi aducea beznă pentru minte, dar o rază de soare pentru inimă. Avea dreptate. Doream ca străzile de aur şi porţile de smarald să-mi înflăcăreze inima, nu să-mi toarne apă rece peste ea. în inima mea doream ca cerul să fie diapazonul atins de mâna lui Dumnezeu. Doream ca în străfundul sufletului meu să vibreze acea năzuinţă veche şi totuşi familiară, acea dorinţă pentru ceva care să-mi umple şi să-mi inunde sufletul.
Am zâmbit. Apoi am zâmbit amândoi. Ştiam că Dumnezeu nu ne adusese atât de departe doar pentru a ne dezamăgi cu toate aceste negări. Nu doream să mă las descurajată. Trebuiau să existe lucruri pozitive. Biblia este o carte dată pentru a fi crezută, de aceea *trebuie* să existe ceva mai mult dincolo de tronul învăluit de curcubeu. Toate aceste lucruri legate de cetăţile de aur şi mările de sticlă trebuie să fie indicii ale unui mister uimitor. Şi dacă Psalmul 25:14 este corect, dacă „prietenia Domnului este pentru cei ce se tem de El", atunci acest mister este unul în căutarea căruia Dumnezeu intenţionează să mă stimuleze să pornesc, să-mi stârnească interesul până voi ajunge să înţeleg ce este cu acest cer.
Am simţit că prind puteri noi. M-am hotărât să-i povestesc lui Steve despre acea după-amiază îndepărtată de vară pe care o trăisem la marginea lanului de grâu din Kansas. „Nu eram decât o fetiţă, dar atunci cerul mi s-a părut atât de aproape, atât de real", am şoptit eu printre suspine. I-am descris bucuria şi uimirea care m-au cuprins atunci, senzaţia spaţiului şi sunetul muzicii. I-am spus apoi că aşa doream eu să fie cerul... Doream o hartă care să-mi arate drumul înapoi spre acel lan de grâu.
„Dar aşteptările tale cu privire la cer trebuie să îmbrace forme mai concrete", m-a avertizat prietenul meu. „Nu poţi ignora străzile de aur şi tronurile învăluite de curcubeu doar pentru că acestea nu te înfioară la prima vedere. Ele sunt imaginile pe care ni le-a dat Dumnezeu - simbolurile la care

Scriptura ne cheamă să cugetăm. Scopul lor nu este de a-ţi intimida credinţa, ci de-a o stimula."

Ştiam că avea şi aici dreptate. Dacă nu mă încânta imaginea strălucitoarei cetăţi cereşti, cu ziduri de iaspis, late de vreo 64 de metri - doar pentru că nu-mi plăcea ideea de plan urbanistic în cer - nu aveam nimic pe ce să-mi fundamentez credinţa, în afară de imaginaţia mea. Şi aceasta putea fi periculos, dacă nu să bată puţin chiar a New Age.
„Joni, să nu interpretezi greşit semnele din Biblie din cauza realităţii pe care ele doar o reprezintă. Să-ţi dau un exemplu: Să presupunem că mergem cu maşina pe o şosea şi întâlnim un semn rutier verde pe care stă scris: «Chicago: 50 mile». Nu am avea cum să interpretăm greşit acel semn rutier referitor la Chicago, aşa-i?"
„Da."
„Amândoi înţelegem că semnul acesta înseamnă că pe drumul nostru, la o distanţă de cincizeci de mile depărtare există o realitate cu mult mai măreaţă decât cea a unei bucăţi de tablă verde de, să spunem, şaptezeci pe o sută cincizeci de centimetri, pe care se află scrise nişte litere albe."
Aşa ceva era mai uşor de înţeles.
„în acelaşi fel, nu te apropia de un zid înalt de 2.240 km şi făcut din pietre preţioase, doar ca să te opreşti acolo. Nu îngenunchea la fiecare pas pentru a verifica dacă aurul cu care sunt pavate străzile are 18 sau 24 de carate. Aceste lucruri nu sunt decât indicatoare spre o realitate care copleşeşte mintea, o realitate care depăşeşte cu mult aceste simboluri simple."
încetişor se făcea lumină. Problema nu era legată de modul în care Biblia descria gloria cerească, ci de modul în care priveam eu acele simboluri.
Şi Steve a continuat. „Pentru că mi se pare că nu eşti prea încântată de felul cum arată Noul Ierusalim, gândeşte-te la următorul lucru: Se spune că lungimea, lăţimea şi înălţimea zidurilor care îl înconjoară sunt egale. Rezultă că cetatea este un cub perfect, cu latura de 2.240 km. Ce crezi că înseamnă asta?"

„Că cerul este urât", i-am răspuns.
„Bravo! Fii atentă, altfel vei intra din plin cu faţa într-un indicator rutier spre Chicago", râse el. „Dacă te opreşti doar la simbol, ai dreptate, perspectiva nu este prea încântătoare. Dar simbolurile ne trimit dincolo de ele însele, spre o altă realitate."
Am deschis Biblia la descrierea din Vechiul Testament a modului în care împăratul Solomon a construit Sfânta Sfintelor din vechiul Templu de la Ierusalim, locul în care urma să fie aşezat chivotul Legământului. în 1 Regi 6:20 scrie: „Locul preasfânt avea douăzeci de coţi lungime, douăzeci de coţi lăţime şi douăzeci de coţi înălţime."
„Vezi", mi-a spus Steve, „dimensiunile sunt identice, numai că despre cer se spune că este de aproximativ un sfert de milion de ori mai mare. Acum, de vreme ce Apocalipsa susţine că în cer nu se găseşte nici un templu, ideea este probabil că cerul în întregime este un templu. Şi exact aşa cum prezenţa orbitoare a lui Dumnezeu umplea Sfânta Sfintelor, la fel ea va umple acea cetate sfântă, numai că mult mai intens."
„Hmm... sună interesant ce spui", am răspuns eu, căzând pe gânduri.
„Exact! Trebuie să te gândeşti la aceste lucruri. Atunci când îţi faci timp să meditezi asupra Scripturii, credinţa ta are ceva de ce să se ţină. Ceva real şi adevărat. Credinţa ta are ceva cu ce să se hrănească, ceva în care visele tale despre cer pot să fie înrădăcinate."
Atunci nu mi-am dat seama de acest lucru, însă Steve Estes tocmai îmi arătase cum să citesc harta, cum să înţeleg legenda şi simbolurile care urmau să-mi arate drumul spre casa mea din cer. Pentru că, atunci când e vorba despre cer, nu există nici o limită pentru ceea ce le va descoperi Dumnezeu celor a căror credinţă este înrădăcinată în Scripturi.

Cerul văzut prin ochii credinţei

în Biblie găsim simbolurile, dar ceea ce dă viaţă hieroglifelor cerului este credinţa. Şi cerul *trebuie* să prindă viaţă!
Joni Eareckson Tada

In definitiv, tu eşti un cetăţean al împărăţiei cereşti şi, potrivit versetului Filipeni 3:20, este de presupus că aştepţi această împărăţie cu nerăbdare. Cerul reprezintă sfârşitul călătoriei tale, ţelul vieţii tale, motivaţia ta de a merge mai departe. Dacă cerul este casa duhului tău, odihna pentru sufletul tău, locul în care ţi-ai făcut toate investiţiile de pe pământ, a-tunci acesta trebuie să-ţi cucerească inima. Şi inima ta trebuie să cucerească cerul prin credinţă.

Cerul a fost, şi va fi întotdeauna, o chestiune de credinţă: „Şi credinţa este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredinţare despre lucrurile care nu se văd" (Evrei **11:1).** Opreşte-te puţin şi gândeşte-te la acest verset. Credinţă înseamnă să crezi în realităţi care depăşesc înţelegerea şi orizontul nostru. înseamnă să fii sigur de ceva ce nă-dăjduieşti, cu alte cuvinte să fii sigur de lucrurile viitoare, încă neîmplinite. Şi mai înseamnă să fii sigur de ceva ce nu poţi vedea, adică să fii conştient de realităţile nevăzute ale lui Dumnezeu care sunt peste tot în jurul tău. Ca să mă exprim altfel, credinţa te ajută nu doar să fii sigur că străzile de aur din cer există cu adevărat, dar te ajută şi să vezi dincolo străzile de asfalt de pe pământ care există aici şi acum.
Pentru a fi sigur de lucrurile viitoare, încă neîmplinite, nu-ţi trebuie o credinţă mai mare decât un grăunte de muştar Nu ai nevoie de o credinţă mare pentru a fi conştient de realităţile divine nevăzute de care suntem înconjuraţi. Dacă eşti conştient de realităţi pe care nu le poţi vedea şi dacă eşti singur că există încă multe alte realităţi care vor prinde cândva contur, se poate spune că ai rezolvat pe jumătate misterul.
Ar fi sugestive în sensul acesta imaginile pe care Ezechiel le-a redat în cartea sa în câteva cuvinte. Profetul stă pe malul unui râu când deodată - într-o clipeală - vede cu ochii întredeschişi cum cerul se deschide deasupra lui: „M-am uitat şi iată... un nor gros şi un snop de foc care răspândea de jur împrejur o lumină strălucitoare, în mijlocul căreia lucea ca o aramă lustruită care ieşea din mijlocul focului. Tot în mijloc se mai vedeau patru făpturi vii

a căror înfăţişare avea o asemănare omenească. . ." Ezechiel continuă apoi descriind cele patru feţe cu ochi, urechi, nas şi gură de bou, om, leu, respectiv vultur, cred.
Mi se face milă de Ezechiel. Acesta îşi vedea de treabă lângă râu, când, pe neaşteptate, Dumnezeu aproape că îl orbeşte cu strălucirea cerului, o strălucire pe care credinciosul obişnuit o poate privi de la distanţă, şi chiar şi atunci doar printr-o sticlă de culoare închisă. Profetul s-a străduit să găsească cuvinte prin care să descrie ceea ce a văzut cu ochii lui, dar după ce a răsfoit dicţionarul în căutarea unor substantive şi adjective potrivite pentru a reda imaginea cerului, a trebuit să revină la limbajul vechi şi cunoscut. Aşa am ajuns să citim descrierile stranii ale fiinţelor cu roţi şi chipuri ciudate, la care visează autorii de literatură ştiinţifico-fantastică.
Ezechiel s-a avântat plin de curaj şi a exprimat în cuvinte ceea ce a văzut. Dumnezeu i-a descoperit ceva supranatural -nişte realităţi divine nemaivăzute până atunci - însă nu i-a oferit profetului nici un dicţionar de sinonime din sfera supranaturalului. Din această cauză Ezechiel a trebuit să recurgă la cuvinte care redau asemănarea. în mijlocul focului era ceva *asemănător* cu... şi înfăţişarea lor *semăna* cu... De fapt, cu cât Ezechiel se apropie mai mult de tronul în flăcări, cu atât sunt mai nesigure cuvintele pe care le foloseşte.
Aproape că poţi auzi bâlbâială şi gângăveala lui Ezechiel, începând cu versetul 26 din primul capitol: *Deasupra cerului care era peste capetele lor, era ceva ca o piatră de safir, în chipul unui scaun de domnie; pe acest chip de scaun de domnie se vedea ca un chip de om, care şedea pe el. Am mai văzut iarăşi o lucire de aramă lustruită ca nişte foc, înlăuntrul căruia era omul acesta, şi care strălucea de jur împrejur; de la chipul rărunchilor lui până jos, am văzut ca un fel de foc, şi de jur împrejur era înconjurat cu o lumină strălucitoare. Ca înfăţişarea curcubeului, care stă în nor într-o zi de ploaie, aşa era şi înfăţişarea acestei lumini strălucitoare, care-l înconjura. Astfel era arătarea slavei Domnului.*

Ai numărat de câte ori foloseşte expresiile „era ceva ca", „păreau de", „ca nişte", „ca un fel de"? Săracu' de el! Scaunul de domnie nu semăna deloc cu cel al regelui David; ceea ce a observat Ezechiel părea doar să aibă „chipul unui scaun de domnie". Dar fiinţa care stătea pe acest scaun de domnie? Despre aceasta Ezechiel nu a putut să spună decât că „se vedea ca un chip de om".[1]
Acelaşi lucru este adevărat în cazul apostolului Ioan care s-a străduit să consemneze în scris viziunea cerească pe care a avut-o în timp ce se afla pe insula Patmos. Ioan a făcut tot ce i-a stat în putinţă pentru a reda cât mai fidel ceea ce păreau a fi râuri de sticlă, străzi de aur şi porţi de smarald.
Ce vreau să spun cu toate acestea? Au fost Ezechiel şi Ioan siguri de nădejdea lor? Bineînţeles. Erau ei siguri de lucrurile pe care nu le văzuseră niciodată? Pun rămăşag că da. Ei au fost martorii unor lucruri care urmau să se întâmple în viitorul foarte îndepărtat, şi când Dumnezeu a ridicat cortina

astfel încât ei să poată vedea realităţile nevăzute, ei au crezut că El va aduce toate acestea la îndeplinire. Probabil că în zilele acelea credinţa lor despre cer a fost confuză, dar, o dată ce li s-au deschis ochii, realităţile cu r, au devenit Realităţi cu *R.*

Acum este adevărat că ei au avut un mic avantaj. Când au văzut cerul, a fost puţin ca şi cum ar fi stat în faţa unui arc de lumină fără să poarte ochelari de soare. Nu putea să le scape ce au văzut. Au văzut cu ochii lor ceea ce au nădăjduit să vadă toată viaţa. Dar înainte de a-i invidia, să ne amintim că „o nădejde care se vede, nu mai este nădejde: pentru că ce se vede, se mai poate nădăjdui?" (Romani 8:24-25).

Ezechiel şi Ioan şi-au văzut nădejdea cu ochii. Noi nu putem şi acesta este motivul pentru care cântecul cerului este pentru noi încă un ecou. Este o dorinţă arzătoare, neîmplinită. Un dor care persistă asemenea unei dureri. Dar acesta nu este un lucru chiar atât de rău. Ne putem strădui să privim cerul printr-o sticlă neagră, dar în momentul când, din postura de credincioşi obişnuiţi, reuşim să prindem o perspectivă a aceluiaşi cer, ne putem afla într-o stare mai binecuvântată

chiar decât cea a unui proroc. Cum este posibil acest lucru? în Ioan 20:29, Isus apreciază credinţa oamenilor ca mine şi ca tine, atunci când ne fericeşte, spunând: „Ferice de cei *ce n-au văzut si au crezut.*"

Isus spune că există o binecuvântare specială, o stare de fericire unică rezervată oamenilor ca mine şi ca tine, care caută să descifreze în noroiul pământului sensul hieroglifelor cereşti. Când este vorba despre cer, dacă poţi privi dincolo de simboluri şi să fii sigur de nădejdea pe care o ai, şi la fel de sigur că ceea ce nu vezi *există* totuşi acolo, atunci te apropii de ceea ce au văzut şi simţit prorocii şi apostolii. Şi dacă ei au văzut un tron învăluit de curcubeu, tu poţi înţelege într-o străfulgerare ce simbolizează acest tron şi poţi vedea ce se află dincolo, fie şi printr-o sticlă de culoare închisă.

De ce ne este greu să înţelegem cerul

Mai putem învăţa ceva de la Ezechiel şi Ioan. Oricât ar fi de stranii şi ciudate cuvintele pe care le folosesc ei, acestea spun cu siguranţă un lucru: întreaga scenă din cer este foarte reală. Nu există nimic nedefinit şi vaporos în dimensiunile exacte ale celor douăsprezece temelii de pietre scumpe. Cerul este real, dar cu totul diferit de ceea ce le este cunoscut oamenilor pe pământ.

Dumnezeu are motive întemeiate pentru a descrie cerul în acest mod. Vedeţi, dacă Ezechiel sau Ioan, sau chiar noi, am fi putut pătrunde taina zidului infinit de înalt care desparte „tot ce este spiritual" de „tot ce nu este spiritual", dacă am fi putut escalada zidul acela cu frânghiile şi piroanele înţelegerii umane, atunci, vai, credinţa noastră nu ar mai fi însemnat foarte mult.

Dumnezeu a conceput cerul şi oamenii astfel încât un nor de mister să ne împiedice, pe mine şi pe tine, să definim complet cerul cu limbajul şi logica noastră. Apostolul Pavel, asemenea lui Ezechiel şi Ioan, a văzut cerul cu proprii săi ochi; spre deosebire de ei însă, nu numai că nu a putut descrie ce a văzut acolo, dar nici nu i s-a îngăduit s-o facă! Taina *trebuie* să rămână neatinsă. Nu ne putem reprezenta cerul cu ajutorul

exclusiv al logaritmilor noştri raţionali. Şi chiar dacă am putea, nu am face altceva decât să luminăm soarele cu o lanternă. Nu ni se permite decât să privim, prin credinţă, prin sticla de culoare închisă.

Ii mulţumesc lui Dumnezeu că cerul este mai grandios decât limbajul uman. Cât despre maniera atât de expeditivă şi simplistă a acelui ghid de voiaj, credinţa rezolvă şi această problemă. A încerca să înţelegi cerul fără credinţă este ca şi cum a-i admira din exterior o catedrală impozantă cu ferestre largi. Din afară, ceea ce vezi este o structură masivă, impresionantă. Clădirea este uimitoare, dar lipsită de orice glorie. Dacă intri însă în catedrală - ceea ce ar echivala cu a privi cerul prin ochii credinţei - eşti realmente copleşit de efectul luminii care parcă se revarsă peste tine prin vitralii.[2]

Credinţa ne duce dincolo de limbajul impunător şi impresionant în care sunt descrise cetăţile de aur şi scaunele de domnie, şi ne descoperă gloria cu mult mai strălucitoare de dincolo de zidurile Noului Ierusalim. Credinţa ia descrierea pavajului de 24 de karate şi a mărgăritarelor folosite la deco-raţiuni şi ne dă siguranţa că ceea ce nădăjduim depăşeşte cu mult ceea ce citim.

Cu cât de mult?

Priveşte dincolo de aspectele negative

Iţi aminteşti cât m-au iritat negaţiile de forma „nici aceasta", „nici cealaltă" folosite pentru descrierea cerului? Mâncare nu, căsătorie nu, lună nu, cărţi bune nu? *Credinţa ne aminteşte că orice aspect negativ nu este decât reversul unei împliniri.* O împlinire a tot ceea ce Dumnezeu a intenţionat ca omul să fie. Este adevărat, ne putem bucura de o friptură bună la grătar sau de o seară romantică petrecură alături de soţul sau soţia noastră, sub un clar de lună, dar credinţa ne spune că aceste lucruri nu sunt decât nişte prefigurări vagi ale unor împliniri şi bucurii care vor veni. Aceste mici bucurii nu vor dispare; ceea ce se va întâmpla însă va fi că „şoapta" a ceea ce ele sunt aici pe pământ îşi va găsi împlinirea totală în ceruri.

32

CERUL... CASA TA ADEVĂRATĂ

Să nu crezi că dacă în cer nu va fi căsătorie, vom fi siliţi să trăim într-o abstinenţă veşnică. Şi că fără fripturi la grătar în cer, vom fi obligaţi să ne hrănim cu nişte amărâte de pastile fără nici un gust. Foloseşte-ţi ochii credinţei. Gândeşte-te la cer în termenii unor „împliniri divine viitoare". înţelege că fiecare aspect negativ este doar reversul unei împliniri. Pentru că lucrurile de care nu mai este nevoie pentru a fi atins un scop biologic, cum ar fi procrearea sau digestia, pot sluji unei funcţii cu mult mai înalte şi minunate.

Aceasta este una din acele realităţi care depăşesc simţurile şi percepţia noastră. Să luăm următorul verset: „Ferice de cel ce rabdă ispita. Căci după ce a fost găsit bun, va primi cununa vieţii..." (Iacov 1:12). Dintr-un verset ca acesta putem trage concluzia că, dacă ne disciplinăm voinţa pentru a nu deveni robi stomacului aici pe pământ şi dacă nu permitem poftei şi lăcomiei să ruineze lucruri minunate cum sunt căsătoria sau mâncarea, izbânzile noastre vor dobândi glorie şi splendoare în cer. Dacă ne-am controlat hormonii pe pământ, atunci fidelitatea conjugală ne va servi în eternitate drept o armă triumfătoare cu care am biruit ispita. Toate acestea Ii vor aduce lui Dumnezeu o mai mare glorie.

Am abordat acest subiect despre „controlul hormonilor" într-o altă seară de discuţii plăcute când stăteam lângă şemi-neu împreună cu Steve. Mai devreme sau mai târziu, aceasta este marea întrebare pe care şi-o pune fiecare în ce priveşte cerul. Nu eram decât o adolescentă şi, jenată să folosesc cuvântul *sex,* am întrebat, ca din întâmplare: „Ce vrea să însemne că în cer nu va fi căsătorie?"

De parcă mi-ar fi citit gândurile, Steve a zâmbit şi mi-a spus: „Joni, lucruri precum procrearea sau digestia sunt funcţii fizice necesare vieţii noastre aici pe pământ. Când vine vorba despre cer, nu cred că acolo nu vor mai exista diferenţieri sexuale sau că niciodată nu ne vom mai înfrupta dintr-o piersică zemoasă. Numai că cerul promite ceva cu

33

mult, mult mai bun. Mai bun chiar decât plăcerea de care se bucură oamenii în căsătorie."

L-am privit cu neîncredere. „Nu sunt căsătorită, şi mi-e destul de greu să-mi imaginez."

„Nu, nu e greu să-ţi imaginezi, e imposibil. Absolut imposibil. Nici nu avem idee ce pregăteşte Dumnezeu pentru noi. Dar uită-te la versetul 11 din Psalmul 16", mi-a spus el, răsfoind paginile Vechiului Testament. „«înaintea Feţei Tale sunt bucurii nespuse şi desfătări veşnice în dreapta Ta.» Credinţa ne spune că plăcerile şi privilegiile de care oamenii se bucură în căsnicie sunt doar un preludiu slab al bucuriilor ce ne sunt pregătite."

I-am zâmbit iarăşi cu îndoială. Am decis, totuşi, să-i dau dreptate. Nedumeririle mele cu privire la intimitate şi mâncare trebuiau lăsate la o parte pentru moment. Trebuia să-mi însuşesc credinţa că orice aspect negativ nu este decât reversul unei împliniri. O împlinire a tot ceea ce Dumnezeu a intenţionat ca omul să fie.

Nu numai că în cer nu va fi nevoie de procreare şi digestie, dar nu vor exista acolo - repet: nu vor exista - nici soare şi nici lună. în Apocalipsa 21:23 citim: „Cetatea n-are trebuinţă nici de soare, nici de lună ca s-o lumineze." Dar nu te necăji. Cerul nu-ţi va produce o uimire mai mică decât cea pe care o ai admirând un răsărit glorios de soare sau o noapte scăldată în lumina diafană a lunii, „căci (pe cetate) o luminează slava lui Dumnezeu şi făclia ei este Mielul". Chiar şi lumina va ajunge acolo la desăvârşirea ei divină, pentru că va fi o lumină mai bună, „nu ca flacăra unei lumânări care este pusă afară, ci ca flacăra aceleiaşi lumânări care devine invizibilă pentru că cineva ridică obloanele şi deschide larg fereastra, lăsând să pătrundă în casă strălucirea Fiului înviat."[3]

Credinţa ne spune să nu ne mâhnim. Noi nu vom pierde în cer. Vom câştiga. Domnul Dumnezeu care a sădit sămânţa desăvârşirii spirituale viitoare în orice lucru bun de pe pământ se va îngriji de tot ce va urma, până în ziua revenirii Sale, când va descoperi în adevărata lor splendoare toate realităţile divine

acum nevăzute. El nu va arunca nici un lucru bun.

34

CERUL... CASA TA ADEVĂRATĂ

„Vechiul ogor al spaţiului, timpului, materiei şi simţurilor va fi curăţat, arat şi însămânţat pentru o nouă recoltă."[4]

Observă aspectele pozitive

Pot ridica o întrebare care va lămuri şi mai mult ce e cu toate aceste negaţii care caracterizează cerul? Cunoşti motivul pentru care fotograful foloseşte un negativ pentru a face o fotografie? El foloseşte negativul pentru a ne arăta imaginea pozitivă. Acelaşi principiu îl folosesc şi eu când mă aflu în faţa şevaletului. Uneori aleg să nu schiţez o formă, cum ar fi cea a unei frunze, ci să pictez cerul din jurul frunzei pentru a-i contura forma. Procedeul acesta poartă denumirea de pictarea „spaţiului negativ" şi este o modalitate - unii ar spune o modalitate mai bună - de a da contur formelor unor frunze pe fundalul cerului. Artistul te ajută astfel prin pictură să vezi ceea ce de fapt nu vezi.

Acelaşi principiu este valabil şi când vorbim despre cer: *Aspectele negative sunt folosite pentru a ni le arăta pe cele pozitive.* Aici pe pământ cu toţii ştim prea bine care sunt aceste aspecte negative: suferinţa, durerea, moartea. Să ni se arate opusul lor, partea pozitivă, şi vom avea cea mai bună idee posibilă privind starea perfectă, ideală. Spre exemplu, probabil în cer nu va fi nici lună, nici căsătorie şi nici necesitatea de a mânca, aşa cum ni se sugerează în Apocalipsa 21, dar vor exista în acelaşi timp câteva aspecte negative destul de bune, care, curios, sunt toate prezentate în acelaşi capitol 21 din Apocalipsa.

Nu va mai fi tânguire.

Nici ţipăt.

Nici durere.

Nici blestem.

Şi, glorie Domnului, nu va mai fi nici moarte.

Selah - Oprire [o expresie întâlnită frecvent în Psalmi, al cărei sens este incert; se crede că ar fi o exclamaţie liturgică sau o notă muzicală; n.ed.]. Pauză. Gândeşte-te la acest lucru.

Joni Eareckson Tada

35

Cu toţii suntem de acord că suma durerilor şi a suferinţelor umane de pe pământ o întrece cu mult pe cea a fericirilor. Iov a spus: „Omul născut din femeie are viaţa scurtă, dar plină de necazuri" (Iov 14:1). Psalmistul David exprimă acest lucru în Psalmul *55:6,* 8: „O, dacă aş avea aripile porumbelului, aş zbura şi aş găsi undeva odihnă!... Aş fugi în grabă la un adăpost de vântul acesta năpraznic şi de furtuna aceasta."

Sunt absolut de acord cu Iov şi David: Scoateţi-mă de aici!

Ai simţit şi tu vreodată acelaşi lucru? Nu-ţi pot spune cât de greu mi-a fost ca ani de zile să învăţ să-mi accept suferinţa. Atât de uşor aş fi izbucnit în lacrimi dacă aş fi început să mă gândesc la toate plăcerile şi senzaţiile pe care ţi le dă mişcarea şi care mie mi-au fost refuzate. Să mă cufund într-un bazin şi să-mi simt mâinile şi picioarele cum spintecă apa. Să ciupesc cu degetele corzile de la chitară. Să alerg până mi se înfierbântă muşchii. Să sparg cu un ciocan de lemn racii de Maryland fripţi la cuptor. Să arunc pătura de pe mine dimineaţa şi să sar jos din pat. Să cuprind cu mâinile pieptul soţului meu şi să-l *simt...* într-o zi însă vom auzi următoarele cuvinte, care nu au mai fost rostite de când a fost izgonit Adam din Eden: „Nu va mai fi suferinţă."

Credinţă pentru a găsi drumul spre casă

Vezi? Poţi pătrunde mai adânc prin ochii credinţei? Sau, mai bine spus, auzi? Auzi ecoul slab al unui cântec ceresc îndepărtat? Se şopteşte că cerul nu va fi un loc lipsit de toate lucrurile bune pe care le ştim, ci unul în care acestea vor apărea într-o versiune nouă şi mult îmbunătăţită. în acelaşi timp, din cer vor lipsi toate lucrurile rele pe care le cunoaştem, pentru că Dumnezeu va şterge orice lacrimă şi va trage cortina peste tot ceea ce a fost durere şi dezamăgire.

Acum vreau să corectez ceva ce am scris mai devreme. Iţi aminteşti comentariul făcut în timpul uneia din acele discuţii din faţa şemineului: „Nu se găsesc cuvinte pentru a descrie cerul"? Acesta ar trebui să sune altfel acum: „Cerul are un specific numai al lui, este prea real pentru a putea fi surprins în

36

cuvinte."[5] Dacă am învăţat ceva de la profetul Ezechiel şi apostolul Ioan, acest lucru e că cerul este real. El nu este o stare sau o condiţie, ci un loc. Un loc cu străzi, porţi, ziduri şi râuri. Greşim dacă avem impresia că cerul este ceva greu perceptibil, inconsistent şi vaporos. Pământul este cel ce se ofileşte ca iarba, nicidecum cerul.
Lucrul de care este nevoie pentru a cunoaşte locul pe care s-a dus Isus să-1 pregătească, se cheamă „credinţă". Credinţă în ceea ce are Dumnezeu să ne spună referitor la cer în Cuvântul Său. Pentru că atunci când Dumnezeu a ales să vorbească despre cer, a făcut aceasta folosind substantivele, verbele, sintaxa şi gramatica din Biblie. Şi cu toate că El a prezentat cerul în principal în cărţi cu o mare încărcătură simbolică, precum Ezechiel şi Apocalipsa, aceste simboluri ar trebui să constituie o motivaţie pentru minţile noastre şi hrană pentru credinţa noastră. . .
O credinţă care să se concentreze *nu* asupra simbolurilor biblice, *ci* asupra semnificaţiei acestora.
O credinţă prin care să reuşim să trăim aceste momente cereşti.
O credinţă care să ne arate drumul spre casă.
Acest fel de credinţă va face din cer o realitate vie. Ea îţi va pune inima într-un contact vital cu lucrurile pe care oamenii le socotesc invizibile şi de neatins. îţi va implica şi inima şi ochii. Dacă s-ar afla aici apostolul Pavel, ar repeta Efeseni 1:18: „...şi să vă lumineze ochii inimii, ca să pricepeţi care este nădejdea chemării Lui, care este bogăţia slavei moştenirii Lui în sfinţi."
Opreşte-te un moment, concentrează-te prin ochii credinţei şi păşeşte alături de mine într-o lume despre care ai auzit din copilărie, dar pe care nu ai văzut-o niciodată: cerul. Cum va fi acolo? Ce vom face? Unde se află acest loc numit cer şi de ce este numit „casă"? Priveşte împreună cu mine prin sticla de culoare întunecată şi s-ar putea să descoperi curând că această Casă este mai aproape - şi mai reală - decât ţi-ai imaginat vreodată.

Cum va arăta cerul?
Cine suntem noi în cer?

[m]j/l/ ă gândesc la casa mea din cer de ani de zile. E nor-*/ l* Vmal să nu înţelegeţi de ce fac acest lucru. Motivul **este** că trupul meu pământesc nu mai funcţionează. Acesta este un motiv pentru care visez la cer tot timpul.
N-aş putea spune că visele mele sunt versiuni Technicolor ale porţilor de smarald şi ale străzilor de aur; ele par a fi mai degrabă nişte schiţe neterminate sau reflecţii lipsite de claritate, pentru că „ochii mei văd pe împărat în strălucirea Lui şi privesc ţara în toată întinderea ei" (Isaia 33:17). Sau mai seamănă cu priveliştea unui lan de grâu din Kansas care se prelungeşte la infinit . . .
. . .O excepţie de la acest fel de vise despre cer a fost unul extraordinar pe care l-am avut într-o noapte într-un hotel din Stavanger, Norvegia. în timpul meu zilnic de părtăşie cu Dumnezeu din acea săptămână meditasem la versetul 21 din Apocalipsa 21: „Uliţa cetăţii era de aur curat, ca sticla străvezie." Ce scria aici nu avea sens. Aurul nu este străveziu şi nici nu seamănă cu sticla, deoarece nu poţi vedea prin el. Era o altă descriere neinspirată a ceva ce face parte din cer. Am ridicat din umeri şi am închis Biblia.
în noaptea aceea, în care vântul norvegian rece făcea să zăngăne fereastra de la dormitor, m-am cuibărit în pat şi am alunecat în cel mai uimitor vis. M-am văzut stând în picioare, într-un costum de baie de un galben strălucitor, pe marginea unui bazin. Era ceva uimitor, pentru că mă visez rar stând pe

picioarele mele. De obicei nu-mi pot vedea sau simţi trupul de la umeri în jos; trupul şi picioarele îmi sunt întotdeauna neclare, asemenea liniile de contur neterminate dintr-un desen. Nu aşa au fost însă şi în visul acela.
Mi-am ridicat mâinile, mi-am arcuit trupul şi am plonjat graţios în apă. Când am revenit la suprafaţă şi

mi-am aranjat părul cu mâna, am fost pur şi simplu uluită să-mi văd mâinile strălucind, pielea lor udă radiind o nuanţă când trandafirie, când fildeş-aurie, învăluite de viaţă, frumuseţe şi sănătate. Mi-am dus palmele la nas. Miroseau extraordinar, un miros suav. Unii m-ar fi putut lua drept un înger, dar niciodată nu m-am simţit mai om, mai femeie ca atunci. Mi-am privit pe rând braţele întinse în sus, apoi am privit în jur. Ceea ce am văzut cu greu poate fi descris: apa şi aerul erau strălucitoare, scânteind de lumină ca aurul curat, asemănător sticlei străvezii.
Fiecare răsuflare parcă îmi străpungea plămânii, dar o făcea atât de dulce încât îmi doream să inspir mai profund. Am privit în jos şi am văzut apa din bazin strălucind ca diamantul. Uneori auzi spunându-se că „apa scânteiază". In visul meu tocmai aşa ceva se întâmpla. Şi aerul scânteia. Totul era o explozie de lumină, limpede şi auriu.
Mi-am văzut un prieten stând la marginea bazinului, odih-nindu-se într-un scaun la umbra unui paravan alb şi privindu-mă. Ciudat, şi pe el îl vedeam învăluit în lumină. Părea mai real, mai om - dacă mă pot exprima astfel - decât oricând înainte. Era tot vechiul meu prieten, dar de o mie de ori mai el însuşi, şi, când privirile ni s-au întâlnit, am simţit cum în inimă mi se infuza tinereţe. M-am întrebat dacă şi el simţea acelaşi lucru. Am zâmbit, i-am făcut cu mâna şi am început să înot, tăind cu eleganţă apa, cu mişcări ample, puternice. Unduirile apei le simţeam reci şi line, ca de satin. După un timp, a plonjat în bazin şi prietenul meu. Mi-a atins umărul şi parcă unde m-a atins m-a ars, dar fără să simt vreo durere. Nu era nevoie să vorbim; zâmbetele noastre spuneau că eram din nou prieteni pentru întâia oară. înotam împreună, în acelaşi ritm. Şi, cu cât

înotam mai mult, cu atât deveneam mai puternici. Nu mai slabi, ci mai puternici.
A fost cel mai impresionant vis pe care l-am avut vreodată. Când m-am trezit, n-am avut nici o îndoială că fusese un vis despre cer. Acum eram convinsă că exista „aur curat ca sticla străvezie". Nu era o imagine neinspirată. O văzusem cu ochii inimii mele.

Trupuri noi

într-o zi visul va deveni realitate.
într-o zi, dacă voi muri înainte ca Isus să revină, sufletul meu se va reuni cu trupul meu. Opreşte-te o clipă şi visează împreună cu mine. . .
într-o zi nu vom mai avea talii proeminente şi nici capete pleşuve. Nici varice şi nici riduri în jurul ochilor. Nu vom mai avea celulita şi nici portjartiere. Vom uita de junghiurile din coapse. Doar o săritură uşoară peste piatra de mormânt şi iată-ne în trupul la care am visat dintotdeauna. Potrivit şi ajustat, o plăcere să trăieşti în el!
Parcă îmi vine să trag un chiot de bucurie chiar acum! Nici nu-i de mirare că „aşteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos. El va schimba trupul stării noastre smerite şi-1 va face asemenea trupului slavei Sale, prin lucrarea puterii pe care o are de a-Şi supune toate lucrurile" (Filipeni 3:20-21).
Trupurile acestea slabe ale noastre... vor fi asemenea trupului Său de slavă. Uimitor. Asemenea lui Isus în trupul Său înviat, vom avea mâini şi picioare. Nu vom fi fiinţe spirituale, plutind asemenea îngerilor care nu au trupuri.
Totuşi, o promisiune ca aceasta aproape că ridică mai multe întrebări decât răspunsuri. Ce fel de sistem digestiv vor avea aceste trupuri glorificate? Cum vom dormi? Ce se va întâmpla dacă vom prefera să avem o dantură puţin neregulată şi nu una perfectă? Vom arăta aşa cum arătăm acum? Şi dacă da, ne vom recunoaşte unii pe alţii? Va fi soţul meu acelaşi „Ken Tada" şi mama mea aceeaşi „Margaret Johanna Eareckson"? Voi putea purta în cer, dacă mi-aş dori, un cos-

turn de baie galben strălucitor dacă voi vrea să înot cu un prieten?
Şi încă ceva. Ce se va întâmpla cu oamenii care au murit în apele oceanelor cu secole în urmă şi ale căror trupuri au ajuns de multă vreme hrană pentru peşti? Sau cu cei care au fost sfâşiaţi în cine ştie câte bucăţi de explozia unei bombe? Sau cu cei care au pierit prin preerii, ale căror trupuri s-au transformat în praf, car a fost dus de vânt în cele patru zări? Va filtra Dumnezeu acest vânt, va colecta şi sorta El particulele fiecărui trup, redistribuind corect ADN-ul?
Aceste întrebări au început să mă frământe în vara anului 1990, când a murit tatăl meu, în vârstă de nouăzeci de ani. Dusese o viaţă aspră de cowboy, făcuse comerţ cu indienii, călărise cai ageri şi

escaladase crestele cele mai înalte ale Munţilor Stâncoşi. Din acest motiv nu a fost un lucru neobişnuit ca în acea vară familia mea împreună cu Ken şi cu mine să urcăm cu maşina pe vârful Pikes Peak pentru a împrăştia în vânt cenuşa rezultată în urma incinerării tatălui meu.
Am găsit un loc retras, aproape de marginea unei stânci. La sute de metri sub noi se întindea o vale cu o vegetaţie bogată, când luminată de soare, când umbrită de nori. Vântul rece ne răvăşea părul, aşa că ne-am strâns mai bine căciulile de lână. Un vultur se rotea deasupra capetelor noastre. Ken a deschis *Cartea de rugăciuni* şi a citit: „Pentru că aşa a găsit cu cale Domnul Dumnezeu, în înţelepciunea Sa, să ia din această lume sufletul părintelui nostru drag, John Eareckson, încredinţăm pământului acest trup al lui. Cenuşa se întoarce în cenuşă, pământul se întoarce în pământ, ţărâna se întoarce în ţărână; în aşteptarea învierii la arătarea Domnului nostru Isus Hristos, la a cărei venire a doua oară... pământul şi marea îşi vor da înapoi morţii; şi trupurile pământeşti ale celor adormiţi în El vor fi schimbate şi făcute asemenea trupului Său de slavă..."[1]
Ken a închis cartea de rugăciuni şi a citit în final un verset din Romani 8:11, prin care suntem asiguraţi că „dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morţi locuieşte în voi, Cel

ce a înviat pe Hristos Isus din morţi va învia şi trupurile voastre muritoare din pricina Duhului Său care locuieşte în voi". După aceste cuvinte, mama mea s-a apropiat de marginea stâncii, a luat în mână rămăşiţele soţului ei şi le-a risipit în văzduh. Am privit cu ochii în lacrimi cum o pală de vânt mai puternică a luat cenuşa tatălui meu şi a purtat-o departe, spre nori.
Ţărâna se întoarce în ţărână, pământul se întoarce în pământ. . .
în acea după-amiază am discutat despre cum va învia Dumnezeu trupul tatălui nostru. Nu am intrat în detalii, dar credinţa pe care o aveam ne-a dat siguranţa că, într-un fel sau altul, aşa ceva se va întâmpla. în acea noapte, în pat, m-am tot întrebat *cum* se va întâmpla acest lucru. Pe pământ au trăit milioane şi milioane de oameni, şi probabil toţi aceştia au ajuns în acelaşi praf purtat de vânt, în aceeaşi cenuşă. După cât am văzut, cenuşa tatălui meu a căzut în acea vale roditoare, pe vreun ogor, urmând să fertilizeze noua recoltă. Pare stupidă întrebarea, dar cum se poate ca moleculele din trupul lui John Eareckson să rămână distincte de restul moleculelor?
Aceeaşi întrebare şi-au pus-o şi alţii. Apostolul Pavel dă glas nedumeririi lor în 1 Corinteni 15:35, când spune: „Dar va zice cineva: «Cum învie morţii? Şi cu ce trup se vor întoarce?»"
Apoi apostolul readuce aceste întrebări neliniştitoare la dimensiunea lor reală, spunând: „Nebun ce eşti!" Cu alte cuvinte: „Oameni buni, treziţi-vă la realitate. Deschideţi-vă ochii." Şi începând din versetul 36, el prezintă o lecţie din natură: „Ce semeni tu, nu învie, dacă nu moare mai întâi. Şi când semeni, semeni nu trupul care va fi, ci doar un grăunte, cum se întâmplă: fie de grâu, fie de altă sămânţă. Apoi Dumnezeu îi dă trup, după cum voieşte; şi fiecărei seminţe îi dă un trup al ei."

Cum vor învia cei morţi?

Ai urmărit vreodată la televizor emisiuni speciale despre natură? De exemplu, emisiuni care prezintă în câteva minute

cum creşte o plantă sau cum înfloreşte un trandafir? Există o tehnică specială - „time-lapse [comprimarea timpului]" - de fotografiere prin care se pot vizualiza etapele dezvoltării unei plante, de la stadiul de sămânţă până la apariţia plantei mature. Una dintre primele experienţe de acest fel s-a efectuat cu o boabă de fasole. Aparatul de fotografiat s-a montat în faţa vasului de sticlă ce conţinea solul cu boaba de fasole. Prin fotografiere repetată, la intervale de timp egale, şi apoi prin proiectarea cadrelor respective sub forma unei secvenţe de film, se poate vedea cum boaba respectivă se zbârceşte, capătă o culoare închisă şi în cele din urmă moare. Apoi, ca prin minune, coaja micului bob de fasole se despică şi un minuscul vrej de fasole îşi face apariţia. Se poate vedea cum vechiul bob de fasole se descompune în continuare, în vreme ce mica plantă verde se dezvoltă tot mai mult. Această plantă de fasole a căpătat viaţă pentru că vechiul bob de fasole a murit.
Nici măcar un doctor în botanică nu ar putea explica fenomenul prin care viaţa apare din moarte, fie şi într-un caz atât de simplu cum este cel al unei boabe de fasole. Un lucru însă este sigur: planta care a răsărit este fasole. Nu este o tufă de trandafiri şi nici un ciorchine de banane. Sub nici o formă noua

plantă nu poate fi considerată altceva decât ceea ce este. Cu siguranţă, fără nici cea mai mică îndoială, planta pe care o avem în faţă se cheamă fasole. Aceasta are o identitate absolută. Este posibil să fi ieşit din pământ altfel decât a intrat, dar este aceeaşi.
Acelaşi lucru se va întâmpla cu trupul la înviere. Vom avea absolut aceeaşi identitate cu trupul nostru care a murit. Sunt sigură că-mi voi recunoaşte tatăl, pe John Eareckson. „Tăticul" pe care îl voi întâlni în cer va fi tatăl meu; el nu va fi pentru mine o fiinţă impersonală, chiar dacă îi vor lipsi acele trăsături care au făcut din el tatăl meu. Probabil va ieşi din pământ altfel decât a fost înmormântat, dar nu va putea fi confundat cu altcineva.
Dar cu cenuşa lui împrăştiată de vânt, ce se va întâmpla? Câte molecule de-ale tatălui meu vor trebui adunate şi reorga-

nizate înainte ca el să poată învia? Foarte puţine, presupun. Am citit undeva că dacă ar fi adunate moleculele de ADN de la cele şase miliarde de oameni care trăiesc acum pe pământ, ar face împreună cât două tablete de aspirină. „Cine" eşti tu şi „cine" sunt eu nu e un lucru aşa de mare. E unul chiar foarte mic.[2]
Pe lângă aceasta, cât din planta veche de fasole a fost „sămânţa" din care viaţa a apărut în mod miraculos? Nici cei mai buni botanişti din lume nu pot răspunde la această întrebare. Nimeni nu poate spune cât din sămânţă este necesar şi nici modul în care viaţa poate apărea dintr-o sămânţă moartă. Ne aflăm aici în faţa uneia dintre minunile lui Dumnezeu din natură.
Acelaşi lucru se va întâmpla şi la înviere. Dumnezeu nu va avea nevoie de toate părţile trupului tău pentru a-1 învia. Oricum, în trupul tău de azi nu se găseşte nici o particulă din cele care făceau parte din el cu câţiva ani în urmă. Biologia ne spune că celulele umane sunt înlocuite complet la fiecare trei ani şi jumătate. Carnea şi sângele din care eşti alcătuit astăzi nu sunt carnea şi sângele pe care le aveai ca adolescent. Cu toate acestea, persoana particulară care eşti tu continuă să rămână aceeaşi de-a lungul anilor.
în mod clar, Dumnezeu nu depinde atât de mult de ADN cât depindem noi. în Ioan 12:24, Isus ne dă o lecţie simplă de biologie: „Adevărat, adevărat vă spun că, dacă grăuntele de grâu, care a căzut pe pământ, nu moare, rămâne singur; dar dacă moare, aduce multă roadă." Nu este mai greu să crezi în înviere decât să crezi în strânsul recoltei.

Ce fel de trup?

Mai avem de răspuns la cea de-a doua întrebare: „Şi cu ce trup se vor întoarce?" (1 Cor. 15:35b) Potrivit apostolului Pavel şi lecţiei sale din natură, tot ce avem de făcut este să deschidem ochii şi să privim în jur: „Şi când semeni, semeni nu trupul care va fi, ci doar un grăunte... Dacă este un trup firesc, este şi un trup duhovnicesc... Şi, după cum am purtat

chipul celui pământesc (Adam), tot aşa vom purta şi chipul celui ceresc [Isus]" (1 Corinteni 15:37, 44, 49).
Semeni nu trupul care va fi. Am învăţat această lecţie într-una din acele după-amiezi de noiembrie reci şi răscolite de vânt, când am tendinţa să devin meditativă. La un moment dat am privit pe fereastră şi am văzut o veveriţă. Am început s-o urmăresc cu atenţie cum îşi făcea ritualul de toamnă, acela de a culege ghindă. O urmăream cum mirosea fiecare ghindă, cum o inspecta rotind-o cu lăbuţele şi cum le colecta în pungile obrajilor pe cele mai bune dintre ele. Pe altele le lăsa să cadă pe pământ.
Ghindele pe care le arunca veveriţa erau purtate de colo-colo de vântul puternic. Ştiam că cele mai multe dintre ele vor pieri. Unele rămâneau unde căzuseră, urmând să se usuce în frigul de afară. Şi câteva, numai câteva, urmau să prindă rădăcini în pământ. Erau ghindele din care în primăvara următoare aveau să răsară mici lăstari. Erau ghindele destinate să devină copaci.
Am dat mirată din cap. Dacă i-ai fi spus unei astfel de ghinde micuţe că într-o zi va fi înaltă cât o casă, cu crengi groase şi ramuri înfrunzite, un copac atât de mare încât multe veveriţe îşi vor găsi adăpost în el, ţi-ar fi răspuns că eşti nebun. Un stejar uriaş nu seamănă absolut deloc cu o ghindă. Stejarul şi ghinda, deşi înrudiţi, par la fel de diferiţi pe cât este de diferită ziua de noapte. însă, undeva în ghindă, neştiută, se află promisiunea şi forma copacului în care se va transforma această ghindă într-o zi.

La fel, undeva înlăuntrul tău se află ascuns chipul fiinţei cereşti care vei fi în cer, şi dacă vrei să-ţi faci o imagine despre cât de glorios şi plin de splendoare va fi acest trup al tău, fă o simplă comparaţie. Compară un sâmbure de piersică cu pomul care va creşte din acesta, încărcat cu flori înmiresmate şi apoi cu fructe dulci. Sunt lucruri cu totul diferite, şi totuşi de acelaşi fel. Compară o omidă cu un fluture. Un bulb de floare putred cu o zambilă parfumată.
Joni Eareckson Tada
47
Nu e de mirare că ne este extrem de dificil să ne gândim la cum vor arăta trupurile noastre înviate; dacă vom avea sau nu dinţii ireproşabili, dacă sistemul digestiv va funcţiona fără probleme. 1 Corinteni 15:42-44 doar punctează această problemă: „Trupul este semănat în putrezire, şi învie în nepu-trezire; este semănat în ocară, şi învie în slavă; este semănat în neputinţă, şi învie în putere; este semănat trup firesc, şi învie trup duhovnicesc." *Este* semănat. . . învie. Este posibil să nu fim în stare să explicăm schimbările care au loc, dar ştim că este vorba despre acelaşi trup. Tu cel de azi şi cel ce vei fi într-o zi sunteţi una şi aceeaşi persoană - şi totuşi, diferiţi.
încercarea de a înţelege cum vor arăta trupurile noastre în cer este asemănătoare aşteptării ca o ghindă să-şi înţeleagă destinul, care este acela de-a ajunge rădăcină, scoarţă, crengi şi frunze. Sau ca şi cum ai cere unei omizi să-şi spună părerea despre zbor. Sau unui sâmbure de piersică să-şi imagineze cât ar putea fi de înmiresmat. Sau unei nuci de cocos să înţeleagă cum este să fii legănat încolo şi încoace de briza oceanului. Trupurile noastre veşnice vor fi atât de extraordinare, atât de glorioase, încât nu ne putem face decât o vagă idee despre splendoarea viitoare. C. S. Lewis nota, cuprins de uimire: „Este un lucru serios să trăieşti într-o societate de posibili zei şi zeiţe."[3]
Boabe de fasole. Boabe de grâu. Sâmburi de piersică. Ghinde şi stejari. Biblia ne îndeamnă să folosim exemple din natură, fiindcă „ce vom fi nu s-a arătat încă" (1 Ioan 3:2). După lecţia din natură dată de apostolul Pavel, unul dintre cele mai bune moduri de-a înţelege învierea este să faci o plimbare în aer liber, să cauţi pe jos şi să găseşti o ghindă, să priveşti frunzişul tremurător al copacului din care a căzut aceasta şi apoi să-L lauzi pe Dumnezeu pentru că „aşa va fi şi cu învierea morţilor".
înţelegi acum de ce îmi place să visez despre cer?
Undeva în trupul meu paralizat se află sămânţa a ceea ce voi deveni. Paralizia face ca ceea ce sunt acum să devină în cer cu atât mai uimitor, pentru că în locul acestor picioare atrofiate, de care nu mă pot folosi, voi avea nişte picioare splen-

dide, înviate. Sunt convinsă că dacă vor fi oglinzi în cer (şi de ce nu ar fi?), cea pe care o voi vedea va fi fără nici o îndoială „Joni", însă o „Joni" mult mai bună şi mai strălucitoare. Atât de bună încât nici nu poate fi vorba de comparaţie. Nu am însă nici o şansă să înţeleg totul, pentru că, atunci când este vorba despre cer, nu sunt decât o „ghindă". îţi spun însă un lucru: Orice formă va căpăta mica mea ghindă, în toată puterea şi gloria ei, sunt pregătită s-o primesc.
Sunt pregătită să-mi văd trupul acesta umil transformat. Asta nu înseamnă doar că voi învia din morţi, aşa cum a ieşit Lazăr din mormânt. Oamenii care se reîntorc la viaţă - fie din mormânt, fie de pe masa de operaţie - nu pot, asemenea lui Hristos, să apară şi să dispară, să treacă prin zid sau să călătorească prin timp şi spaţiu asemenea gândului.
Nu, eu voi avea chipul şi asemănarea lui Isus, omul din cer. Ca şi trupul Său, şi al meu va fi unul real, întru totul potrivit atât pentru pământ cât *şi* pentru cer. Voi putea arunca cu putere o piatră, după cum voi putea zbura printre stelele Ursei Mari. Voi putea escalada ziduri, dar voi putea şi trece prin ele. Voi vorbi cu prietenii, dar voi conversa şi cu îngerii. Indiferent dacă vom pescui, să spunem, păstrăvi în Marea de Cristal, sau vom lua parte pentru câteva secunde la Cina cea de Taină, în orice moment şi în orice loc ne vom potrivi perfect mediului în care ne vom afla, indiferent dacă acesta va fi noul cer sau noul pământ.

O inimă nouă

Să nu credeţi că nu mai fac altceva toată ziua decât să visez la momentul în care voi sări din scaunul cu rotile, îmi voi întinde mâinile şi picioarele noi pe care le voi căpăta şi voi face sărituri cu prăjina peste porţile de smarald. Oricât de mult îmi surâde ideea de a părăsi acest scaun cu rotile, pentru mine nu acesta este cel mai bun lucru din cer.
Eu una mă pot acomoda cu mâini şi picioare care nu ascultă. Pentru mine, mâinile care refuză să

apuce lucruri pentru a le

mişca, indiferent cât le porunceşte mintea mea să facă asta, sunt o realitate a vieţii. Pot face faţă acestei situaţii.
Există însă un lucru căruia nu-i pot face faţă. De fapt, cu cât îmbătrânesc şi cu cât sunt mai aproape de cer, cu atât mai puţin reuşesc să ies victorioasă din situaţia în cauză. Realmente am obosit să mă lupt cu firea mea; şi mă refer aici la „legea păcatului care este în mădularele mele", care „mădulare" nu mai vor pur şi simplu să facă ce le poruncesc. „Găsesc dar în mine legea aceasta: când vreau să fac binele, răul este lipit de mine. Fiindcă, după omul dinlăuntru, îmi place Legea lui Dumnezeu; dar văd în mădularele mele o altă lege, care se luptă împotriva legii primite de mintea mea şi mă ţine rob legii păcatului, care este în mădularele mele. O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?..." (Romani 7:21-24)
Iată de ce cel mai bun lucru din cer va fi o inimă curăţată pe deplin.
îmi amintesc aceasta de fiecare dată când citesc frumoasele cuvinte ale Mărturisirii din *Cartea de rugăciuni:*
Atotputernice şi milostive Tată, am greşit înaintea Ta şi ne-am depărtat de căile Tale ca nişte oi pierdute. Am urmat prea mult gândurile şi dorinţele inimii noastre. Prea mult am căutat să împlinim planurile şi dorinţele inimii noastre. Am păcătuit împotriva legilor Tale sfinte. Am lăsat nefăcute lucruri pe care trebuia să le facem şi am făcut lucruri pe care nu trebuia să le facem; nimic bun nu se găseşte în noi... suntem nişte păcătoşi nenorociţi. "[4]
îmi plac aceste cuvinte şi totodată nu-mi plac. Am obosit să mă tot mărturisesc. Dispreţuiesc păcatul. Mă doare să tot greşesc şi să tot alunec, să fac lucruri pe care nu ar trebui să le fac, că cad mereu în mizerie, părându-mi rău că păcătuiesc împotriva Dumnezeului pe care îl iubesc. Inima-mi este mânjită şi pătată, şi asta mă face să cad în genunchi înaintea lui Dumnezeu (cel puţin, metaforic). Şi ceea ce este cel mai ciudat e că cu cât mă apropiu mai mult de Isus, cu atât lupta se încinge mai mult.

CERUL... CASA TA ADEVĂRATĂ
Niciodată nu am mai acut sentimentul că mă aflu în linia întâi a acestui front ca atunci când îi aduc laude lui Dumnezeu. Tocmai în mijlocul unei rugăciuni în care îl ador pe El sau în mijlocul unei cântări de laudă, inima începe să-mi rătăcească sub ademenirea unui gând păcătos. Şi atunci trebuie să-mi apuc inima de aortă şi s-o arunc iar în linia întâi, din nou şi din nou.
„Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte? Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu prin Isus Hristos, Domnul nostru!" (Romani 7:24-25). într-o zi Isus Se va întoarce să ducă la bun sfârşit mântuirea pe care a început-o în viaţa mea atunci când am crezut pentru prima dată. într-o zi El mă va izbăvi de sub puterea şi din prezenţa răului. Acesta este motivul pentru care vestea rea din Romani 7 este urmată de vestea bună din Romani 8: „...şi noi, care avem cele dintâi roade ale Duhului, suspinăm şi noi, şi aşteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru" (Romani 8:23).
în acest verset se află motivul pentru care „carnea şi sângele nu pot moşteni împărăţia lui Dumnezeu" (1 Corinteni 15:50). Pentru a putea intra în cer este nevoie de un trup răscumpărat. Trupul trebuie să fie eliberat de sub legea păcatului care lucrează în mădularele lui. în viaţa de pe acest pământ duhul este plin de râvnă, dar trupul este neputincios. Vine însă ziua când, în loc să fie o piedică pentru duh, trupul va fi mijlocul desăvârşit prin care vor fi exprimate gândurile, voinţa şi sentimentele noastre noi. Acum sufletele noastre sunt înăuntrul nostru, dar într-o zi vom fi „îmbrăcaţi în neprihănire", deoarece sufletele noastre vor fi în afara noastră, pline de strălucire şi glorie.[5]
Abia aştept să fiu îmbrăcată în neprihănire. Fără nici o urmă de păcat. Este adevărat, va fi minunat să

mă pot ridica pe vârfurile picioarelor şi să ating cerul, dar va fi şi mai minunat să pot aduce o laudă neîntinată. Nu voi mai fi distrasă de tot felul de nimicuri. Nu va mai exista lipsă de sinceritate care să mă facă neputincioasă. Inima împărţită şi plictiseala nu-mi vor mai fi duşmani. Inima mea se va uni cu a ta şi împreună

vor izbucni într-o adorare veşnică. Vom putea, în sfârşit, să intrăm într-o părtăşie deplină cu Tatăl şi Fiul.
Pentru mine, acesta va fi cel mai minunat lucru din cer.

O minte nouă

Aştept cerul cu nerăbdare deoarece am investit foarte mult în locul acesta. Un trup nou. O inimă nouă, eliberată de păcat. Am însă şi prieteni care au investit tot atâta, dacă nu chiar mai mult.
I-am întâlnit pe aceşti prieteni ai mei nu demult într-o clasă de şcoală duminicală în care mi-am depus mărturia. Se aflau acolo tineri cu afecţiuni mintale, unii suferinzi de sindromul Down, alţii de gândire afectivă [autism] sau alte afecţiuni de acest fel. Mi-a fost destul de greu să le captez atenţia. Unii priveau afară pe fereastră, alţii băteau cu degetele în bancă sau se plimbau în spatele clasei. Profesoara bătea din palme ca să le direcţioneze atenţia spre mine.
Unul sau doi dintre ei s-au rezemat pe coate şi au început să mă examineze cu o curiozitate degajată. Le-am stârnit interesul când mi-am lovit uşor braţul inert şi le-am spus că cei care regizaseră filmul Six Flags Over Magic Mountain [Şase steaguri pe Muntele Magic] nu m-ar fi lăsat să fac surfing pe valurile uriaşe. S-au întristat. Unii chiar au huiduit. Apoi le-am spus că într-o zi, când voi avea un trup nou, nu numai că voi face surfing grozav, dar voi şi schia pe faimoasa pistă Comice de pe Muntele Mammoth sau voi participa la maratonul din New York City dacă voi vrea (unii au râs când le-am spus că nu prea voiam să fac aceste lucruri).
„Va fi extraordinar să ai un trup nou." Le-am zâmbit tinerilor şi tinerelor care mă priveau acum cu un viu interes. Cei din spate îşi găsiseră locurile şi nimeni nu mai arunca cu proiectile de hârtie şi nu mai bătea cu creionul în bancă. Toţi doreau să audă despre cer.
„Se spune că porţile cerului sunt făcute dintr-un singur mărgăritar", le-am spus eu cu ochii mari.

„Naaaaah!" spuse un tânăr cu sindromul Down, la unison cu alţi doi tovarăşi de-ai săi. Au izbucnit într-un râs necontrolat, după care şi-au astupat gura. „Nici nu există un mărgăritar aşa de mare!" spuse el în batjocură.
„Ba da, există", le-am spus eu necăjindu-i. „Vă puteţi imagina cât de mare va fi scoica din care va ieşi acel mărgăritar?" De data asta jumătate din clasă şi-au întins braţele, încercând să-mi arate cât de mare ar trebui să fie scoica aceea pentru a produce un mărgăritar de mărimea unei porţi.
Le captasem atenţia. Le-am cerut să se gândească şi la alte lucruri pe care le-aş putea face având un trup nou. S-au gândit că ar fi nemaipomenit să intru într-un McDonald şi să stau la rând. Aş putea desface batoane Snicker. Aş putea trage apa la toaletă (asta i-a făcut pe mai mulţi să râdă). O fată a dorit să ştie dacă voi mai avea în cer braţele mele de plastic. M-am uitat puţin amuzată la ea, deoarece braţele mele nu sunt deloc din plastic. Am zâmbit, am dat din umeri şi i-am spus cu o undă de melancolie: „Nu, în cer nu va mai fi plastic. Voi avea un trup adevărat şi voi fi în stare să fac tot felul de lucruri, chiar şi să înot dacă voi dori."
Discuţia pe care am avut-o ne-a apropiat şi mai mult. O fată s-a îndreptat spre mine, mi-a atins uşor braţul şi mi-a spus: „Să ai grijă altă dată, bine?"
„Sigur", i-am promis eu. Toţi doreau să discute mai mult despre cer. Au început să inventeze tot felul de activităţi fanteziste şi minunate care s-ar putea face în cer. Să călăreşti pe girafe. Să mergi la iarbă verde împreună cu Isus. Să te împrieteneşti cu rechini. Să câştigi o grămadă de bani. Să dai mâna cu Kareem Abdul-Jabaar. Le-am explicat că aşa ceva ar fi posibil numai dacă Dl. Jabaar L-ar cunoaşte pe Isus. Apoi unul dintre ei a sugerat că cineva ar trebui să se roage pentru L. A. Lakers.
Văzând cum le creşte entuziasmul, în cele din urmă am intervenit: „Hei, eu voi avea un trup nou, dar într-o zi voi veţi avea... o *minte* nouă!" Toată clasa a fost dintr-o dată în picioare şi au început să

aplaude frenetic. Printre chiote şi
ovaţii am continuat să le spun: „Veţi putea gândi mai bine decât profesorul vostru. Le veţi putea arăta fraţilor şi surorilor voastre mai mici cum să-şi facă temele, chiar şi la materiile mai dificile, precum matematica sau altele. Veţi gândi la un nivel superior, mult peste capacitatea de acum, şi veţi cunoaşte tot ce se va putea cunoaşte atunci. Creierul vostru se va tura la maximum! Dar, mai ales, veţi fi împreună cu Isus şi veţi avea atât de multe să vă povestiţi!"
Către sfârşitul orei de şcoală duminicală, minţile şi inimile tuturor celor din clasă erau orientate spre lucrurile glorioase din cer. Priveau pe fereastră să vadă dacă nu cumva Se întoarce Isus, băteau din palme şi săreau în toate părţile. Am crezut atunci că le dădusem o lecţie despre cer, însă eu am fost cea care a învăţat de la ei ce înseamnă să ai „gândul lui Hristos".
O minte nouă!
Versetul din 1 Corinteni 13:12 descrie această minte astfel: „Acum, vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci, vom vedea faţă în faţă. Acum, cunosc în parte; dar atunci, voi cunoaşte deplin, aşa cum am fost şi eu cunoscut pe deplin." Vom avea mintea lui Hristos. Nu ne vom mai îngrijora pentru Că nu suntem suficient de inteligenţi sau pentru că nu cunoaştem răspunsul la o întrebare sau alta. „Vom cunoaşte aşa cum suntem şi noi cunoscuţi", iar cunoştinţa noastră de acuma va creşte şi va depăşi credinţa. In plus, lumina gândurilor şi amintirilor noastre celor mai plăcute va iradia mult mai intens, pentru că acestea vor fi amplificate de mintea nouă pe care o vom avea.
Ce se va întâmpla însă cu gândurile negative rămase de pe pământ? Isaia 65:17 spune: „Căci iată, Eu fac ceruri noi şi un pământ nou; aşa că nimeni nu-şi va mai aduce aminte de lucrurile trecute, şi nimănui nu-i vor mai veni în minte." L-a prima vedere pare a fi o neînţelegere. Nu am citit chiar .idineaori că vom cunoaşte pe deplin toate lucrurile? Sunt oare excluse dintre acestea lucrurile neplăcute?
Ignoranţa sau gândurile şi amintirile noastre care nu sunt după voia lui Dumnezeu nu vor fi atât de mult şterse cât eclip-

sate, aşa cum pălesc stelele când răsare soarele. Ceva atât de strălucitor se va petrece la sfârşitul lumii, încât strălucirea aceea va ascunde orice amintire întunecată. Nevoia şi dorinţa de a ne aminti vor dispărea, aşa că problema uitatului nu va mai fi. In minte nu ne vor mai veni lucruri rele, pentru că, aşa după cum remarcă Isaia, acestea vor fi blocate de strălucirea cunoaşterii lui Dumnezeu.
Doar lucrurile bune ne vor veni în minte. Procesele gândirii noastre nu ne vor mai trăda, trecând cu vederea aspectele negative; nu vom mai născoci cuvinte murdare şi nici nu vom mai face planuri rele. Nu ne vom lupta împotriva unor vise deşarte sau a unor pofte fanteziste. Gândurile noastre vor fi ridicate la un nivel glorios, deoarece „atunci când Se va arăta El, *vom fi ca El,* pentru că îl vom vedea aşa cum este" (1 Ioan 3:2).
Gândeşte-te la respectarea desăvârşită a Celor zece porunci. Nu va mai exista acolo un alt dumnezeu în afară de Domnul. Ne va fi uşor atunci să I ne închinăm, pentru că vom fi una cu El. Nu ştiu cum te vei comporta tu, dar eu una abia aştept să păşesc în vârful picioarelor de-a lungul şirului de serafimi şi să proclam în ton cu ei, zi şi noapte: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Dumnezeul nostru Cel Atotputernic".
Invidie? Şi eu şi tu nu vom avea decât admiraţie pentru cei ce vor fi aleşi să stea la dreapta şi la stânga lui Hristos.
Respectarea Sabatului? Vom fi intraţi atunci în cea de-a şaptea şi ultimă zi a lui Dumnezeu, în odihna de Sabat în care pacea şi bucuria vor fi veşnice.
Adulter? Ii voi iubi pe toţi aşa cum îi iubeşte şi Hristos, şi nu mă voi întrista la gândul că sunt rănită de cei pe care îi iubesc sau că nu le pot întoarce pe deplin dragostea. Voi descoperi în fiecare persoană acea faţă a dragostei lui Dumnezeu pe care numai el sau ea o poate reflecta, ca nimeni altcineva -mă voi îndrăgosti de o mulţime de oameni, bărbaţi şi femei!
Poftă pentru lucrurile altuia? Vom fi moştenitori împreună cu Hristos. Vom avea tot ce ne vom dori.
Joni Eareckson Tada

Mărturii mincinoase? Tatăl minciunii va fi mort. Firea nu ne va mai ispiti să minţim. Din inima noastră va ieşi doar adevărul.
Luarea în deşert a Numelui Domnului? Pe buzele noastre nu va fi decât laudă la adresa Lui.

Prin minte nu ne va mai trece niciodată vreun gând care producă rău, suferinţă.
O, fericită zi, când vom avea mintea lui Hristos!
Şi cu mintea lui Hristos vom cunoaşte pe deplin. Nu parţial, ci pe deplin. Câtă vreme suntem pe pământ, şi îndeosebi când trecem prin încercări grele, nu înţelegem decât în mică măsură cum „toate lucrurile lucrează împreună spre binele nostru" şi al altora. De cele mai multe ori ne batem capul încercând să pricepem cum este posibil ca Romani 8:28 să fie adevărat în ce ne priveşte. Ni se vorbeşte aici despre o urzeală făcută spre binele nostru. De pe pământ, partea de dedesubt a ţesăturii ne apare încâlcită şi fără nici un sens; în cer însă vom privi uimiţi partea de deasupra a acestei minunate tapiserii, şi vom înţelege modul în care Dumnezeu a brodat cu măiestrie fiecare circumstanţă spre binele nostru şi gloria Sa.
Acesta va fi unul dintre acele beneficii secundare, neesenţiale pentru fericirea noastră eternă, dar pe care ne va face plăcere să le cunoaştem. Părinţii fetiţei paralizate în urma unui accident de maşină, din vina şoferului care s-a urcat beat la volan, vor înţelege. Vor înţelege cum prin accidentul suferit de fetiţa lor vieţile prietenilor şi ale vecinilor lor au fost atinse, urmările fiind deosebite. Vor înţelege modul în care s-a folosit Dumnezeu de rugăciunile oamenilor din întreaga ţară; şi vor mai înţelege cum au atins aceste rugăciuni vieţile rudelor şi prietenilor acestora, efectul depăşind cu mult chiar şi ceea ce visaseră poate ei. Vor înţelege cum harul lui Dumnezeu le-a protejat fiica, îmbogăţindu-i caracterul cu generozitate şi curaj. Vor vedea că nimic - dar absolut nimic - nu s-a risipit, că fiecare lacrimă a fost numărată şi fiecare suspin a fost auzit. „Pune-mi lacrimile în burduful Tău: nu sunt ele scrise în cartea Ta?" (Psalmul 56:8)
56
CERUL... CASA TA ADEVĂRATĂ
Sora mea, Linda, va înţelege de ce i-a luat Dumnezeu fiica de numai cinci ani, pe nume Kelly, în urma unei tumori la creier. Prietena mea, Diana, va înţelege că datorită sclerozei multiple nu a căzut în indiferenţă spirituală. Colegul meu de muncă, Greg, îşi va da seama câtă milă a revărsat Dumnezeu asupra lui după ce a divorţat. Vei fi uimit să descoperi de ce a trebuit ca la schimbarea culorii semaforului să faci un viraj greşit la stânga - te-ai mustrat mult pentru asta - şi doar puţin a lipsit să nu provoci un teribil accident de circulaţie.
Ne vom ridica mâinile spre gloria lui Dumnezeu când vom înţelege cum a folosit Dumnezeu sutele de dolari donaţi de noi cu ocazia conferinţelor misionare pentru a câştiga pentru El sute de oameni din Brazilia. Vom înţelege cum de atâtea ori a aranjat El locul şi momentul potrivit astfel încât noi să putem întâlni omul potrivit - şi căsniciile şi prieteniile fericite care au urmat.
Vom înţelege cât de bine s-au potrivit toate lucrurile. Totul a contat. Nimic nu s-a risipit. „Domnul a făcut toate lucrurile pentru o ţintă, chiar şi pe cel rău pentru ziua nenorocirii" (Proverbe 16:4). Fiecare iotă şi fiecare amănunt din viaţă îi vor aduce glorie supremă Dumnezeului nostru Cel Atot-înţelept şi Atotputernic.
Perfecţiunea trupului şi a sufletului
Pentru unii, perfecţiunea trupului şi a sufletului poate suna plictisitor.
Am doi prieteni, John şi Mike, care numai nu reuşesc să prindă sensul acestei idei de perfecţiune. Sunt fraţi minunaţi în Hristos, dar sunt genul de oameni de un pragmatism viguros, care preferă să facă lucrarea împărăţiei pe pământ şi nu vor să se lase distraşi de lucrurile viitoare. Vor să-şi facă bine slujba pe care le-a încredinţat-o Dumnezeu pe pământ şi să lase cerul să-şi poarte singur de grijă. Imaginea lor despre cer este una statică - o stare permanentă de a nu face nimic, un loc în care nu există lucruri pe care să le realizezi şi nici obiective pe care să le atingi. Literalmente, pentru ei cerul este
Joni Eareckson Tada
57
sfârşitul. Deşi mângâietoare, ideea unei „părtaşii nesfârşite la picioarele lui Isus" nu îi atrage deloc. Perfecţiune? Cum, când lor le place să poarte din când în când discuţii contradictorii, cu puncte de vedere bine argumentate? „Cine şi-ar dori un prieten, sau chiar o soţie, care să fie întotdeauna de acord cu el?" spun ei.
Băieţii aceştia ar prefera mai degrabă să pună mâna la pavarea străzilor de aur folosind echipamentele corespunzătoare, să călătorească pe Râul Vieţii cu caiacul în fiecare zi, ori să meargă la pescuit împreună cu Iosif şi Daniel decât să-i asculte pe aceştia explicându-le terapia viselor.

Nu vreau să-i ofensez pe aceşti prieteni ai mei. Sinceră să fiu, sper că mă vor lua şi pe mine la pescuit. Numai că, de felul lor, sunt înclinaţi spre lucruri raţionale. Le plac logica şi explicaţiile şi - atenţie - simbolurile pământeşti neclare. Perfecţiunea trupului şi a sufletului nu are nimic de-a face cu aruncarea perfectă a lansetei de pescuit sau cu jocul perfect de golf. (Cu toate că îmi amintesc cum un elev din clasa a opta mi-a spus că nu poate pricepe cum ar putea cineva să marcheze într-un meci de baschet în cer, dacă atacul şi apărarea ar fi amândouă perfecte. Eu i-am răspuns: „Dacă în cer vor fi niveluri diferite de talente şi aptitudini - şi personal cred că vor fi - nu va trebui decât să găseşti câţiva sfinţi cu care să joci baschet a căror aruncare perfectă la coş să nu fie atât de bună ca a ta.)
Dar chiar şi cu elevul de clasa a opta trebuie să fim atenţi. Nu putem clădi cerul pe elementele logicii noastre. Nu putem uita că ceea ce ne imaginăm poartă amprenta stângăciei atunci când ne folosim de reprezentările pământeşti.
Pentru a putea aprecia perfecţiunea trupurilor şi a sufletelor noastre, trebuie să începem prin a ne acorda într-un fel inima şi mintea la frecvenţa cerului. Cerul este un loc pregătit pentru oameni pregătiţi. Altminteri e un capăt de drum.
Este cam aşa. Mie îmi place să ascult Mozart. Şi asta pentru că Mozart a fost un maestru în a compune o muzică perfectă. Se spune că îşi aranja perfect notele pe fiecare portativ de pe fiecare pagină, şi chiar că folosea anumite progresii numerice

care reflectau o ordine şi o simetrie absolute a tonului şi echilibrului muzical. Până şi matematicienii îl studiază pe acest compozitor. A fost un maestru desăvârşit.
Acum, dacă băieţilor de la liceul unde lucrează soţul meu li s-ar pune să asculte *Flautul fermecat,* aceştia ar izbucni în râs şi şi-ar mări volumul căştilor lor. Muzica hip-hop şi death-rap este mai în ritmul lor. Comparată cu muzica perfectă, muzica aceasta nu este decât un ţipăt continuu. Trebuie să petreci mult timp ascultând muzică perfectă înainte de-a putea să-i apreciezi valoarea.
Ce vreau să spun cu asta? Trebuie să exersezi mult aici pe pământ ca să fii desăvârşit „după cum şi Eu sunt desăvârşit", înainte de a te putea bucura de ideea de perfecţiune în cer. La prima vedere, acest lucru mai degrabă ar descuraja interesul pentru cer al lui John şi Mike, în loc să-1 stimuleze. Dar, indiferent dacă avem înclinaţii artistice sau raţionale, indiferent dacă suntem pragmatici sau meditativi, nici unul dintre noi nu trebuie să-şi întoarcă privirile de la acele detalii ale cerului care par enigmatice şi greu de înţeles; pentru că tocmai în spatele acestei taine a desăvârşirii se ascunde ceea ce încă nu cunoaştem, dar ce trebuie totuşi să cunoaştem.
„Stai. . . Ce a fost asta?", parcă îi aud spunând pe prietenii mei pragmatici.
Cu cât ne apropiem mai mult de Domnul Isus şi cu cât ne orientăm mai mult inimile şi minţile spre gloria cerului de sus, cu atât vom fi mai pregătiţi pentru desăvârşirea din cer. Părtăşia din cer nu va însemna să stai la picioarele lui Isus şi să lupţi cu plictiseala în timp ce alţii cad în extaz. Nu. Acolo părtăşia va fi cel mai frumos şi bun lucru la care într-o prietenie pământească doar am visat.
Mi-ar plăcea să le spun lui John şi Mike: „Hei, nu uitaţi că Isus Hristos ştie mai bine decât voi ce înseamnă să fii om. Şi El a călătorit pe mare, a colindat munţii şi a adormit sub cerul liber lângă un pârâu. El ştie ce face să vă bată inimile. Amin-tiţi-vă că El v-a creat. Nu veţi fi mai puţin oameni. Dimpotrivă, vă veţi bucura din plin de tot ceea ce a fost concepută

umanitatea voastră să fie. Voi, cu toată pasiunea voastră pentru pescuit, veţi fi tot voi . . . mai buni!" Şi când veţi fi mai buni, veţi fi perfecţi.

Oameni perfecţi într-o părtăşie perfectă

Nunta Mielului din cer va fi ceea ce se poate numi o petrecere perfectă. Tatăl a trimis invitaţiile şi, de-a lungul veacurilor, oamenii au răspuns acestor invitaţii. Isus S-a dus înainte să pună panglicile colorate, să pregătească ospăţul şi să pună la punct casa în care vom locui. Şi, ca la orice petrecere, lucrul cel mai plăcut este părtăşia.
Vom sta în părtăşie cu Mântuitorul nostru scump şi cu prietenii şi familia noastră.
Sunt nenumăraţi oameni pe care aştept să-i văd. împărăteasa Estera, Daniel, Iona şi, bineînţeles, Măria şi Marta. Şi ceea ce va fi uimitor e că-i voi recunoaşte imediat pe toţi aceşti oameni, ca şi pe ceilalţi răscumpăraţi pe care niciodată nu i-am întâlnit aici jos pe pământ. Dacă ucenicii i-au putut recunoaşte

pe Ilie şi Moise stând lângă Isus pe Muntele Schimbării la Faţă - sfinţi pe care ochii lor nu-i văzuseră niciodată - atunci acelaşi lucru va fi adevărat şi pentru noi. Abia aştept să-i întâlnesc pe toţi!
însă persoana pe care îmi doresc în mod deosebit să o întâlnesc în cer este Steve Estes, prietenul meu pe care l-am amintit în capitolul 1. El este acum pastor într-o biserică de ţară dintr-o localitate mică în Pennsylvania. După soţul meu, el îmi este cel mai drag prieten. Ken este cel dintâi care înţelege şi acceptă această afecţiune pe care o am pentru Steve. Ken a înţeles că prin anii şaizeci, Dumnezeu 1-a folosit pe acest tânăr pentru a mă scoate din disperarea care altfel m-ar fi dus la sinucidere. Steve habar nu avea ce înseamnă un scaun cu rotile, dar el îl iubea pe Hristos cu pasiune şi dorea ca eu - vecina lui deprimată, abia ieşită din spital - să găsesc ajutor şi speranţă în Cuvântul lui Dumnezeu. Aşa că am făcut o înţelegere: eu să fac rost de cât mai multă RC Cola, şi el să vină în fiecare vineri seara la mine acasă, cu Biblia, pentru a mă ajuta să-mi înţeleg

şi să-mi accept suferinţa. Şi, într-adevăr, am găsit ajutorul şi speranţa de care mi-a vorbit. Restul este istorie.
Asta s-a petrecut cu mult timp în urmă şi, chiar dacă acum mai vorbim doar din când în când la telefon, prietenia noastră a rămas trainică şi sigură. Şi, ori de câte ori mi se face dor de „zilele bune de odinioară" sau când mi-aş dori să-1 revăd, aleanul îmi este potolit la gândul minunat că vom fi prieteni pentru veşnicie.
Prietenia noastră nu este întâmplătoare. Dumnezeu se gândeşte la ceva veşnic pentru mine şi Steve. De unde ştiu asta? în Fapte 17:26 citim: „El a făcut ca toţi oamenii, ieşiţi dintr-unul singur, să locuiască pe toată faţa pământului; *le-a aşezat anumite vremi şi a pus anumite hotare locuinţei lor."* înţelegi despre ce se vorbeşte aici? Dintre miliardele de posibilităţi şi dintre miliardele de oameni cu care puteam fi prietenă, Dumnezeu 1-a ales pentru mine pe Steve. Doar câţiva kilometri în plus între casele noastre, sau o diferenţă de vârstă puţin mai mare între noi şi s-ar fi putut întâmpla să nu ne fi întâlnit niciodată. însă, pentru creştini, aşa cum spune C.S. Lewis, nu există astfel de întâmplări. „Hristos, care le-a spus ucenicilor: «Nu voi m-aţi ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi», ar putea la fel de bine să spună oricărui grup de prieteni creştini: «Nu voi v-aţi ales între voi, ci Eu v-am ales unul pentru celălalt»."[6]
Acest lucru are implicaţii profunde pentru eternitate. Prietenia care începe pe pământ de-abia are timp să se închege cât de cât; de-abia reuşim să o tatonăm la suprafaţă în puţinii şi scurţii ani pe care îi petrecem pe pământ. Dimensiunea ei măreaţă şi bogată ne va fi dezvăluită în cer. Dumnezeu are un plan pentru mine şi Steve în eternitate, şi împreună vom juca un rol esenţial în realizarea acestui plan special. îl voi iubi pe Steve cum niciodată nu voi fi crezut că ar fi fost posibil pe pământ. O, şi dacă soţul meu şi Steve şi alţii pe care îi îndrăgesc îmi aduc bucurie aici şi acum, gândeşte-te numai ce ni se pregăteşte în cer!
Joni Eareckson Tada

Cum vor evolua toate acestea rămâne încă de văzut, dar un lucru ştiu sigur: că toate lucrurile de care ne bucurăm cu prietenii noştri aici pe pământ îşi vor găsi expresia deplină în cer. Nu voi uita niciodată seara în care, aşezaţi lângă foc, Steve si-a deschis Biblia şi a început să facă cu mine un studiu despre cer. Inima îmi ardea precum cărbunii aprinşi din şemineu în momentul când am reuşit cât de cât să-mi dau seama ce bucurie mă aşteaptă în cer, şi mai ales la gândul că voi avea o inimă, o minte şi un trup glorificate. Momentul acela a fost şi uman şi divin. De fapt, bucuria ne-a fost atât de mare încât am dat fuga afară pe pajiştea din faţa casei unde am început să cântăm şi să chiuim sub clarul de lună. Trebuia *să facem* ceva omenesc pentru a ne exprima bucuria divină. Şi, cu excepţia chiuitului sub clar de lună, sunt sigură că cerul va semăna mult CU acea experienţă. Va fi locul în care vom face multe lucruri împreună cu prietenii noştri din bucuria sinceră de a fi împreună şi a fi binecuvântaţi de Dumnezeu.
Părtăşia din cer cu prietenii noştri nu va fi o stare eterică în care nu vom face nimic, căscând de plictiseală, stând tolăniţi deasupra norilor pufoşi şi privindu-i cu admiraţie pe îngeri. Pentru că cerul este casa oamenilor răscumpăraţi, organizarea şi activităţile de acolo vor fi cu totul „omeneşti". După cum scria i ineva odată: „Toate bucuriile şi activităţile din cer trebuie să fie raţionale, morale, emoţionale, voluntare şi dinamice. Acolo trebuie să se exercite toate facultăţile, toate gusturile să fie satisfăcute, toate talentele să se poată exprima, toate idealurile să se realizeze . . . curiozitatea

intelectuală, înclinaţiile estetice, sentimentele sfinte, afinităţile sociale, resursele inepuizabile de tărie ■ţi putere sălăşluite în sufletul omului, *toate* trebuie să-şi găsească în cer un mod de a fi exprimate şi împlinite."[7]

O, şi câte nu vom mai face acolo! Tu şi prietenii tăi veţi stăpâni lumea şi-i veţi judeca pe îngeri. împreună, prietenii vor mânca din pomul vieţii şi vor fi stâlpi în Templul lui Dumnezeu. împreună vom primi luceafărul de dimineaţă şi vom fi încununaţi cu viaţă, neprihănire şi glorie. Dar, în primul şi în primul rând, vom cădea împreună cu faţa în jos

înaintea tronului şi ne vom închina pentru veşnicie Mântuitorului nostru.

Observaţi de câte ori am folosit cuvântul „împreună". Cerul nu este câtuşi de puţin un loc pentru singuraticii universului, care hoinăresc dintr-o parte în alta, văzându-şi fiecare de propriile-i treburi. Cerul este locul comuniunii intime, şi probabil de aceea se spune că vom locui cu toţii într-o cetate, Noul Ierusalim. Nu vom fi risipiţi într-o parte şi-n alta prin câte vreun bordei, departe unii de ceilalţi, ci vom trăi în armonie în interiorul unei cetăţi. O cetate *frumoasă.* O cetate sfântă!

Visând în felul acesta reuşesc să îndur mai uşor absenţa lui Steve şi a altor prieteni dragi. Şi chiar şi pe acei prieteni ai mei care au murit şi s-au înălţat deja în glorie, îi pot simţi astfel mult mai aproape. Acelaşi lucru este adevărat şi în ce te priveşte. Citeşte Fapte 17:26 încă o dată şi bucură-te că nu din întâmplare trăieşti în acest secol, într-un anume loc din ţara ta şi în oraşul tău în care te bucuri de cei mai buni prieteni. Aceste persoane dragi din viaţa ta nu sunt o întâmplare. Te-ai fi putut naşte într-o altă perioadă de timp şi într-un alt loc, dar Dumnezeu a hotărât să-i aducă în viaţa ta pe aceşti prieteni deosebiţi.

Aceste persoane speciale ating o coardă rezonantă din inima ta; există ceva la ei, ceva din bunătatea şi frumuseţea care îţi amintesc de Dumnezeu. Şi presupun că atunci când vei vedea chipul lui Dumnezeu în cer, vei spune: „Dintotdeauna Te-am cunoscut!" Pe El îl iubeai ori de câte ori erai împreună cu persoana adorată. în prietenie, Dumnezeu îţi deschide de fapt ochii spre gloria Sa, şi, cu cât este mai mare numărul de prieteni faţă de care îţi manifeşti dragostea profundă şi dezinteresată, cu atât vei avea o imagine a lui Dumnezeu mai bună şi mai clară.

Ce **voi face când voi ajunge în cer**

Am crescut într-o mică biserică episcopală reformată unde se predica Evanghelia, se citea din Biblie, se intonau imnuri

pornite din inimă şi se îngenunchea la rugăciune. Prapuri şi lumânări, imnuri cântate la începutul şi sfârşitul slujbei bisericeşti - toate făceau parte din ritualul obişnuit de închinare. Serviciul de închinare de duminică dimineaţa era o treabă serioasă şi am învăţat din fragedă copilărie ce înseamnă să-ţi pleci genunchii înaintea lui Dumnezeu. E adevărat că pentru genunchii mei era un lucru dureros, dar pentru inimă a fost ceva benefic.

Nu intenţionez să dezbat problema îngenuncherii. Dumnezeu ascultă rugăciunile oamenilor indiferent dacă aceştia stau în picioare, pe scaun, culcaţi sau prosternaţi în faţa Sa. Care e părerea mea despre îngenunchere? Este tocmai ceea ce mi-ar plăcea să pot face, însă mie îmi este imposibil să mă plec pe genunchi în închinare.

Odată la o convenţie vorbitorul şi-a încheiat mesajul cerând invitaţilor din sală să-şi depărteze scaunele de la mese şi, dacă pot, să îngenuncheze pe covor şi să se roage. Am văzut cum toţi cei din sală - aproximativ cinci sau şase sute de oameni - s-au plecat pe genunchi. Intre toţi cei aflaţi pe genunchi doar eu făceam notă discordantă. Nu am putut să-mi opresc lacrimile.

Nu plângeam ca să-i fie cuiva milă de mine sau pentru că mă simţeam jenată sau deosebită de ceilalţi. îmi curgeau lacrimile pentru că eram impresionată de frumuseţea a ceea ce vedeam când mă uitam la atâţia oameni plecaţi pe genunchi înaintea lui Dumnezeu. A fost o imagine de cer.

Stând acolo, mi-am amintit că în cer voi fi liberă sa sar, să dansez, să dau din picioare şi să fac aerobic. Şi chiar dacă sunt sigură că Isus va fi încântat să vadă cum mă ridic pe vârful picioarelor, îmi propun să fac ceva ce L-ar încânta mai mult. Dacă va fi posibil, undeva, într-un moment ales înainte ca petrecerea să înceapă şi invitaţii să fie poftiţi la masa de sărbătoare a Nunţii Mielului, primul lucru pe care mi-1 propun să-1 fac cu picioarele reînviate este să mă prăbuşesc în faţa Lui pe genunchii glorificaţi. Voi îngenunchea în tăcere la picioarele lui Isus.

Prin faptul că *nu* mă voi mişca voi putea atunci să-I mulţumesc din inimă Domnului pentru harul de care El mi-a făcut parte an de an atunci când aveam mâinile şi picioarele amorţite şi fără vlagă. Prin faptul că nu mă voi mişca voi profita de ultima şansă pe care o voi avea de a-I aduce o jertfă de laudă - o jertfă de laudă „paralizată".
Şi, după un timp, voi sări în picioare, îmi voi întinde braţele şi voi striga aşa încât să poată auzi întregul univers: „Vrednic este Mielul care a fost junghiat să primească puterea, bogăţia, înţelepciunea, tăria, cinstea, slava şi lauda!" Mă întreb dacă în acel moment, mentalitatea şi mediul episcopal din care provin nu mă vor îndemna să-mi astup gura. Dacă aşa vor sta lucrurile, cel puţin pentru mine petrecerea va fi cu ceva mai plăcută decât pentru restul. Va fi o adevărată sărbătoare a închinării, o sărbătoare regească.
Au trecut zeci de ani de când am îngenuncheat ultima dată. Acele dimineţi de duminică petrecute odinioară în bisericuţa noastră par să fie atât de îndepărtate. Pe atunci nu apreciam privilegiul despre care se vorbeşte în Psalmul 95:6: „Veniţi să ne închinăm şi să ne smerim, să ne plecăm genunchiul înaintea Domnului, Făcătorului nostru!"
Acum însă apreciez acest lucru. Se apropie ziua când voi putea îngenunchea din nou. Ştiu asta şi o simt. Cerul stă să apară după colţ. De aceea fă-mi o favoare: Fă ceva ce atât de mulţi dintre noi care suntem paralizaţi sau poate bătrâni nu putem face. Deschide-ţi Biblia la Psalmul 95:6; citeşte-1 cu voce tare şi ascultă sfaturile care ţi se dau. Şi atunci când te pleci pe genunchi în rugăciune, mulţumeşte pentru genunchii care se pot îndoi după voia lui Dumnezeu. Mulţumeşte că eşti menit să ajungi în cer, să ai o inimă nouă, o minte nouă şi un trup nou.
Inima noastră nouă liberă de păcat va fi
Plină de pasiune sinceră,
Curată.
închină-te!

/{/ ne va da această inimă liberă
Să iubească din nou pentru prima dată.
Impui nostru înălţat în lumină, strălucitor,
îmbrăcat în neprihănire,
Binecuvântat cu simţuri reînnoite,
Trupul acesta va simţi cu adevărat pentru prima dată.
Dar acum aşteptăm,
Aşteptăm,
îl aşteptăm pe Domnul nostru Cel înviat
Care îi va răsplăti pe cei ce plâng
Dar continuă să îl caute mai presus de orice.
Deci,
Să stăm cu toţii în picioare,
Pentru prima dată,
Apoi să cădem cu mulţumire în genunchi. . .
Veşnicia este a noastră.
—Joni Tada

Ce vom face în cer?

m)/' ici nu-mi vine să cred! Eu, cu degetele mele zbârcite, / Vîndoite, cu muşchii atrofiaţi, genunchii noduroşi şi paralizată de la umeri în jos, voi avea într-o zi un trup nou, strălucitor, îmbrăcat în lumină şi neprihănire - puternic şi încântător.
Poţi să realizezi câtă nădejde inspiră acest gând unei persoane cu coloana afectată cum sunt eu? Sau unei persoane cu paralizie sau traume cerebrale sau cu scleroză multiplă? Imaginează-ţi câtă speranţă oferă aceasta unei persoane marcate de o stare gravă de depresie. Nici o altă religie şi nici o **altă** filosofie nu promit trupuri, inimi şi minţi noi. Numai în Evanghelia lui Hristos găsesc oamenii suferinzi o nădejde incredibilă ca aceasta.

Mie îmi este uşor să mă „bucur în nădejde", aşa cum scrie în Romani 12:12, şi exact asta am făcut în ultimii douăzeci de **ani** şi ceva. Siguranţa mea în ce priveşte cerul este atât de vie încât îmi fixez deja întâlniri cu prietenii mei în cer ca să facem tot felul de lucruri amuzante îndată ce vom avea trupuri noi -cum ar fi discuţia următoare cu o fetiţă aflată într-un scaun cu rotile pe care am întâlnit-o la o conferinţă.
„Fiindcă am stat împreună aici discutând despre cer, nu ţi-ar plăcea să ne fixăm o întâlnire de pe-acum pentru când vom ajunge acolo sus?", am întrebat-o eu.
Fetiţa ce stătea răsucită în cărucior, cu spatele cocoşat, mi-a aruncat o privire amuzantă şi m-a întrebat: „Şi ce să facem acolo?"

„Ce ţi-ar plăcea să faci?"
„Of... mi-ar plăcea să pot croşeta", mi-a spus ezitând.
„Atunci să ne fixăm o întâlnire la o căsuţă, să ne tragem două balansoare aproape de foc şi să ne luăm andrelele, ce zici?"
Prietena mea din cărucior m-a luat în râs: „Vorbeşti şi tu aşa, ca să te afli-n treabă. în cer nu vor exista nici căsuţe şi nici balansoare. Asemenea lucruri sunt numai aici, pe pământ."
M-am uitat la ea cu toată seriozitatea şi i-am spus: „Eu cred că în cer vor fi astfel de lucruri. Categoric, cerul nu este ceva ambiguu. Isaia 65:17 spune că Dumnezeu «face ceruri noi şi un pământ nou». înţelegi? Cerul include şi planeta pe care suntem. Un pământ nou cu lucruri pământeşti pe el. Nimic stângaci. . . fără imagini stupide. . . doar lucruri plăcute şi minunate care fac ca pământul să fie. . . *pământ."*
„Cum poţi fi atât de sigură de cum va arăta noul pământ?"
„Pentru că nu cred că Dumnezeu ne va lovi cu dicţionarele în cap şi dintr-o dată va o altă definiţie *pământului.* Dacă vor fi străzi, râuri, pomi şi munţi pe pământul nou, aşa cum spune Biblia, atunci de ce nu ar fi şi toate celelalte lucruri bune? De ce să nu fie. . . balansoare?"
Fetiţa a stat şi m-a privit cu un zâmbet ironic, după care i-a pierit de tot neîncrederea. A început să se gândească pentru care model de croşetat să opteze. învăţase un lucru pe care majoritatea oamenilor îl descoperă imediat ce stau de vorbă cu mine câteva minute. Eu iau cerul foarte în serios.
Iau cerul în serios, aşa cum fac şi copiii. într-o dimineaţă, pe când aşteptam într-un aeroport, le-am spus prietenului meu Matthew Fenlason în vârstă de cinci ani şi fratelui său Stephen să se ţină de braţul scaunului meu cu rotile şi să vină cu mine să căutăm câţiva copii cu care ne-am putea juca. Am întâlnit doi băieţei stând cu părinţii lor în sala de aşteptare şi i-am întrebat dacă ar dori să se joace cu noi. în doar câteva minute am început să jucăm de-a raţele şi gâscanul. Când Matthew m-a făcut „gâscan", am alergat cu căruciorul în jurul cercului de copii, dar nu l-am putut prinde. Simţindu-mă

prost că nu puteam să o mai iau din loc şi să-1 prind, el mi-a şoptit: „Nu te necăji, Joni, fiindcă atunci când vom ajunge în cer, picioarele tale vor putea alerga şi vom putea să ne jucăm *cu adevărat* de-a raţele şi gâscanul."
El înţelesese cum va fi în cer. Şi eu la fel.
Rana Leawell şi cu mine intenţionăm că escaladăm munţii care sunt dincolo de Rose Bowl. Eu şi Thad Mandsager, amândoi paralizaţi de la gât în jos, vom schia pe Munţii Sierra. împreună cu surorile mele Linda, Kathy şi Jay voi juca tenis. Michael Lynch intenţionează să mă înveţe cum să dansez *paso doble* [un dans originar din Spania; n.tr.], iar soţul meu Ken mi-a spus deja: „Nu mă interesează cu cine vei dansa în cer. . ., dar păstrează pentru mine ultimul dans." Am o mulţime de prieteni printre copiii orfani din România, pe care vreau să-i scot cu mine la iarbă verde în Ungaria; şi abia aştept s-o pun pe prietena mea Judy Butler să călărească pe un cal rapid şi să alergăm împreună prin Windsor Great Park din Anglia.
Cai în cer? Desigur. Cred că animalele sunt expresia unora dintre cele mai bune şi îndrăzneţe idei ale lui Dumnezeu. De ce să-şi abandoneze realizările Sale cele mai mari în domeniul creaţiei? Nu vreau să spun că drăgălaşul meu căţel Scrappy va muri şi va merge în cer - Eclesiastul 3:21 exprimă o rezervă faţă de această idee. Eu vorbesc de alte animale, corespunzătoare unei noi ordini a lucrurilor. Isaia a prorocit că „atunci lupul va locui împreună cu mielul, şi pardosul se va culca împreună cu

iedul; viţelul, puiul de leu şi vitele îngrăşate vor fi împreună, şi le va mâna un copilaş; vaca şi ursoaica vor paşte la un loc, şi puii lor se vor culca împreună. Leul va mânca paie ca boul, pruncul de ţâţă se va juca la gura bortei năpârcii, şi copilul înţărcat va băga mâna în vizuina basilicu-lui" (11:6-8); iar Ioan a scris despre sfinţii ce călăresc pe cai albi. Habar nu am ce loc vor ocupa aceste animale acolo, dar sunt încredinţată că ele vor popula anumite întinderi ale cerurilor noi şi ale pământului nou. Subliniez din nou cuvântul „pământ". Nu va exista „pământ" fără animale. Prin urmare, dacă vrei să participi la o partidă de călărie, aşteaptă-ne

pe mine şi pe Judy lângă statuia Cooper Horse de la capătul pistei pentru călărie din Windsor.
Cred că îţi dai seama că nu vorbesc despre aceste întâlniri doar ca să mă aflu în treabă. Sunt convinsă că toate acestea se vor întâmpla cu adevărat. Cred că dacă prietenul meu ce stătea sub paravanul alb lângă bazinul de înot a fost încântat să mă vadă în acea stare glorificată, gândeşte-te cu câtă plăcere ne vom vedea unii pe alţii eliberaţi de păcat, cu trupurile radiind de lumină şi strălucire. Acesta va fi răspunsul la toate dorinţele noastre cele mai fierbinţi.
Şi nu numai la dorinţele noastre, ci şi la cele ale lui Isus.

Răsplătiri în cer

Tu eşti împlinirea dorinţei lui Isus.
Citind Ioan 17:24 poţi înţelege dorinţa arzătoare care a fost în inima lui Isus: „Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu mine şi aceia pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea, pe care Mi-ai dat-o Tu; fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii." îmi arde inima când mă gândesc cât de bucuros va fi El de bucuria noastră. Nu încetez să-mi închipui plăcerea pe care o va simţi când ne va vedea îmbrăcaţi în straie albe, gata pentru Nunta din Cer.
De fapt, îi vom produce o atât de mare bucurie, încât la un moment dat, în toiul sărbătorii regale din cer - poate chiar înainte de-a începe ospăţul sau imediat după aceea - Isus Se va ridica de la masă, va urca pe tronul Său şi va pune pe capetele tuturor celor prezenţi cununi şi le va da şi alte daruri. Va fi *cea mai* neobişnuită sărbătoare pentru că nu invitaţii vor fi cei care vor aduce daruri, ci Gazda. Domnul Isus va oferi toate darurile.
Şi aceste răsplătiri nu sunt favoruri care ţi se fac în mod obişnuit la o petrecere.
Vom primi cununi. 2 Timotei 4:8 sună ca o invitaţie la încoronare: „De-acum mă aşteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da în ziua aceea Domnul, Judecătorul cel drept. Şi nu numai mie, ci tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui."

Dumnezeu vrea să-mi dea o cunună! Probabil unii adulţi resping ideea de răsplată; nu este şi cazul meu. Copilul din mine saltă de bucurie când se gândeşte că Dumnezeu s-ar putea într-adevăr să-i dea ceva. îmi amintesc de când luam lecţii de pian în copilărie şi nu-mi găseam locul în bancă de bucurie ori de câte ori doamna Merson îmi lipea coroniţe de aur pe foaia de muzică, în semn că făcusem o treabă bună. Nu eram fericită atât de mult de performanţa mea, cât de faptul că o încântasem pe doamna Merson. Atenţia mea nu era centrată pe ceea ce făcusem, ci pe aprecierea primită din partea ei. Adulţii, fiinţe complicate, nu se manifestă astfel, dar copiii o fac.
Nimic nu este mai evident la un copil al lui Dumnezeu cu mintea aţintită spre cer ca plăcerea lui sinceră de a primi o răsplată - o răsplată care reflectă aprecierea Tatălui. C. S. Lewis spune: „Să fii pe placul lui Dumnezeu. . . să fii un ingredient adevărat al bucuriei cerului. . . să fii iubit de Dumnezeu, nu numai compătimit, dar şi apreciat, asemenea lucrării unui artist de care acesta se bucură sau a unui fiu în care tatăl îşi găseşte plăcerea - un astfel de lucru pare imposibil, o greutate sau o povară a gloriei pe care mintea noastră cu greu o poate înţelege. Dar tocmai aşa este."[1]
De aceea, numărându-te printre copiii despre care Isus a spus că a lor este împărăţia cerurilor, fii pregătit ca Dumnezeu să-ţi arate nu numai bucuria, ci şi aprecierea Lui.
Cum arată o cunună din cer? Este la fel cu cea a Şahului din Iran, din hermină pestriţă şi împodobită cu pietre preţioase şi diamante, sau seamănă cu coroana pe care o poartă Regina Victoria şi care are o cruce în partea de sus? Atenţie, am o bănuială ascunsă că suntem pe cale să apelăm din nou la imaginaţia omenească.
Versetul 4 din Psalmul 149 ne oferă o indicaţie cu privire la felul de cunună pe care o are în vedere

Dumnezeu pentru noi: „Căci Domnul are plăcere de poporul Său, şi slăveşte pe cei nenorociţi, mântuindu-i [încununându-i cu mântuire -NIV; n.tr.]". Aha! Probabil Dumnezeu nu se referă aici la o cunună în sensul literal al cuvântului, deoarece mântuirea nu

este ceva ce se pune pe cap. Cununa cerească trebuie să reprezinte ceva ce face Dumnezeu, ceva ce ne dă El, atunci când ne încununează cu mântuire. Oricum, cununa aceasta e mult mai splendidă şi strălucitoare decât orice bucată de platină învechită cu o mulţime de lucruri scânteietoare pe ea.
Mai citim în Iacov 1:12 despre o *cunună a vieţii,* păstrată pentru cei care rămân neclintiţi în încercări. Asta înseamnă că Dumnezeu ne dă viaţa veşnică.
Există şi *cununa bucuriei* din 1 Tesaloniceni 2:19, oferită credincioşilor care i-au condus pe alţii la Hristos. Aceasta înseamnă că Dumnezeu ne dă o bucurie care dăinuie pentru vecie.
Cununa care nu se veştejeşte din 1 Corinteni 9:25 este oferită celor care vor fi găsiţi curaţi şi fără vină în ziua judecăţii. Nimic din ceea ce primim de la Dumnezeu nu va pieri, nu se va destrăma şi nici nu se va ofili vreodată.
Iar în 1 Petru 5:2-4 se scrie despre *cununa slavei* care va fi dată liderilor creştini care i-au îndrumat pe alţii. Dumnezeu ne dă o glorie care nu va păli niciodată, din contră, va creşte.
Şi preferata mea, *cununa neprihănirii,* menţionată în 2 Timotei 4:8 şi promisă celor ce ard de nerăbdare să-L vadă pe Isus revenit pe pământ. Dumnezeu este hotărât să ne răsplătească şi nimeni şi nimic nu-L poate determina să-Şi schimbe planul.
Fii pregătit să primeşti cununile!

Scaunul de judecată al lui Hristos

„Căci toţi trebuie să ne înfăţişăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să-şi primească răsplata pentru binele sau răul pe care-1 va fi făcut când trăia în trup" (2 Corinteni 5:10).
O, aşa ceva nu prea sună a sărbătoare de încununare. Ne cam sperie cuvintele acestea, mai ales expresia „binele sau răul". Fără îndoială că va fi ceva neplăcut când la petrecere toţi cei prezenţi vor vedea toate lucrurile rele pe care le-ai făcut pe pământ. Toţi vor da din mână şi vor spune cu regret:

‚Acum ştiu ce fel de om era de fapt când trăia pe pământ. Sunt atât de dezamăgit de el!"
în anii de liceu şi eu gândeam la fel despre cer. Nu puteam să înţeleg de ce creştinilor le este dor să ajungă acolo. Pentru mine, cerul era un loc în care nu doar Dumnezeu va cunoaşte şi va vedea totul despre mine, ci chiar şi prietenii şi familia mea vor vedea totul. Imaginându-mi cum voi păşi prin poarta de smarald, mă vedeam sub un frontispiciu pe care se putea citi: *ACUM URMEAZĂ VERSIUNEA NECENZURATĂ A VIEŢII LUI JONI.* Mă imaginam păşind pe culoar şi trecând pe lângă oameni pe care i-am respectat, cum ar fi profesoara mea din clasa a noua, antrenorul meu de hochei şi învăţătorul meu de la şcoala duminicală. Insă printre aceştia îi zăream şi pe alţii, printre care băiatul cu handicap din şcoală, de care am râs, şi fetiţa de pe stradă pe care am bătut-o odată zdravăn cu pumnii. Mă imaginam ajungând la primul rând de scaune, aşezându-mă pe unul din acestea şi privind umilită filmul vieţii mele pe care Dumnezeu îl derula spre marea surprindere a tuturor. Să vorbim despre despre vină şi judecată!
înclin să cred că adevăratul scaun de judecată al lui Hristos va fi complet diferit.
Să citim 1 Corinteni 4:5: „De aceea să nu judecaţi nimic înainte de vreme, până va veni Domnul, care va scoate la lumină lucrurile ascunse în întuneric, şi va descoperi gândurile inimilor. Atunci fiecare îşi va căpăta lauda de la Dumnezeu."
Citeşte ultima parte încă o dată: *Atunci fiecare îşi va căpăta lauda de la Dumnezeu.* Când Hristos va şedea pe scaunul Său de judecată, eu nu cred că El va prezenta versiunea brută, necenzurată a vieţii tale. El nu va avea înfăţişarea unui judecător aspru şi de neînduplecat care loveşte cu ciocănelul în masă şi îţi citeşte păcatele cu voce tare, în auzul întregii curţi. Nu, acest lucru s-a întâmplat deja la o altă judecată. La judecata de la cruce. Acolo a lovit Tatăl cu ciocănelul în masă şi a pronunţat sentinţa pentru Fiul Său: „Vinovat!" deoarece El S-a lăcut păcat pentru noi. Sentinţa a fost înregistrată în cer şi **apoi** acuzaţia împotriva noastră a fost anulată cu expresia

„Achitat complet", cuvinte scrise nu cu cerneală roşie, ci cu sânge. Oricum: „Dacă ai păstra, Doamne, aducerea aminte a nelegiuirilor, cine ar putea sta în picioare, Doamne? Dar la Tine este iertare, ca să fii de temut" (Psalmul 130:3-4).
Păcatele tale nu te vor condamna în cer. Psalmul 130:10-12 ne promite că: „Nu ne face după păcatele noastre, nu ne pedepseşte după fărădelegile noastre. Ci cât sunt de sus cerurile faţă de pământ, atât este de mare bunătatea Lui pentru cei ce se tem de El; cât este de departe răsăritul de apus, atât de mult depărtează El fărădelegile noastre de la noi." Dacă ţi-ai pus încrederea în Hristos pentru că ţi-a purtat păcatele pe crucea Sa, atunci nu ai motiv să te temi. El a rezolvat această problemă. Le-a şters. Păcatul nu mai are putere să te rănească sau să-ţi umple sufletul de remuşcări şi părere de rau.
Scaunul de judecată al lui Hristos este diferit. Acolo nu are loc un proces în care se stabileşte dacă eşti vinovat sau nevinovat, ci este mai mult un loc de judecată în care ţi se evaluează capacitatea de a-L sluji pe Dumnezeu.
Analogia care urmează este probabil prea simplă pentru un student la seminar, dar îmi place să-mi imaginez un judecător care la festivitatea prilejuită de darea în folosinţă a unei case noi, împarte premii arhitecţilor, constructorilor, maiştrilor şi muncitorilor care au ridicat casa. Judecătorul verifică calitatea muncii fiecăruia. Fiecare primeşte aprecieri pentru ceea ce a zidit şi pentru felul în care a făcut-o. Aprecieri, nu critici. Este adevărat că aprecierea faţă de unii dintre participanţi va fi mai mare decât faţă de alţii, însă fiecare îşi va primi răsplata. Dar premiul? Judecătorul va spune: „Ai făcut o treabă bună! Ai finalizat cu bine această clădire, acum îţi vom încredinţa un proiect mai important." în felul acesta arhitecţii şi maiştrii sunt răsplătiţi cu alte contracte de o amploare mai mare. Iar constructorii, la rândul lor, îşi suflecă mânecile şi se pun pe treabă pentru a înălţa case şi mai mari şi arătoase. Fiecare persoană în parte pleacă de la festivitate fericit, bine dispus şi cu o capacitate sporită de a lucra mai departe.
Joni Eareckson Tada

Ceva asemănător se întâmplă şi în cazul creştinilor. Cât trăim pe pământ, avem şansa de a „ne strânge comori în ceruri" şi de a trimite înainte, să spunem aşa, materiale de construcţie, astfel încât acolo să poată fi construit ceva de valoare eternă. De aceea: „Fiecare să ia bine seama cum clădeşte deasupra. Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă, şi care este Isus Hristos. Iar dacă clădeşte cineva pe această temelie, aur, argint, pietre scumpe, lemn, lân, trestie, lucrarea fiecăruia va fi dată pe faţă: ziua Domnului o va face cunoscut, căci se va descoperi în foc. Şi focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia. Dacă lucrarea zidită de cineva pe temelia aceea rămâne în picioare, el va primi o răsplată. Dacă lucrarea lui va fi arsă, îşi va pierde răsplata" (1 Corinteni 3:10-15).
Personal, construiesc cu un ochi la veşnicie, şi aşa poţi face şi tu. în fiecare zi ni se oferă ocazii de a ne sufleca mânecile şi de a ne investi energiile spirituale în construirea a ceva ce durează, în vieţile noastre şi ale altora. Suntem atenţionaţi să ne alegem ca materiale de construcţie aur, argint şi pietre scumpe; ceea ce înseamnă o lucrare făcută dintr-o inimă curată, cu o motivaţie corectă şi un ochi aţintit spre gloria lui Dumnezeu. Sau, altfel, putem alege lemn, fân sau trestie; lucruri făcute dintr-o motivaţie nesinceră şi cu un ochi aţintit spre gloria personală.
Vom merge înaintea scaunului de judecată al lui Hristos cu tot ceea ce suntem şi cu tot ceea ce am făcut. Dintr-o singură privire Dumnezeu va examina atent calitatea a ceea ce am zidit, iar lucrarea făcută din egoism va fi arsă într-o clipeală de ochi. Cu toate că este adevărat că nici un copil al lui Dumnezeu nu va fi mustrat, unii vor pleca de la locul judecăţii pârliţi de căldură; singura lor răsplată va fi mântuirea veşnică.
Aşa ceva ne cam pune pe gânduri. Nu pot decât să mă văd şi pe mine pârlită puţin la suprafaţă. Să nu mă înţelegeţi greşit. Eu cred că mă voi bucura de aprecierea lui Dumnezeu pentru lucrarea mea de pe pământ, însă mândria şi motivaţiile incorecte vor păta probabil o parte din ceea ce voi fi făcut

pe pământ. Distruse de foc vor fi acele ocazii în care am vestit Evanghelia din mândrie. Va fi mistuită de flăcări orice lucrare pe care am făcut-o doar de dragul de-a o face. Va deveni cenuşă tot ce am spus pentru a-i manipula pe oameni, precum şi minciunile atât de bine spuse încât au părut adevăruri. însă, chiar dacă vor fi mulţi care vor scăpa ca prin urechile acului din faţa scaunului de judecată,

păstrându-şi doar cununa mântuirii, vor mai rămâne multe pricini de bucurie. Gândeşte-te la toţi oamenii care şi-au pus încrederea în Hristos când se aflau deja pe patul de moarte, abia apucând să-I spună „da" lui Isus, ca să nu mai vorbim că nu au construit nimic pentru eternitate. Gândeşte-te ce înseamnă să fii smuls din ghearele iadului cu câteva momente înainte de a muri. Este o bucurie greu de întrecut de altceva.
O singură privire a Domnului va fi de ajuns ca să mistuie orice lucrare fără valoare. Dar aceeaşi privire va face să strălucească lucrarea ce-I aduce lui Dumnezeu glorie. La fel ca aurul şi pietrele preţioase, lucrarea neîntinată va trece lesne testul. Şi pentru *această* lucrare vom primi laude. Vom cădea în genunchi înaintea scaunului de judecată cu inima pătrunsă de cuvintele Stăpânului nostru: „Bine rob bun şi credincios; ai fost credincios în puţine lucruri, te voi pune peste multe lucruri. Intră în bucuria stăpânului tău... Pentru că celui ce are i se va da, şi va avea de prisos" (Matei 25:23, 29). Ard de nerăbdare să aud aceste cuvinte. Literal. Doresc să pun capăt tuturor motivaţiilor egoiste şi pretenţiilor arogante, astfel încât ceea ce am zidit să treacă testul atunci când ochiul lui Dumnezeu va examina lucrarea pe care o voi fi făcut. Vreau să am grijă cum zidesc şi să nu uit că fiecare zâmbet, rugăciune sau dram de efort sau banii aduşi ca jertfă reprezintă o grindă, o cărămidă sau o scândură din aur. Vreau ca tot ce fac aici să fie o investiţie eternă, un mod de a construi ceva strălucitor şi frumos pentru cer. De aceea lucrurile de aici de pe pământ contează atât de mult.
Joni Eareckson Tada

Şi nimeni nu va fi lăsat pe dinafară. Fiecare îşi va primi răsplata. Fiecare dintre noi va avea capacitatea să slujească în cer, vom avea ceva de făcut.

închinarea din veşnicie nu va fi niciodată plictisitoare

Parcă îi văd pe cei doi prieteni ai mei, John şi Mike, care nu suportă ideea de a nu face nimic în cer, stând cu gura căscată înaintea scaunului de judecată. Cât au trăit pe pământ, au ştiut dintotdeauna că sunt copiii lui Dumnezeu, dar că „ce vor fi nu s-a arătat încă". Acum însă, în cer, ei sunt fiii lui Dumnezeu în sensul deplin al cuvântului. Ce privilegiu, ce şansă! Şi, ca dovadă, Dumnezeu le pune pe cap o cunună.
Mi-i imaginez trăgând unul de celălalt, sărind încolo şi încoace şi strigând entuziasmaţi: „Oho, băiete, acum trebuie *să facem* ceva! Trebuie să slujim!" îşi vor freca mâinile una de alta, îşi vor sufleca straiele albe şi vor întreba: „Bine, Doamne, ce avem de făcut? Arată-ne doar direcţia într-acolo, şi suntem gata să mergem!"
Probabil că Isus le va repeta atunci cuvintele din Ioan 4:23: „Dar vine ceasul, şi acum a şi venit, când închinătorii adevăraţi se vor închina Tatălui în duh şi în adevăr; fiindcă astfel de închinători doreşte şi Tatăl." Prima noastră îndatorire este să-L lăudăm. Cea mai importantă slujbă a noastră înaintea lui Dumnezeu în cer va fi să I ne închinăm. Cerul este locul închinării eterne, din dragoste. Slujba noastră va fi să-L lăudăm pe Dumnezeu fără întrerupere.
„Ceeee?", parcă îi aud pe prietenii mei spunând.
Şi dacă Dumnezeu nu le-ar putea citi gândurile, probabil că s-ar gândi: *Aşa ceva e nemaipomenit si suntem întru totul de acord, dar nu ne vom plictisi şi nu vom obosi la un moment dat? Vom cânta la nesfârşit muzică corală şi cântece de laudă, chiar şi după ce vor trece câteva milenii?*
Şi eu gândeam la fel despre cer. Pentru mine tot ce rămânea neschimbat era extrem de plictisitor. Indiferent ce, chiar şi o vacanţă extraordinară la mare, întotdeauna avea un potenţial

ascuns de plictiseală dacă dura prea mult. Am fost întotdeauna fericită când lucrurile bune s-au terminat la un moment dat.
In cer însă, lauda nu va ajunge niciodată să ne plictisească.
Mai întâi, singurul motiv pentru care chiar lucrurile cele mai bune ne par monotone de la o vreme este *trecerea timpului.* Această trecere a timpului face ca totul să fie monoton. Veşnicia nu va însemna lipsa schimbării (pentru că aşa ceva ar fi plictisitor), deoarece lipsa schimbării presupune faptul că timpul trece şi toate lucrurile rămân la fel. Nu aşa va fi în cer. Veşnicie nu înseamnă pur şi simplu mai multe milenii. Nu înseamnă nici măcar un miliard de milenii sau un chiar mai mult. In cer timpul nu se scurge, el pur şi simplu *există.*
Pe urmă, mai e replica prietenilor mei: „Da..., în această situaţie nu poţi decât să fii fermecat de

adevărul, bunătatea, frumuseţea şi puritatea din cer care ţin veşnic. E ceva sufocant să ajungi la desăvârşire; am prefera mai degrabă să ne zbatem să ajungem acolo decât să chiar ajungem. Cerul este atât de, atât de... final!"
Poţi afirma aşa ceva doar dacă pentru tine adevărul, bunătatea sau chiar veşnicia şi cerul sunt ceva static şi abstract. însă ele nu sunt astfel. Adevărul şi bunătatea, veşnicia şi cerul - da, Dumnezeu însuşi - nu sunt statice, ci dinamice. Nu sunt abstracte, ci concrete. Sunt mult mai reale decât orice am atins sau am gustat vreodată pe pământ. Amintiţi-vă ce spuneam mai devreme: este greşit să credem că cerul este ceva indefinit, abia perceptibil, o abureală. Pământul e ca iarba care piere, nu cerul.
în cartea lui C.S. Lewis, *The Great Divorce [Marele divorţ],* există un dialog purtat de o stafie venită din iad cu un duh din cer care încearcă să o înveţe pe stafie despre materialitatea veşniciei. Duhul din cer începe astfel:
„Vrei să vii cu mine la munte?"
„Aş avea nevoie de câteva asigurări... un mediu pentru liberă investigaţie. . ."
„Nu. . . nu un mediu de investigaţie, deoarece te voi duce într-un ţinut care nu este deloc al întrebărilor, ci al răspunsurilor, şi vei vedea faţa lui Dumnezeu."

„Ah, dar pentru mine nu există aşa ceva, un răspuns final. . . fi *tu trebuie să admiţi că e cam sufocantă ideea asta de a ajunge la un final. . . mai bine să călătoresc sperând, decât să ajung într-un loc final. . . Ce distruge sufletul mai mult decât stagnarea?"*
„ Gândeşti aşa pentru că ai cunoscut până acum adevărul numai prin raţiune abstractă. Te *voi duce unde vei putea gusta adevărul aşa cum guşti mierea şi unde acesta te va îmbrăţişa aşa cum un mire îşi îmbrăţişează mireasa. Acolo setea îţi va fi potolită. "*[2]
în cer, lauda nu va fi inertă şi abstractă, şi nu-ţi va crea impresia pe care o ai ascultând un imn vechi şi monoton cântat de o mână de corişti cu feţe indiferente şi reci într-o catedrală imensă. Acolo nu vei avea nici sentimentul pe care îl ai aici când cânţi pentru a mia oară poate refrenul unei cântări de închinare. De la o vreme, până şi cele mai frumoase refrene inspirate din Biblie te plictisesc să le tot cânţi, şi începi să murmuri: „Am cântat cântarea aceasta de sute de mii de ori. N-am putea cânta ceva nou?" De fapt, inimii noastre nu-i pasă dacă o cântare în sine este nouă - câteva dintre cele mai vechi imnuri care se cântă în biserică sunt încă de actualitate - însă nu poate tolera cuvinte şi cântări de laudă care „au făcut bătături" în scurgerea vremii. Dacă din închinarea ta lipsesc bucuria şi mulţumirea, atunci poţi fi sigur că nu ţi-ai atins ţinta. Tu vrei să oferi ceva de actualitate, care să-şi atingă ţinta în inima lui Dumnezeu.
în cer, lauda nu va fi niciodată golită de conţinut şi nici nu-şi va rata scopul. închinarea nu va fi ceva suspendat între noi, să spunem în punctul A, şi Dumnezeu, în punctul B. O laudă ca aceasta probabil că poate fi adusă pe pământ; în cer însă ea va izvorî din inimă fără nici un efort.
în cer lauda va avea conţinut. Vom mânca din pomul vieţii.
Vom gusta din mana ascunsă ca din miere.
Vom mirosi adevărul ca pe o floare.
Vom fi îmbrăcaţi în neprihănire ca în lumină.
Vom ţine luceafărul de dimineaţă în mână, ca pe un sceptru.

Vom străluci ca stelele pe cer.
Vom intra în bucuria Domnului.
Nu e nimic abstract în toate acestea. Tot ce va fi în cer va avea mai multă substanţă decât ne-am imaginat vreodată.
în slava eternă, năzuinţa de-a ajunge acolo va fi mai mult decât împlinită prin ceea ce vom vedea, vom ţine în mâini, vom gusta sau îmbrăca atunci când vom ajunge acolo. Pentru John şi Mike emoţia aceasta nu se va limita doar la căţăratul pe munte, ci va însemna şi bucuria de a cuprinde zarea din vârful muntelui şi de a le face pe amândouă în acelaşi timp. Vom călători plini de speranţă şi vom ajunge, cum spuneam, în acelaşi timp - nu-L vom mai dori pe Dumnezeul nostru care este absent, ci ne vom bucura de Dumnezeul nostru care va fi prezent.

De ce îl vom lăuda veşnic pe El

Pe urmă, închinarea noastră înaintea lui Dumnezeu nu va avea niciodată sfârşit. Este ca emoţia pe care o trăiam în copilărie când tata îmi citea o poveste. începutul era pentru mine partea care mă fascina cel mai mult. Era ceva nou. Asta pentru că începutul se leagă de ceva fără sfârşit pe care nici un eveniment din timp nu-1 poate lipsi de strălucire. Din nefericire însă, pe măsură ce povestea se depăna, îmi pierdeam atât interesul cât şi admiraţia.
A existat totuşi un basm pe care l-am auzit şi care a făcut excepţie de la această regulă. Povestea *The Last Battle [Ultima bătălie]* scrisă de C. S. Lewis - ultima din seria *The Chronicles of Narnia [Cronicile din Narnia]* - nu se încheia cu formula obişnuită: „Şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţe." în locul acestor cuvinte, pe ultima pagină, după zeci de călătorii şi aventuri trepidante prezentate în toate celelalte povestiri anterioare, C. S. Lewis scrie că abia acum începe adevărata povestire. Toate capitolele anterioare cu aventurile din Narnia nu au fost decât coperta şi pagina de titlu a cărţii. Adevăratul Capitol 1 începea acum, o poveste pe care nimeni de pe pământ nu o citise până în acel moment, şi care va continua la

infinit cu fiecare capitol, care va fi mai bun decât cel de dinainte.
Copil fiind, îmi amintesc că mă întrebam: *Adică tot ce s-a întâmplat până acum nu a fost decât prefaţa la adevărata poveste? Tot ce mi s-a părut atât de hun nu a făcut decât să anticipeze ceva mult mai extraordinari* Eram cuprinsă din nou de uimire. Mă aflam din nou la început.
Cei mai mulţi oameni îşi doresc să se întâmple la fel şi în viaţa reală. La fel ca într-o poveste, oamenii trudesc la viaţa lor capitol după capitol, iar fascinaţia şi admiraţia pe care le simţeau copii fiind, dispar pe măsură ce anii trec o dată cu succesiunea evenimentelor. Suntem tot mai obosiţi şi plictisiţi, fără să mai fim în stare să ne lăsăm furaţi de frumuseţea viselor care ne-au fermecat la început. Starea pe care ne-o dorim nu se concretizează pe deplin niciodată. Şi, în felul acesta, ne pierdem pasiunea şi interesul.
Insă, în ce ne priveşte pe noi ca şi creştini, toate aceste lucruri care ne stârnesc interesul pentru eternitate, *vor îmbrăca* o *formă concretă.* îl vom vedea pe Miel. Vom savura puritatea. Vom atinge adevărul. Vom fi îmbrăcaţi în neprihănire. Precum într-o poveste minunată, totul va fi ca un început fermecător continuu. Sau, mai bine spus, sfârşitul *şi* începutul, după cum Dumnezeu este şi Alfa şi Omega, Cel dintâi şi Cel de pe urmă, începutul şi Sfârşitul.
Nu e de mirare că sângele şi carnea nu pot moşteni cerul. Pentru a fi în acelaşi moment la început şi la sfârşit, sau pentru a îmbrăca haina neprihănirii ca un strai luminos, ai nevoie de o metamorfoză completă, la fel cum omida se transformă în fluture sau cum sâmburele de piersică devine un pom înfloritor. Trupurile noastre pământeşti nu ar fi niciodată în stare să poarte în ele bucuria şi să exprime lauda eternă. Inimile şi minţile noastre trupeşti nu ar putea niciodată să poarte în ele această dimensiune. închinarea cerească va rupe legăturile şi va sparge recipientul uman. Nu vorbim aici despre ceva în genul şarpelui care îşi schimbă pielea, ci despre o transformare radicală. Noi, ca nişte mici omizi şi sâmburi de

piersică ce suntem, avem nevoie să trecem de la moarte la viaţă, astfel încât trupurile şi inimile noastre glorificate să fie pregătite pentru a fi umplute şi inundate de spiritul entuziast al laudei. După cum spunea Isus: „Adevărat, adevărat îţi spun că, dacă un om nu se naşte din nou, nu poate vedea împărăţia lui Dumnezeu" (Ioan 3:3).
Nu, lauda nu va fi ceva ce ni se va cere să facem; va fi ceva natural. Va fi răspunsul supranatural şi entuziast al fiinţei de-abia născute din nou şi pregătită pentru cer. Profesorul E. L. Maskell vorbeşte despre acest lucru în felul următor: „Noi nu-L lăudăm pe Dumnezeu pentru că un astfel de lucru ne face bine, deşi, fără îndoială, aşa este. Şi nici nu-L lăudăm pentru că I-ar face bine Lui, pentru că nu-I face. De aceea lauda este o manifestare strict extatică, în sensul că ne scoate cu totul din noi înşine; ea este îndreptată numai şi numai către Dumnezeu. Lauda ne abate întreaga atenţie de la noi înşine şi ne-o îndreaptă pe deplin asupra Lui."[3]
Abia aştept! Am ajuns să mă îmbolnăvesc şi să obosesc tot gândindu-mă la mine. Uneori mă simt ca acea femeie introvertită din filmul *Beaches [Ţărmuri],* care îi spune prietenei sale: „Am vorbit destul despre mine... să mai vorbim şi despre tine. Spune-mi, ce crezi tu despre mine?" Nu te-ai simţit niciodată la fel? în cer, lipsa de interes pentru propria persoană ne va fi a doua natură; astfel, nimic nu ne

va mai plictisi. Lauda ne-ar plictisi doar în cazul în care am putea să ne oprim şi să ne privim pe noi înşine pentru a vedea ce facem, cum ne exprimăm şi cum ne mişcăm; însă o astfel de conştiinţă de sine ne va fi străină în cer. Pentru noi, gloria încununării va consta în faptul că ne vom pierde pe noi înşine, doar pentru a ne regăsi iarăşi în Cel ce este Alfa şi Omega. Aceasta va fi lauda desăvârşită. Preocuparea deplină pentru Dumnezeu.
în sfârşit, pentru că vom fi una cu El şi plini de lumină, asemenea Lui, trupurile noastre strălucitoare nu vor putea face altceva decât să împrăştie în jur gloria lui Dumnezeu. în definitiv, „gloria" este reflectarea fiinţei esenţiale a lui Dumnezeu, fie aceasta sfinţenie, dreptate, îndurare sau milă.
Joni Eareckson Tada

83

Ori de câte ori El Se revelează pe Sine în oricare din aceste faţete ale Fiinţei Sale, jos pe pământ sau sus în cer, spunem despre El că „Se proslăveşte pe Sine". Iar noi, în cer, vom fi ca diamantele, răspândind lauda în toate părţile, pentru că fiecare faţetă a fiinţei noastre va reflecta gloria Sa - Shekinah [Shekinah: termen din teologia ebraică, desemnând prezenţa lui Dumnezeu pe pământ sau un simbol, o manifestare a acestei prezenţe; n.tr.]. Ne va fi imposibil să *nu-L* lăudăm. Daniel 12:3 aruncă o lumină asupra acestui aspect, atunci când spune că „cei înţelepţi vor străluci ca stelele în veac şi în veci de veci".
Iţi aminteşti de visul meu în care totul - aerul, apa şi trupul meu - erau îmbrăcate într-o lumină orbitoare? Nu cred că visul meu este foarte departe de ceea ce va fi cerul cu adevărat. Cerul va străluci datorită Mielului, care este Candela. Atât de multă lumină va fi în cer, încât „luna va fi acoperită de ruşine şi soarele de groază; căci Domnul oştirilor va împăraţi pe muntele Sionului şi la Ierusalim, strălucind de slavă în faţa bătrânilor Lui" (Isaia 24:23). Gloria lui Dumnezeu şi lumina Sa merg mână în mână. Cerul este un loc plin de glorie, lumină şi laudă.
Prietenii mei cu înclinaţii pragmatice, împreună cu alţi oameni răscumpăraţi, vor transcende fericiţi dimensiunea timpului, pentru a fi parte din „marea gloată pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminţie, din orice norod şi de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie şi înaintea Mielului, îmbrăcaţi în haine albe, cu ramuri de finic în mâini; şi strigau cu glas tare, şi ziceau: «Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care sade pe scaunul de domnie, şi a Mielului»" (Apocalipsa 7:9-10).
Cine ar putea găsi cuvinte pentru o astfel de închinare? în care dicţionar s-ar găsi substantivele şi adjectivele care să exprime ideea de a „gusta" viaţa precum ai gusta un fruct dintr-un pom sau de a „mânca" din Pâinea Cerului? îmi vine să-mi ridic mâinile şi să exclam: „O, adâncul bogăţiei, înţelepciunii şi ştiinţei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt

84

judecăţile Lui, şi cât de neînţelese sunt căile Lui!... Din El, prin El şi pentru El sunt toate lucrurile. A Lui să fie slava în veci! Amin" (Romani 11:33, 36).

Slujindu-I lui Dumnezeu împărăţind împreună cu El

Vreau să mărturisesc ceva. Semăn mai mult cu prietenii mei John şi Mike decât am spus. Nu trebuie decât să petreci împreună cu mine câteva săptămâni şi vei înţelege. îmi place să-mi suflec mânecile aici jos pe pământ şi să mă avânt în slujirea lui Dumnezeu. îmi place să conjug mai mult verbul „a face" decât verbul „a fi". Să fac vizite la spitale, să public în diferite periodice, să fac cumpărături pentru cină, să plec în călătorii misionare, să pictez, să scriu la calculator, să lucrez la programe radio, să ofer consiliere prin telefon, să prezint lecţii la şcoala duminicală, şi altele, şi altele. . .
De asemenea, sunt şi o perfecţionistă. Dacă nu am făcut cum trebuie un desen, rup coala de hârtie. Dacă un articol nu este reuşit, îl arunc la gunoi. Dacă se înrăutăţeşte o relaţie de prietenie, îmi dau toată silinţa să o salvez. Dacă în căsnicia mea ceva nu merge bine, renunţ pe moment la orice altceva şi-i acord lui Ken întreaga mea atenţie. Dacă simt că un discurs pe care l-am rostit nu a avut succes, mă dojenesc la nesfârşit, gândindu-mă: *De ce am spus lucrul acesta?... De ce nu l-am spus pe celălalt?* Au fost zile în care mi-am ridicat mâinile şi am oftat: „Ce folos... Iar am dat-o în bară!"
O mare parte din această tensiune, pentru că este autoim-pusă, nu este necesară. Parţial însă ea este reală şi necesară. Aceasta pentru că Dumnezeu îngăduie existenţa tensiunii în momentul în care observă că atitudinea mea în slujirea Lui începe să fie una de indiferenţă.
Dar în cer vom sluji fără nici o greşeală. Nu vom fi dezamăgiţi de ce vom face. Nu vom mai cunoaşte

niciodată eşecul de a face ceva ce ne va fi încredinţat de Dumnezeu să facem, aşa cum se întâmplă uneori în căsnicie sau în activitatea misionară. Nu ne vom mai afla în situaţia de a nu ne fi putut duce la îndeplinire responsabilităţile.
Joni Eareckson Tada
85
Şi, să vezi atunci cum vom mai *lucra!* John şi Mike vor fi în al nouălea cer, dar numai pentru puţină vreme, deoarece vor fi mai ocupaţi decât au fost vreodată pe pământ. Nu ne vom irosi eternitatea plimbându-ne încoace şi încolo pe străzile de aur. Şi nici nu vom pierde timpul ciupind corzile unei harpe, pe ţărmul mării de sticlă. Vom avea de lucru. Abia îmi pot opri lacrimile când mă gândesc la prietenul meu Cornelius, care a fost ţintuit la pat cincisprezece ani fără să poată ridica măcar un deget pentru a face un lucru cât de mic. Parcă îl văd acum pe acest om în trupul său de slavă lăsându-i cu mult în urmă pe John şi Mike, când se pune el să facă tot ce nu a putut face în anii de nemişcare pe care i-a îndurat pe pământ. II vom sluji pe Dumnezeu prin închinare şi muncă -o muncă palpitantă, de care nu vom obosi niciodată.
Aşa văd eu cerul. îmi place să-L slujesc pe Dumnezeu. Şi, dacă vom fi fost credincioşi în slujirea noastră pe pământ, responsabilitatea noastră în cer va creşte proporţional. Nu, rectific. Responsabilitatea noastră nu va creşte proporţional. Dumnezeu este foarte generos sub acest aspect. Slujba noastră va depăşi cu mult orice proporţii. Nu este nevoie de un doctor în matematică pentru a înţelege cele spuse de Isus în pilda despre cer din Luca 19:17: „Bine, rob bun! Fiindcă ai fost credincios în puţine lucruri, primeşte cârmuirea a zece cetăţi."
Opreşte-te şi mai citeşte o dată versetul. Zece cetăţi? In schimbul credincioşiei dovedite într-un lucru foarte mărunt? O! Când este vorba să ne binecuvânteze, Isus lasă matematica simplă şi trece la calcule mai complicate. Celor ce sunt credincioşi în câteva lucruri mici, le vor fi încredinţate mult mai multe lucruri.
Ai fost credincios în căsnicia ta sau într-o misiune ce ţi-a fost încredinţată? Dumnezeu gândeşte deja exponenţial, după cum arată „ecuaţia" Sa cu cele „zece cetăţi". El îţi măreşte cu generozitate capacitatea de slujire de „n" ori. Cu cât eşti mai credincios în viaţa aceasta, cu atât mai mare va fi responsabilitatea care ţi se va încredinţa în viaţa viitoare.
86
CERUL... CASA TA ADEVĂRATĂ
Te rog să remarci că Isus nu spune: „Fiindcă ai avut succes în lucrul acela neînsemnat. . ." El spune: „Fiindcă ai fost *credincios."* Dumnezeu nu evaluează succesul căsniciei tale şi nici rezultatele misiunii tale. Este posibil să ai patruzeci şi cinci de ani de căsnicie, din care patruzeci i-ai îndurat bazându-te pe o promisiune sau pe rugăciune. După cum este posibil să fi investit douăzeci şi cinci de ani în vestirea Evangheliei în regiunile cele mai îndepărtate ale Mozambicului şi să te poţi mândri doar cu o mână de convertiţi. înaintea scaunului de judecată, Dumnezeu nu va studia rapoartele de investiţie şi nici nu va analiza utilitatea cheltuielilor în slujirea ta de pe pământ. Fiecare creştin se află pe acelaşi teren de joc. Nu succesul este cheia, ci credincioşia. Nu a fi mai mare şi mai bun este lucrul esenţial, ci a fi ascultător.
Cu cât vei fi fost mai vrednic de încredere, cu atât va fi mai mare slujba ta în eternitate. Prin aşa ceva vor putea străluci prietenii noştri!
Aici este locul în care vom sluji şi vom fi mai ocupaţi decât am fost vreodată pe pământ. Pentru că nu doar îl vom lăuda pe Dumnezeu veşnic, dar vom şi împăraţi veşnic alături de El: „Celui ce va birui îi voi da să şadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, aşa cum şi Eu am biruit şi am şezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie" (Apocalipsa 3:21). îţi vine să crezi aşa ceva? Vom şedea împreună cu Hristos pe scaunul Său de domnie şi vom împăraţi alături de El. Ne va fi dată autoritatea pentru a supraveghea împărăţia lui Dumnezeu.
Vom domni împreună cu El, şi chiar mai mult.
Suntem mai mult decât regi? Da, suntem fii şi moştenitori. Romani 8:17 ne ridică pe o poziţie incredibilă, astfel: „Dacă suntem copii, suntem şi moştenitori; moştenitori ai lui Dumnezeu şi împreună moştenitori împreună cu Hristos." Imaginează-ţi că vom şedea pe tron împreună cu Hristos şi vom supraveghea împreună cu El moştenirea Lui şi a noastră. Vom moşteni ceea ce va moşteni şi Fratele nostru mai mare. Iar Psalmul 2:8-9 sună de parcă ar fi actul Său de proprietate: „Cere-Mi, şi-Ţi voi da neamurile de moştenire, şi marginile
Joni Eareckson Tada

pământului în stăpânire! Tu le vei zdrobi cu un toiag de fier şi le vei sfărâma ca pe vasul unui olar."
Nu vorbim aici despre câţiva ari de pământ într-o grădină oarecare. In sfera noastră de autoritate vor intra cerul şi pământul.
Vom împăraţi peste pământ împreună cu Hristos!

Domnind peste pământ

Mi-aş dori să cunosc detaliile, dar Dumnezeu nu ni le-a descoperit încă. Un indiciu ni se dă în Apocalipsa, capitolul 20, unde ni se spune că suntem „preoţi ai lui Dumnezeu şi ai lui Hristos" şi că „vom împăraţi cu El o mie de ani", apoi în Isaia 11, unde citim: „Va judeca pe cei săraci cu dreptate şi va hotărî cu nepărtinire asupra nenorociţilor ţării."
Din nou, cuvintele „moştenire", „pământ" şi „domnie" apar împreună. Răsfoieşte Vechiul Testament şi vei găsi referiri repetate la Unsul lui Dumnezeu care împarte El însuşi dreptatea, îi ridică pe cei apăsaţi sau împărăteşte cu un toiag de fier. Chiar dacă lipsesc amănuntele, există un indiciu pe care ar trebui să-1 vedem: vom domni împreună cu Hristos peste pământ.
Nu e limpede dacă aici este vorba despre acest pământ sau despre ceea ce Biblia numeşte „pământul cel nou". Dar ştiu că „piesa de rezistenţă" a creaţiei lui Dumnezeu, această bijuterie de planetă, nu va fi lăsată în voia sorţii. Nu va fi lăsată să se rotească haotic prin spaţiu. Dumnezeu nu risipeşte lucrurile, El le răscumpără, iar Romani 8:20-21 dezvăluie intenţiile lui Dumnezeu cu privire la această minunată planetă albastră: „Căci firea a fost supusă deşertăciunii - nu de voie, ci din pricina celui ce a supus-o - cu nădejdea însă, că şi ea *va fi izbăvită din robia stricăciunii, ca să aibă parte de slobozenia slavei copiilor lui Dumnezeu."*
întreaga creaţie, ca şi noi, „suspină şi suferă durerile naşterii până în ziua de azi" (Romani 8:22). Simt aceasta ori de câte ori trec printr-o zonă foarte poluată, când văd un parc de vechituri sau animale lovite de maşini pe drumurile noastre. Când străbat cu maşina munţii de coastă aflaţi la numai o

aruncătură de băţ de unde locuiesc şi privesc uimită stâncile zdrenţuite şi canioanele contorsionate, sunt extrem de conştientă că mă aflu în mijlocul unei ţări a cutremurelor de pământ (cutremurul din regiunea Northridge din anul *1994 a* fost resimţit ca unul dintre acele „chinuri ale naşterii"). Mereu au loc aici alunecări de teren şi izbucnesc incendii. Dealurile acestea parcă nu-şi mai găsesc odihna. Şi în plus le mai terorizează şi palatele aberante ale vedetelor de cinema din Malibu [oraş pe coasta californiană, renumit pentru festivalul de film care are loc aici în fiecare august; n.tr.], care împânzesc întregul peisaj cu antenele lor parabolice. Mi se frânge inima pentru munţii şi copacii aceştia (şi pentru vedetele de cinema!) şi îmi doresc nespus să-i văd eliberaţi de această stare.
Acesta este pământul căruia Dumnezeu îi va reda libertatea Sa glorioasă. Auzi suspinul din şuieratul vântului? Simţi tăcerea apăsătoare a munţilor? Simţi dorinţa de odihnă şi linişte a mării? Simţi ceva din toate acestea în privirea tristă a unui animal? Ceva vine. . . ceva mai bun.
Dacă vrei să ştii exact ce este acest „ceva", studiază Apoca-lipsa şi Isaia. Cufundă-te în studiu hermeneutic şi escatologic. Trebuie să mărturisesc că nu am avut privilegiul să urmez o şcoală teologică, şi de aceea nu pot să abordez lucrurile prin prisma teologică în măsura în care aş dori, dar sunt mulţumită să ştiu că cerul cuprinde şi pământul, vechi sau nou. Aceasta mă face să cred că după întoarcerea lui Hristos printre noi, vom locui în continuare pe această planetă. Potecile pe care le străbat acum în căruciorul meu pot foarte bine fi cele pe care voi păşi cu picioarele mele glorificate în timpul domniei lui Hristos.
Dacă aşa stau lucrurile, atunci Munţii Sierra vor fi de fapt munţii pe care vom schia eu şi Thad. Iar cărările de munte întortocheate de dincolo de Rose Bowl, vor fi locurile de plimbare pentru picioarele mele cereşti şi ale prietenilor mei. Asta în caz că Thad, Rana şi ceilalţi vor dori să facă o pauză în timpul escapadelor lor palpitante prin colţurile îndepărtate ale universului!
Joni Eareckson Tada

Posibilităţile sunt atât nesfârşite, cât şi captivante. Probabil domnia noastră pe pământ va însemna şi să-i sprijinim pe cei săraci şi aflaţi în nevoie din Kurdistan, să reîmpădurim dealurile Libanului, să-i judecăm pe cei răi sau să plantăm copaci de-a lungul Amazonului. Dar ce ai spune despre eradicarea corupţiei din justiţie şi despre instruirea judecătorilor potrivit principiilor înţelepciunii divine? Dar

despre curăţarea străzilor murdare din Rio de Janeiro sau despre îndepărtarea reziduurilor nucleare? Probabil vom învăţa popoarele cum să se închine înaintea lui Dumnezeu, le vom învăţa o nouă definiţie a păcii şi cum să-şi făurească fiare de plug din săbii. Sau vom repara ceva la stratul de ozon şi vom face astfel ca Dunărea Albastră să aibă culoarea azurului, şi nu maroul murdar pe care îl are acum. Sau vom renunţa la guverne, vom elimina birocraţia şi le vom arăta tuturor că teocraţia este cea mai bună formă de guvernare.

Un lucru este sigur. Nu vor mai exista locuinţe sociale pentru cei fără adăpost. (De fapt, nu vor mai exista oameni fără adăpost!) Nici orfelinate sau spitale de boli mintale. Nici clinici pentru avort. Şi nici aziluri de bătrâni.

în mijlocul tuturor acestora, cetatea nespus de strălucitoare a cerului, Noul Ierusalim, va fi aşezat ca o nestemată sclipitoare, împăraţi şi prinţi din colţurile cele mai îndepărtate ale pământului vor intra în mare număr în Cetatea Sfântă pentru a-şi aduce ofrandele. Imaginea mă copleşeşte, dar îmi este la fel de clară ca sticla străvezie din Apocalipsa 21.

îmi dau seama că de aici se nasc mai multe întrebări decât răspunsuri. Ca de exemplu, cine sunt toţi aceşti oameni care vor fi cârmuiţi cu un toiag de fier? După revenirea pe pământ a Domnului Isus împreună cu toţi sfinţii Săi, ce vor mai face toţi ceilalţi oameni pe pământ? Oamenii răi care se cere să fie judecaţi sau sărmanii care trebuie ajutaţi? De ce îi vom mai vedea prin preajmă din moment ce cerul va fi coborât pe pământ?

Cei care îşi bat permanent capul cu astfel de întrebări sunt teologii. Teologii sunt cei care te asaltează tot timpul cu

întrebări de felul acesta. Unii cercetători ai Bibliei spun că, după ce morţii în Hristos vor învia la revenirea Sa pe pământ, noi vom domni împreună cu El peste oamenii de pe această planetă timp de o mie de ani. La sfârşitul acestei perioade, diavolul se va răzvrăti pentru ultima dată, şi bătălia se va purta la Armaghedon. Armatele lui Dumnezeu vor învinge, diavolul va pierde, oamenii răi vor învia, Cartea Vieţii se va deschide şi va veni Ziua Judecăţii. După nimicirea finală a şarpelui cel vechi şi a oştirii sale de îngeri căzuţi, pământul va fi ars în foc, curăţat şi transformat într-unui nou, corespunzător pentru a fi locuit pe vecie. E limpede?

Alţi cercetători susţin că atunci când Domnul Isus va veni pe pământ ca Rege al regilor, timpul se va sfârşi după bătălia de la Armaghedon, înfrângerea lui Satan, judecata celor morţi şi distrugerea în flăcări a întregului pământ şi a spaţiului din jur. După ce fumul se va împrăştia, Dumnezeu împreună cu sfinţii Săi vor instaura împărăţia veşnică în cerurile noi şi pe pământul cel nou.

Mă bucur că teologii studiază aceste lucruri! Modul în care pământul, fie acesta vechi sau nou, se va potrivi în schema generală a lui Dumnezeu de aranjare a lucrurilor, nu-mi este încă clar. înclin spre ideea că noi vom domni împreună cu Hristos pe acest pământ o mie de ani, această perioadă fiind un fel de antecameră a cerului. însă ceea ce trebuie într-adevăr să ştiu este că noi „aşteptăm ceruri noi şi un pământ nou, în care va locui neprihănirea" (2 Petru 3:13). Cerul va fi ca un cămin. Eu voi fi moştenitoare împreună cu Hristos. . . Voi participa la cârmuirea cerurilor noi şi a pământului nou. . . şi voi fi mai ocupată şi mai fericită să slujesc decât mi-am imaginat vreodată.

Şi aşa vei fi şi tu.

Este mai real decât ne putem imagina

Ştii ce mă mişcă cel mai mult privitor la gândul că voi împăraţi cu Hristos pe pământ? Faptul în sine. Cerul nu este o lume de închipuiri cu contururi mişcătoare, fantomatice. Nu

este un loc unde să-ţi poţi înfige degetul în trupurile oamenilor doar ca să descoperi că sunt fiinţe spirituale vaporoase pe care nu le poţi îmbrăţişa sau prinde. Nicidecum!

Chiar ultimele pagini pe care le-am scris au retrezit în mine emoţia la gândul cât de mult seamănă cerul cu Stânca Gibral-tarului. Vom atinge şi vom gusta, vom cârmui şi vom domni, ne vom mişca şi vom alerga, vom râde şi nu vom avea niciodată vreun motiv să plângem.

Cu ani în urmă consideram că cerul ar fi un loc tainic, nebulos, unde locuiesc îngerii şi - hopa! - iată-i şi pe oameni. Azi lucrurile stau altfel. Am început să mă gândesc la cât de mult seamănă cerul cu o stâncă, şi în ce măsură ne va fi el casă - într-o măsură mult mai mare decât ne va fi fost pământul. Ori

de câte ori vreau să-mi fac o imagine despre cât de dinamic, de concret este cerul răsfoiesc paginile cărţii *The Great Divorce [Marele divorţ],* scrisă de C. S. Lewis, o poveste în care câţiva oameni nemântuiţi fac o excursie de o zi cu autobuzul până la graniţa strălucitoare a cerului. Iată ce spun ei când în faţă li se desfăşoară priveliştea uimitoare a cerului:
Lumina, iarba, copacii erau diferiţi; parcă erau făcuţi dintr-o substanţă diferită, mult mai solidă decât lucrurile din ţara noastră. . .
Am văzut oameni venind să ne întâlnească. Pentru că străluceau, i-am văzut pe când erau încă foarte departe. . . pământul se zguduia sub paşii lor ori de câte ori îşi afundau picioarele zdravene în pajiştea umedă. Un abur subţire şi o mireasmă suavă se ridicau din locul unde striviseră iarba şi împrăştiaseră rouă. . . mantiile nu reuşeau să le ascundă forma muşchilor foarte dezvoltaţi şi netezimea radiantă a pielii. . . nici unul nu mi-a dat impresia că ar avea o anumită vârstă. Chiar şi la noi în ţară îţi atrage privirea ceea ce este nemuritor - un gând trist pe chipul unui copil, şi o copilărie fericită pe chipul unui om foarte bătrân. Toate acestea le-am văzut atunci."[1]
O domnie autentică pe un pământ autentic.

Şi Mântuitorul nostru, Regele regilor, deschizându-ne drumul.
Dar fii atent, aşteaptă până vei vedea ce vom face dincolo de această planetă!
I

Unde este cerul şi cum arată el?

V • mbrele nopţii erau încă adânci. Zorii abia dacă se C^^ l'vedeau la orizont. Deodată liniştea nopţii s-a spulberat când geamul de la dormitor s-a zguduit de două bubuituri asurzitoare: „Bumm! Bumm!"
Un zâmbet destins s-a aşternut pe chipul meu, cu toate că eram pe jumătate adormită. Am ştiut atunci că naveta spaţială tocmai a pătruns în atmosfera terestră şi că astronauţii urmau să debarce curând la baza aeriană Edwards de la marginea deşertului Mojave din California.
Am privit un moment pe fereastră să văd noaptea care încă mai scânteia de parada stelelor strălucitoare, vestitoare de lumină, care aprindeau făclii de biruinţă pe toată întinderea cerului. Stăteam acolo întinsă în pat, şi mai că nu-i invidiam pe astronauţii care fuseseră atât de aproape în zilele acelea de limitele spaţiului. Au fost pentru câtăva vreme prietenii stelelor, şi au „gâdilat" tălpile universului din atmosfera terestră, în starea aceea de semitrezie, înainte de a aţipi iarăşi, am rostit o rugăciune: „In curând, Isuse, voi fi acolo sus. . . atât de departe. . . şi nici măcar cosmonauţii nu vor putea să mă ajungă."
Universul mă fascinează. Dacă pe canalul de televiziune Discovery se prezintă vreun program despre stele şi explorarea spaţială, nu-mi scapă. Ori de câte ori naveta spaţială se

află pe orbită, sunt şi eu în faţa televizorului urmărind permanent ştirile transmise de NASA - stau întinsă în pat şi mă rog pentru popoarele lumii, în vreme ce micul punct al navetei spaţiale se mişcă încet pe harta planetei.
Am urmărit emisiunea CNN în care s-a transmis ieşirea în spaţiul extraterestru a astronauţilor de pe *Endeavor* pentru a efectua câteva reparaţii la telescopul spaţial Hubble. Sub siluetele lor care pluteau prin spaţiu se afla Pământul, ca o imensă sferă de marmură albastră. Cuprinsă de uimire şi admiraţie, am început să privesc imaginea transmisă în direct a planetei noastre care se rotea încet, apărând mai întâi Africa, apoi Orientul Mijlociu, apoi India şi toate celelalte. însă ceea ce a fost mai uimitor a fost conversaţia prin radio dintre comandantul navetei şi ceilalţi membri ai echipajului, în timpul manevrelor pe care aceştia le făceau pentru a repara telescopul.
„Ţine cheia asta şi montează. . . Hei, uită-te puţin în spate. Se vede planeta Venus." Apoi astronautul care spunea aceste cuvinte a fluierat lung a admiraţie. „Doamne, nu-i aşa că e minunat!"
„Vezi de şurubul acela, se depărtează de tine. Ah, priveşte numai acolo. Se vede oraşul New Orleans."
„Da. . . Şi uite, ce repede se apropie de noi coasta de vest a Floridei."

Aşa cum spuneam, era uimitor.
Au urmat apoi întrebările adresate de cei care urmăreau acest eveniment din întreaga lume. Aceştia au început să-i bombardeze cu întrebări pe astronomii şi cercetătorii aflaţi în studioul CNN-ului. Oameni obişnuiţi ca mine, ţintuiţi în faţa televizoarelor, se întrebau acelaşi lucru: După efectuarea reparaţiilor, ce ne va arăta telescopul Hubble?
Unul dintre cei care au sunat la studio a întrebat: „Dacă Hubble va reuşi să fotografieze marginea universului, ce ne putem aştepta să găsim dincolo de această margine?"
Şocantă întrebare, mi-am spus în sinea mea. *lată-ne aici, milioane de oameni din întreaga lume care urmărim pământul*

rotindu-se sub ochii noştri şi discutăm despre ce s-ar putea să fie dincolo de marginea universului.
Astronomul a răspuns: „Oamenii cred că dincolo de univers nu este decât vid. Dar nu e adevărat. Există acolo o altă dimensiune pe care nici măcar nu ne-o putem imagina."
„Da", am spus cu voce tare în faţa televizorului, „şi acea dimensiune se numeşte cer."
Altcineva a întrebat: „Am auzit că acest telescop îi va ajuta pe oamenii de ştiinţă să determine vârsta universului. Cum vor reuşi ei să facă aşa ceva?"
Unul dintre savanţi şi-a dres glasul şi, plin de importanţă, a răspuns: „Telescopul Hubble va fotografia distanţele dintre galaxii pe măsură ce acestea se depărtează una de cealaltă. După ce vom determina gradul de expansiune, nu va trebui decât «dăm filmul înapoi» pentru a afla când a început universul."
Răspunsul acesta m-a făcut să râd. în urmă cu câţiva ani, Cari Sagan, renumitul astronom, spunea cu atotsuficienţă arogantă că universul pe care-l vedem este singurul lucru care a existat, există şi va exista pentru totdeauna. Universul nu are început. Nu are nici sfârşit. O astfel de teorie nu mai este însă de actualitate. în urma câtorva apăsări de buton şi a câtorva imagini luate de telescopul Hubble, astronomii sunt de acord că universul are un început. Se confirmă astfel şi corectitudinea teoriei relativităţii elaborată de Einstein. Şi, dacă universul nostru complex, cu un înalt grad de organizare are un început, pare logic să acceptăm că Cineva a avut iniţiativa acestui început. Astronomii mai sunt de acord şi cu faptul că universul va avea un sfârşit. . . Mă întreb dacă oamenii de ştiinţă au avut măcar curiozitatea să ia puţin cartea Apocalipsei şi să o răsfoiască, pentru a-şi forma cât de cât o idee despre acest sfârşit.
Mă îndoiesc de asta. Cei mai mulţi dintre ei nu au o astfel de perspectivă asupra lucrurilor. Am început să-mi pierd interesul pentru emisiune după ce una sau două persoane au eşuat în încercarea de a-L aduce pe Dumnezeu în discuţie.

Oamenii de ştiinţă i-au expediat imediat. Experţii apelează mai degrabă la unul ca Stephen Hawking sau la alţi fizicieni renumiţi pentru a-i ajuta să-şi lămurească necunoscutele. Preferă să caută răspuns în dezbateri ştiinţifice, raţionale. Ei nu recunosc că cerul este casa după care tânjeşte inima lor. Aderă la ceea ce este clar, tangibil, material şi raţional. Şi astfel, noilor supernove descoperite li se atribuie numere de identificare în registrul galactic, şi stelelor le sunt date de asemenea nişte denumiri care numai romantice nu sunt, cum ar fi de exemplu M-31. Am început să casc. Şi am închis televizorul.

Vremea sfârşitului

Câteva zile mai târziu, la o conferinţă de presă a astrona-uţilor de pe *Endeavor,* m-am bucurat să-i aud pe aceştia relatând despre experienţa romantică pe care au avut-o privind peste umeri la Venus şi urmărind cum trecea pe lângă ei coasta de vest a Floridei. Am simţit că mă identific mai mult cu ei decât cu acei savanţi lipsiţi de imaginaţie.
M-am identificat de asemenea şi cu tatăl meu, care, în 1909, vedea primul model de Ford T păcănind

pe Howard Street în jos, pentru ca după numai câteva luni fraţii Wright să-şi piloteze propriul avion peste portul Baltimore. Tata mi-a spus atunci că aşa ceva era prea mult pentru mintea lui. Pur şi simplu lumea începea să meargă prea repede. Ar fi trebuit ca tatăl meu să trăiască pentru a vedea această zi. Pentru că acum, la doar ceva mai mult de o generaţie, lumea într-adevăr merge prea repede. O cantitate uriaşă de informaţii ne este turnată în creiere, acestea fiind parcă subdimensionate pentru aşa ceva, în aceste zile în care realmente putem vedea cum planeta trece pe sub ochii noştri.
Aş dori ca şi profetul Daniel să fi trăit în aceste zile. Şi probabil că aşa a şi fost. Probabil că el a văzut CNN-ul în vreo viziune profetică şi că tot ce a putut face a fost să privească cu ochii larg deschişi. Probabil că creierul său nu a putut recepţiona decât o anumită cantitate de informaţii, şi s-a oprit

tocmai la timp pentru a-L putea auzi pe Dumnezeu spunând: „Tu, însă, Daniele, ţine ascunse aceste cuvinte, şi pecetluieşte cartea, până la vremea sfârşitului. Atunci mulţi o vor citi, şi cunoştinţa va creşte" (Daniel 12:4).
Cunoştinţa despre univers ne asaltează din toate părţile. Descoperim un lucru nou, numai pentru ca la scurt timp după aceea, auzindu-1 vorbind pe un om de ştiinţă, să ne dăm seama că ceea ce ni s-a părut nou este acum depăşit de actualitate. Să însemne această explozie informaţională că am ajuns vremea sfârşitului? Mă întreb dacă nu cumva Dumnezeu rupe peceţile unei cărţi uriaşe care a fost ţinută închisă de veacuri, ca să descopere, filă cu filă, realităţi despre ceruri care să confirme lucrarea mâinilor Lui.
Oamenii de ştiinţă din trecut vedeau universul ca fiind plin de comete rătăcitoare şi de galaxii aflate într-o mişcare de revoluţie lentă, care se perindă prin spaţiu fără nici o ordine. Acum, cei mai mulţi experţi în domeniu încep să recunoască existenţa în întregul univers a unei ordini impresionante, precum şi a unei relaţii delicate, dar categorică, între diferitele forţe, câmpuri şi materie. Unii îndrăznesc să folosească pentru a denumi aceste realităţi termeni ca „minunat" şi „o dovadă a existenţei unei inteligenţe divine", însă în cele mai multe cazuri aceştia îşi atrag criticile comunităţii ştiinţifice internaţionale. Pe lângă aceştia, mai sunt şi cercetătorii din domeniul fizicii moleculare, cum este şi Dr. John Templeton, care au suficientă îndrăzneală pentru a scrie lucruri de genul: „Prin faptul că ştiinţa furnizează tot mai multe informaţii despre univers, vedem că Dumnezeu Se descoperă pe Sine tot mai mult ca răspuns la căutările omului."[1]
Simplitatea aceasta delicată şi ordonată întâlnită în univers este ceea ce mişcă profund inimele unor oameni de ştiinţă cum este şi Dr. Templeton. Acum el, împreună cu alţi câţiva semeni de-ai lui, încep să pună capăt vorbăriilor goale intitulate dezbateri ştiinţifice, care durează deja de prea multă vreme, pentru a auzi ecoul fascinant care vine din ceruri.

Este acelaşi cântec, atât de vechi şi totuşi atât de nou, ale cărui note răsună în Psalmul 19:1-4: „Cerurile spun slava lui Dumnezeu şi întinderea lor vesteşte lucrarea mâinilor Lui. O zi istoriseşte alteia acest lucru, o noapte dă de ştire alteia despre el. Şi aceasta fără vorbe, fără cuvinte, al căror sunet să fie auzit: dar răsunetul lor străbate tot pământul, şi glasul lor merge până la marginile lumii."
Ori de câte ori admirăm bolta înstelată a cerului pe timp de noapte, eu şi cu tine, împreună cu oamenii de ştiinţă, nu auzim, pur şi simplu, „nişte lucruri". Ceea ce auzim este o melodie care parcă ne obsedează, ne fascinează. Sunt cerurile, care spun slava lui Dumnezeu!

Cât de departe este cerul?

Când eram copil, mă întrebam unde anume locuieşte Dumnezeu în spaţiul cosmic şi cât timp mi-ar lua să ajung acolo. Dacă aş fi fost în stare să citesc şi să înţeleg un manual de astronomie, aş fi descoperit câteva numere şi statistici care m-ar fi adus imediat cu picioarele pe pământ. Sistemul nostru solar are un diametru de 700 de minute-lumină. Asta înseamnă vreo treisprezece miliarde de kilometri. în schimb, galaxia din care face parte sistemul nostru solar are un diametru de 100 ani-lumină. Nu minute, ci *ani.* N-are rost să mai calculezi. Galaxia noastră este extraordinar de întinsă. Dar surpriza abia acum urmează: mica noastră galaxie, întinsă pe o distanţă de 100 de ani-lumină, nu este decât

una dintre miliardele de alte galaxii din univers.[2]
Eu una nu pot cuprinde cu mintea astfel de distanţe uriaşe şi nici enormitatea ameţitoare a spaţiului cosmic. Miliarde de stele şi planete, toate create de Dumnezeu, dintre care pe cele mai multe telescopul spaţial Hubble nu le va scana niciodată. Dar el gravitează acolo, la limita atmosferei terestre, făcând cuminte şi sistematic tocmai acest lucru: scanează universul. Recent, Hubble a captat imagini tocmai din apropierea limitei universului nostru şi cred că ne-ar lăsa fără grai dacă ar reuşi să fotografieze însăşi limita aceasta!
Ce se află de cealaltă parte?
Redactorii de la *Scientific Journal* ar putea fi blocaţi de o astfel de întrebare, nu însă şi Biblia. Cu mult dincolo de spaţiul intergalactic cu miliardele de nebuloase şi nove ale acestuia există o altă dimensiune. Unii speculează că aceasta ar fi a cincea dimensiune. Poţi s-o numeşti infinit, dar oriunde este aceasta, oricât de departe s-ar afla, Biblia o numeşte „cerurile cerurilor": „Ale Domnului Dumnezeului tău sunt cerurile şi cerurile cerurilor, pământul şi tot ce cuprinde el", scrie în Deuteronom 10:14. Cele mai îndepărtate colţuri din spaţiu nu sunt vide şi lipsite de absolut orice, aşa cum probabil credem, pentru că nivelul cel mai înalt al cerurilor este locuinţa lui Dumnezeu. Se pare că acest „al treilea cer", după cum îl numeşte Scriptura, se întinde la infinit şi înghite complet cosmosul nostru aflat în expansiune, cu toate corpurile lui cereşti. Este dimensiunea despre care Domnul spune: „Cerul este scaunul meu de domnie şi pământul este aşternutul picioarelor Mele" (Isaia 66:1). Locuinţa lui Dumnezeu se află în infinit. Este departe, departe de tot. De aceea mă amuză apostolul Pavel când scrie parcă cu atâta lipsă de pasiune în 2 Corinteni 12:2: „Cunosc un om în Hristos, care, acum paisprezece ani, a fost răpit până în al treilea cer (dacă a fost în trup, nu ştiu; dacă a fost fără trup, nu ştiu. Dumnezeu ştie.)"
Al treilea cer? Cerurile cerurilor? Să fim serioşi, Pavel, cum ai ajuns acolo atât de repede?
Pavel nu a fost singurul care a ajuns într-o clipită la tronul Cerului. Tâlharului muribund de pe cruce Isus i-a zis: „Adevărat îţi spun că astăzi vei fi cu Mine în rai" (Luca 23:43).
Astăzi? Isus, Pavel şi un criminal mort pe cruce au parcurs miliarde de ani-lumină cât ai pocni din degete?

Cât de aproape este cerul?

întotdeauna am avut impresia că cerul este mult mai aproape decât ne vine să credem. Ca orice copil cuminte de la şcoala duminicală, credeam că cerul este „sus". în ultimii ani am descoperit ceea ce spune Biblia atât de clar: Pavel a fost

răpit *sus* până în al treilea cer. . . Isus *S-a înălţat* la cer... Domnul ne va răpi *sus* la cer, când Se va întoarce. . . şi, pe de altă parte, „Dumnezeu se uită *de la înălţimea* cerurilor peste fiii oamenilor" (Psalmul 53:2).
Acesta este limbajul pe care Biblia ne invită să-1 folosim, tot atât pe cât ne încurajează să folosim şi alte cuvinte comune precum „cununi" sau „mare de sticlă". Şi aceşti termeni au un înţeles clar. Cu siguranţă, cerul nu poate fi „jos", pentru că altfel ar trebui să săpăm un tunel până în China!
Şi chiar dacă locuinţa lui Dumnezeu ar fi undeva foarte sus, distanţele sugerate prin „sus" sau „jos" îşi pierd semnificaţia când înţelegem faptul că cerul - chiar cerul cerurilor - există dincolo de dimensiunile de spaţiu şi timp, aşa cum le cunoaştem noi. Latitudinea şi longitudinea, precum şi direcţiile şi distanţele, se raportează la timp, iar timpul este o parte a celei de-a patra dimensiuni. Iar dimensiunea a patra nu este decât o mică parte a infinitului. Timpul va fi înghiţit. Păşeşte dincolo de limita spaţiului cosmic, şi vei intra în cea de-a cincea dimensiune, în care distanţele uriaşe măsurate în ani-lumină sunt o pocnitură din degete pentru, ei bine. . . pentru tâlharul de pe cruce care, în clipa morţii sale, a apărut instantaneu în rai, alături de Isus.
Dacă eram eu în locul tâlharului de pe cruce, aş fi fost înmărmurită să-L aud pe Isus spunându-mi: „Astăzi vei fi cu Mine în rai." Astăzi? într-o clipită? Ca şi cum Isus m-ar fi luat de mână şi am fi trecut amândoi printr-un zid, aşa cum a făcut El când a apărut în odaia de sus? Sau când a apărut pe ţărm, unde a pregătit masa pentru prietenii Săi? Sau când Se îndrepta spre Emaus împreună cu cei doi,

pentru ca brusc să dispară şi să apară iarăşi la Ierusalim? Sau ca şi cum aş fi schimbată la o clipeală de ochi?
Da, şi Domnul ne dă în Apocalipsa 1:8 un indiciu cu privire la modul în care va face aceasta, când râde de timp şi spaţiu, spunând: „«Eu sunt Alfa şi Omega, începutul şi Sfârşitul», zice Domnul Dumnezeul, Cel ce este, Cel ce era şi Cel ce vine, Cel Atotputernic." De remarcat că Isus nu urmează logica noastră cu privire la scurgerea timpului; noi, ca şi fiinţe care ne ducem existenţa sub această dimensiune a timpului, am vrea să schimbăm ordinea şi să spunem că Isus *a fost,* este şi va veni. Sună mai corect din punct de vedere cronologic. Şi este în concordanţă cu percepţia noastră asupra trecutului, prezentului şi viitorului. Dar Isus este marele „Eu sunt", care trăieşte întotdeauna în prezent. El este Dumnezeul *prezentului.*
Mă gândesc la aceasta ori de câte ori citesc Apocalipsa 22, unde Isus spune de trei ori Bisericii aflată în aşteptare: „Eu vin curând!" (La care Biserica răspunde tot de trei ori: „Vino!") E interesant că El nu spune: „Eu voi veni. . . ştiu şi Eu când. . . cam peste câteva mii de ani." Isus vorbeşte la timpul prezent, de parcă ar fi la doi paşi distanţă, gata să dea la o parte vălul timpului şi al distanţei şi să păşească în lumea noastră. Este ca şi cum tocmai S-ar afla pe drumul de revenire pe pământ.
Deci, împărăţia cerurilor, peste care Isus *este* şi a fost şi va fi întotdeauna Rege, este un loc, dar mai mult decât un loc, este o dimensiune în care timpul şi distanţa nu constituie obstacole. Tâlharul de pe cruce nu a fost transportat în cer cu o viteză supraomenească atunci când a murit. Mai degrabă, el a trecut de la o dimensiune la alta, aşa cum Isus a trecut dintr-o cameră în cealaltă prin pereţi sau prin orice altceva.
Tu nu poţi fi *transportat* la cer. Nu poţi merge într-acolo la bordul unei nave cosmice. Nu ai putea merge într-acolo nici măcar cu o maşină a timpului, în caz că ar exista aşa ceva. Şi aceasta pentru că cerul există dincolo chiar de timpul care zboară cu viteze superioare. Dacă ai călători cu o viteză de sute de mii de kilometri pe oră, probabil că ai fi realmente catapultat la marginea universului, dar pentru a păşi în cel de-al treilea cer este nevoie de ceva mai mult. Este nevoie de ceva diferit, pentru că trupurile noastre, în starea în care se află acum, nu pot intra în cer.
Trebuie să fii născut din nou, altfel nu poţi „vedea împărăţia lui Dumnezeu", după cum ne avertiza Isus. Când tâlharul

de pe cruce a fost născut din Duhul, i s-au dat „genele" spirituale, ca să spunem aşa, ale lui Dumnezeu însuşi - Hristos Cel ce *este,* a fost şi va fi în veci. Şi aşa suntem şi noi, când ne naştem din Duhul Sfânt. Asemenea tâlharului, şi noi suntem transformaţi pentru o existenţă în veşnicie. Bineînţeles că, în anexa contractului se prevede că noi trebuie să-1 urmăm pe tâlhar şi într-un alt mod, şi să murim întâi.

Unde este cerul?

Cerul este aproape. Poate mai aproape decât ne imaginăm.
E ca şi cum i-ai spune unui făt în pântecul mamei: „îţi vine să crezi că urmează să te naşti într-o lume mare şi minunată, plină de munţi, ape, pe care ziua o luminează un soare şi noaptea o veghează o lună? De fapt, tu trăieşti în această lume extraordinară chiar acum."
„Stai puţin", ar putea spune copilul nenăscut. „Nici vorbă de aşa ceva. Lumea mea este cea care mă înconjoară. Aici este plăcut, cald şi întuneric. Niciodată nu vei reuşi să mă convingi că la doar câţiva centimetri distanţă de uterul în care sunt acum se află acest loc despre care îmi vorbeşti, cu râuri, munţi, cu un soare şi o lună, sau ce altceva ar mai fi."
Copilaşul, dragul de el! Stă acolo, în siguranţă în lumea lui mică, fără să aibă habar că de fapt se află deja într-o lume mult mai complexă şi fascinantă. O lume pentru care el este modelat. Numai după ce se va naşte în această lume va înţelege el că în toată această perioadă lumea lui caldă şi întunecată se afla de fapt în lumea mai mare. Acest alt loc, plin de frumuseţe şi minunăţie, a fost prezent tot timpul. Şi la numai câţiva centimetri distanţă.
Până şi pământul acesta, aflat în durerile naşterii sale, parcă geme acum pentru ultima dată, după care se va naşte ca „un pământ nou" în ceruri. în realitate, în acest moment, o distanţă absolut neglijabilă desparte lumea aceasta materială de lumea spirituală care înconjoară pământul. Şi, asemenea copilaşului nenăscut, noi suntem modelaţi pentru lumea superioară în care urmează să ne naştem (prin

moarte faţă de tot
Joni Eareckson Tada
103
ce este pământesc). Ne vine deosebit de greu să credem că cerul cuprinde lumea aceasta, şi de aceea Biblia trebuie să ne îmboldească mereu să ne ţinem ochii aţintiţi „nu la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd". Este o chestiune de „vedere", de folosire a ochilor credinţei.
Credinţa ne asigură de faptul că cerul este *transcendent.* El este dincolo de limitele experienţei noastre; există independent de universul nostru material. Cerul este şi *imanent* prin aceea că toate corpurile cereşti, galaxiile şi mulţimea stelelor sunt cuprinse în întinderea sa. Dacă credem că Dumnezeu este omniprezent, atunci putem crede şi că locurile cereşti, cum le numeşte Biblia în Efeseni 2:6, sunt omniprezente. Pentru că unde Se află Dumnezeu, se află şi împărăţia cerului.
După cum spuneam, cerul este mai aproape decât ne imaginăm noi, cu toate că nu-1 putem vedea. Aproape că mi-L închipui pe Dumnezeu râzând de tendinţa naturală a oamenilor de a-şi aţinti privirile numai asupra lucrurilor pe care le pot vedea, când în Ieremia 23:23-24 El ne întreabă: „Sunt Eu numai un Dumnezeu de aproape, şi nu sunt Eu şi un Dumnezeu de departe? Poate cineva să stea într-un loc ascuns fără să-1 văd Eu? Nu umplu Eu cerurile şi pământul?"
într-o zi vom face aceeaşi călătorie pe care a făcut-o şi tâlharul de pe cruce. Vom ajunge în Rai. între timp putem spune că operăm în împărăţia Dumnezeului nostru omniprezent şi suveran. într-un anume sens, noi trăim în împărăţia cerurilor chiar acum.
Ne-am apropiat deja de Muntele Sionului, de Ierusalimul ceresc.
Ne-am apropiat de adunarea în sărbătoare a miriadelor de îngeri.
Ne-am apropiat de Dumnezeu, judecătorul tuturor oamenilor. O parte semnificativă din noi, „făptura cea nouă în Hristos", trăieşte deja la timpul prezent. Suntem foarte asemănători marelui nostru „Eu sunt".
Acest adevăr face ca tot ce este îndepărtat să fie atât de aproape. Când ne dăm seama de această realitate, înţelegem
104

că aerul pe care îl respirăm este unul ceresc. Pământul pe care călcăm este sfânt. Lumina de care ne bucurăm este divină. Şi s-ar putea ca foşnetul copacilor să fie de fapt fâlfâitul aripilor îngerilor. Sună romantic, dar Biblia însăşi spune că „ne-am apropiat de zecile de mii, de adunarea în sărbătoare a îngerilor" (Evrei 12:22). Literalmente.

îngeri, întuneric şi lumină

Anul acesta am participat la o întrunire naţională de rugăciune în Canada, care i-a adus împreună prin intermediul televiziunii prin satelit pe mulţi creştini. Sarcina mea a fost să-i conduc pe participanţi la un moment de pocăinţă. Mi-am luat foarte în serios această responsabilitate, şi cu seară înainte le-am cerut organizatorilor să-mi permită să vizitez sala în care urma să aibă loc întrunirea.
Am intrat cu căruciorul în uriaşa arenă sportivă şi m-am oprit lângă grilajul primului nivel de tribune. Locul răsuna de loviturile de ciocan ale celor care mai lucrau la amenajare. Cu toţii ştiam că în dimineaţa următoare mii de oameni chemaţi să mijlocească vor umple arena, gata să zguduie locurile cereşti cu rugăciunile lor. însă în seara aceea trebuia făcut ceva diferit.
Când mi-a venit rândul să fac o probă de sunet, am urcat cu căruciorul pe platforma de lemn încă neterminată, pe care se afla microfonul. „Test, test", am spus eu, şi glasul meu a răsunat peste întreaga arenă. Oamenii de ordine, tehnicienii şi muncitorii îşi vedeau în continuare de munca lor, în vreme ce tehnicianul de sunet ajusta nivelul sonor.
Am privit la toate acele scaune goale. Mi-am plecat capul pe spate şi am încercat să pătrund cu privirea prin scheletul metalic care susţinea cupola arenei. în timp ce tehnicianul de sunet continua să lucreze, am început să mă rog la microfon: „Doamne, ştim că această arenă a fost scena lucrurilor de tot felul, începând de la meciuri de hochei pe gheaţă, până la vânzări de droguri în timpul concertelor de muzică rock.
Joni Eareckson Tada
105
Există o mulţime de îngeri căzuţi. . . o mulţime de demoni care bântuie pe-aici, simt asta."
M-am oprit din rugăciune şi am trecut cu privirea peste fiecare nivel. Am avut senzaţia acută a

prezenţei unor fiinţe spirituale. Nu erau îngeri. Am continuat să mă rog, de data aceasta puţin mai tare, pentru ca vocea mea amplificată să ajungă până la acoperişul sălii. Şi, pe măsură ce mă rugam, câţiva dintre muncitori au încetat să mai găurească şi să mai bată cu ciocanele şi cei mai mulţi dintre oamenii de ordine s-au aşezat pe scaune şi şi-au plecat capetele.
„Isuse, ne-ai spus prin Cuvântul Tău că tot ce vom lega pe pământ va fi legat în ceruri, şi orice vom dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri. De aceea, în Numele Tău, Te rugăm să cureţi acest loc de duhurile rele, şi-Ţi cerem să trimiţi îngeri mari şi puternici, cu săbiile scoase şi scuturile ridicate pentru a apăra locul acesta. Fă din această arenă de sport o casă de rugăciune."
Astfel mi-am încheiat rugăciunea, şi toţi cei prezenţi au spus „Amin!".
Unii sceptici ar da din mână şi ar spune că rugăciunea aceasta este frumoasă, dar lipsită de fond. Ar spune cam aşa: „In locul acesta nu au fost demoni, în orice caz nu mai mulţi decât îngeri. Să nu mai luăm atât de în serios această vorbărie despre spirite."
Creştinii ştiu însă mai bine. Ştim nu numai că cerul este aproape, dar şi că o altă parte din lumea spirituală este la fel de aproape. „împărăţia văzduhului" este foarte populată cu fiinţe spirituale; şi cu toate că avem doar nişte indicaţii în acest sens în Efeseni 2:2 sau 6:12, unde se vorbeşte despre „duhurile răutăţii care sunt în locurile cereşti", ştim că acestea sunt reale, puternice şi prezente.
Nu sunt însă atât de puternice ca îngerii. Aş vrea să ne putem deschide ochii pentru a vedea locurile cereşti care ne înconjoară. Probabil că realitatea cerului ar prinde viaţă pentru noi dacă am putea da la o parte acest văl, foarte subţire de altfel, şi să aruncăm o privire dincolo de el.

Odată chiar aşa ceva i s-a întâmplat cuiva. într-o dimineaţă, slujitorul profetului Elisei a ieşit la plimbare pe zidul cetăţii Dotan. Ceea ce a văzut când s-a oprit să se bucure de imaginea răsăritului de soare, l-a îngheţat de spaimă. Soarele dimineţii strălucea şi scânteia în bătaia a nenumărate scuturi, arcuri şi vârfuri de suliţă ale duşmanului. Vederea forţelor uriaşe ale sirienilor veniţi în cursul nopţii să înconjoare cetatea l-a îngrozit de moarte. Cuprins de spaimă, a dat fuga la Elisei şi i-a spus că armata duşmană era pregătită să lanseze un atac în primele ore ale dimineţii.
Răspunsul lui Elisei a fost calm: „Nu te teme, căci mai mulţi sunt cei cu noi decât cei cu ei." Şi apoi s-a rugat ca ochii slujitorului său să se deschidă pentru a vedea realităţile cereşti care îi înconjurau. Dumnezeu i-a răspuns rugăciunii, şi slujitorul a putut vedea „muntele plin de cai şi care de foc împrejurul lui Elisei" (2 Regi 6:16-17).
Ce a fost adevărat pentru Elisei este adevărat pentru orice credincios. Când noi cântăm în biserică: „Deschide-mi ochii să pot vedea puţin din adevărul Tău", nu ne-ar veni să credem dacă Dumnezeu ar răspunde rugăciunii noastre. Am privi cuprinşi de uimire ostile întregi de îngeri, carele de foc, arhanghelii şi heruvimii, făpturile vii şi duhurile slujitoare, dintre care o parte, aproape sigur, se află doar la un pas de noi.

Cum ne vom raporta la îngeri?

Cu cât devin mai preocupată de cer, cu atât sunt mai convinsă de prezenţa îngerilor în viaţa mea, fie că îi simt când mă aflu într-o arenă sportivă sau îi chem în jurul patului vreunui bolnav. Printre atribuţiile lor se numără şi ducerea de mesaje, aşa cum au făcut-o pentru cele şapte biserici din Apocalipsa.
Ei ajută la primirea răspunsului la rugăciune, aşa cum s-a întâmplat în cazul lui Daniel. Dumnezeu primeşte toată cinstea şi gloria, în vreme ce îngerii iau parte în taină la desfăşurarea lucrurilor - exemplu în acest sens fiind eliberarea miraculoasă a lui Petru din închisoare.
Joni Eareckson Tada

îngerii aduc cu ei ceva din prezenţa lui Dumnezeu şi îl ajută să modeleze istoria omenirii. Ei strălucesc cu adevărat atunci când vin să ne apere sau să ne elibereze.
într-un cuvânt, îngerii sunt ocupaţi.
Sunt conştientă de aceasta ori de câte ori conduc microbuzul adaptat pentru handicapul meu. Mecanismele de direcţie şi frână ale acestuia au fost sensibil modificate pentru ca eu să îl pot conduce (de fapt, nici nu are volan, dar aceasta este o altă poveste). Când conduc pe autostrada Ventura cu viteza de 90 km pe oră, sunt deplin conştientă că o mulţime de îngeri îmi înconjoară microbuzul, stau pe bara de protecţie sau atârnă de antena radio. Probabil Dumnezeu a trimis câţiva în plus pentru că

mă aflu în starea în care mă aflu, şi El ştie că am nevoie de ajutor şi protecţie suplimentară. Oare câte accidente am evitat datorită acestor îngeri? Când voi ajunge în cer, voi afla şi le voi mulţumi pentru toate ocaziile în care „şi-au pierdut din pene" încercând să-mi vină în ajutor.
Unul dintre cele mai plăcute lucruri din cer ar putea fi să-i cunoaştem pe îngeri şi să avem părtăşie cu ei. îngerii îl iubesc pe Dumnezeu şi se bucură de noi. într-o pildă despre păcătoşii care prin pocăinţă ajung să intre în împărăţia cerului, Isus spunea: „Tot aşa, vă spun că este bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un singur păcătos care se pocăieşte" (Luca 15:10). Dacă îngerii se bucură atât de mult când ne întoarcem la Dumnezeu, cu cât mai mult se vor bucura ei când vom ajunge la picioarele tronului lui Dumnezeu. Pentru îngeri, noi vom fi o sursă de bucurie veşnică. Ei vor vedea desăvârşită răscumpărarea noastră, de la început până la sfârşit.
Odată am văzut într-adevăr un înger. Era ora două într-o noapte neagră ca tăciunele. Eu eram trează de-a binelea, stăteam rezemată în pat şi-mi ciuleam urechile să aud mai bine vocile înăbuşite ale celor din familia mea care se aflau în dormitorul situat chiar deasupra camerei mele. Cu toţii stăteau în jurul lui Kelly, nepoate mea, în vârstă de numai cinci ani, care se afla pe patul de moarte, bolnavă de cancer. Cu toţii ştiam că plecarea ei la cer putea avea loc în orice moment, dar eu nu

eram în stare să urc scările înguste şi să-mi iau rămas bun de la ea împreună cu ceilalţi. Deodată o formă ca de aur, strălucitoare, a trecut exact prin faţa ferestrei spre care eram orientată eu. Nu a trecut dintr-o parte în alta, ci de jos în sus. Am ţipat, apoi m-am uitat să văd dacă erau cumva maşini afară în stradă. Nici vorbă de aşa ceva. în secunda următoare, sora mea Jay mi-a strigat din capul scărilor: „Kelly s-a dus!"
Câţiva dintre membrii familiei au coborât să mă întrebe de ce am ţipat. Le-am spus exact ce văzusem. Surorile mele s-au cuibărit uimite pe marginea patului meu. Am ştiut atunci cu toţii că eu văzusem o fiinţă spirituală, trimisă probabil din cer să însoţească sufletul lui Kelly în veşnicie.
Noi ne vom şi închina împreună cu îngerii. Aceştia au multă practică în ce priveşte închinarea, după cum au şi mult mai uşor acces la tronul ceresc. Ei le-au văzut pe toate. Şi totuşi, când noi vom ajunge în cer, va fi privilegiul *lor* să se închine împreună cu noi. Imaginează-ţi numai cum va arăta închinarea noastră. în Apocalipsa 5:11-13, îngerii se adună în faţa tronului: „Numărul lor era de zece mii de ori zece mii şi mii de mii. Ei ziceau cu glas tare: «Vrednic este Mielul care a fost junghiat să primească puterea, bogăţia, înţelepciunea, tăria, cinstea, slava şi lauda!»"
Ori de câte ori citesc acest verset, îmi amintesc de o experienţă minunată pe care am avut-o la Moody Pastor's Confe-rence. Mi s-a spus că acolo se va cânta aşa cum nu se cântă nicăieri pe pământ. Şi aşa a şi fost. După ce am urcat cu căruciorul pe platformă şi m-am aşezat lângă Dr. Joe Stowell şi lângă ceilalţi vorbitori, am cuprins cu privirea pe cei 1.800 de bărbaţi şi am simţit realmente un şoc. într-un fel, îmi scăpase din vedere că urma să mă aflu în mijlocul atâtor bărbaţi.
Liderul muzical le-a cerut tuturor să se ridice în picioare, după care a dat tonul la imnul ce urma să se cânte. Cu cărţile de cântări ţinute sus în mână, bărbaţii aceia au început să cânte ca un cor imens, iar eu m-am simţit realmente luată pe sus de sunetele acelui imn. Un pastor din apropierea mea ţinea cartea de cântări astfel încât să pot vedea şi eu textul, aşa că
puteam să cânt, dar nu am reuşit să fac aceasta mai mult de o jumătate de strofă. Ceva mă obliga să mă opresc, să-mi închid ochii, şi să nu fac nimic altceva decât să ascult.
Niciodată până atunci nu mai fusesem înconjurată de sunet în aşa măsură. Acesta era curat şi puternic, limpede şi profund; mă învăluia, intra în rezonanţă cu oasele mele şi clătina scaunul în care mă aflam. O cascadă imensă de bas şi bariton perfect, atât de plină de pasiune încât făcea să-mi tresalte inima. Printre lacrimi, am încercat să mă alătur lor la strofa a doua, dar vocea mea plăpândă de sopran se auzea atât de slab şi anemic. Eram ca o frunzuliţă purtată fără împotrivire de un curent puternic, dând peste maluri şi răspândind în jur bucurie, doar bucurie şi muzică. A fost un moment de extaz încărcat cu atâta semnificaţie şi binecuvântat de Dumnezeu, încât a trebuit să păşesc dincolo de mine şi să mă las purtată spre cer. Nu puteam decât să râd printre lacrimi şi să mă bucur de momentul la care aveam privilegiul să particip. Dacă acest cor pământesc m-a mişcat în felul acesta, cu cât mai deosebit va fi când ne vom uni vocile cu cele ale îngerilor!
De asemenea, în cer îngerii ne vor sluji. Evrei 1:14 ne spune că atribuţiile îngerilor nu se limitează

doar la ceea ce fac pe pământ. în eternitate ei ne vor fi supuşi. Noi vom domni împreună cu Isus; şi dacă se spune că Lui i s-a dat autoritate peste toate ostile de îngeri, atunci şi noi vom domni peste îngeri. Vom conduce câteva legiuni sau mai multe? Ce le vom porunci să facă în galaxiile îndepărtate? Cum ne vor ajuta ei să conducem împărăţia pe pământ? Nu am răspunsuri la aceste întrebări, dar este palpitant să-ţi imaginezi. Şi, cu toate că nu am urmat cursurile nici unei şcoli militare de conducere, sunt bucuroasă la gândul că voi avea o minte glorificată care mă va ajuta să mă descurc într-o astfel de postură. Conducerea strategică va fi un lucru uşor pentru noi şi vom fi în stare să ordonăm unor legiuni întregi îngereşti, precum şi să supraveghem realizarea lucrării lui Dumnezeu în cer şi pe pământ.

110

CERUL... CASA TA ADEVĂRATĂ

Şi încă ceva. în ce-i priveşte pe îngerii căzuţi - demonii - , noi vom fi judecătorii lor. Dacă în 1 Corinteni 6:2-3 nu ar scrie acest lucru negru pe alb, aş râde dacă cineva mi-ar spune aşa ceva; totuşi, aici citim: „Nu ştiţi că sfinţii vor judeca lumea? Şi dacă lumea va fi judecată de voi, sunteţi voi nevrednici să judecaţi lucruri de foarte mică însemnătate? Nu ştiţi că noi vom judeca pe îngeri? Cu cât mai mult lucrurile vieţii acesteia."

Incredibil!

Un verset ca acesta mă face să doresc să-mi lămuresc neînţelegerile cu soţul meu, Ken, cât pot de repede. Nu glumesc. Versetul acesta scurt, dar plin de putere, este încă una din acele afirmaţii exponenţiale care declanşează o creştere aproape de necrezut a capacităţii noastre de a sluji, precum şi a responsabilităţii noastre în ce priveşte slujirea, încă o dată, Dumnezeu va desfiinţa pur şi simplu toate formulele şi ierarhiile şi ne va autoriza să-i judecăm pe îngerii căzuţi. Nu pot decât să îmbrăţişez această idee, de vreme ce pe pământ nu o dată îmi este dificil să apreciez cine are dreptate într-o dispută prietenească sau cui i s-ar cuveni ultimul cuvânt sau dacă dreptatea a fost sau nu respectată într-un caz sau altul de judecată.

Eu? Să judec îngerii? încă o dată, oftez uşurată la gândul că voi avea toată înţelepciunea lui Dumnezeu la îndemână; altfel, slujba aceasta m-ar umple de frică. Slujba în sine nu va fi decât un alt mod în care vom domni cu Hristos în ceruri.

Sinceră să fiu, ideea aceasta mă atrage. Sunt câteva duhuri rele pe care de-abia aştept să le leg. Pe pământ am avut atât de mult de suferit din cauza demonilor ispitirii sau a forţelor răului care n-au încetat să încerce să-mi pună piedici. Nu spun că din cauza lor am făcut anumite lucruri sau am avut anumite atitudini; îmi asum întreaga responsabilitate pentru alegerile şi faptele mele. Dar aceşti demoni şi-au adus şi ei aportul lor. Aş putea lesne să-i trag la răspundere!

Există apoi puterile şi duhurile întunericului care îi îndeamnă pe oamenii răi să distrugă şi să producă suferinţă.

111

Acestea sunt căpeteniile respingătoare ale demonilor aflate sub conducerea lui Satan, care timp de secole i-au îndemnat şi-i îndeamnă pe oamenii răi la răzvrătire, ucidere, tortură şi masacre oribile. Holocaustul nazist. Genocidul armenian. Pogromurile lui Stalin. Inchiziţia spaniolă. Şi mai ales acele forţe ale răului care au instigat la trădarea şi nedreptatea care au dus în cele din urmă la răstignirea Fiului lui Dumnezeu, şi chiar demonii care i-au îndemnat pe soldaţii beţi să pălmuiască şi să scuipe pe Cea de-a doua Persoană a Sfintei Treimi.

Când văd prin ziare sau reviste imagini cu copii mutilaţi din Ruanda, cu femei în vârstă bătute din Bosnia sau cu trupurile contorsionate ale victimelor atentatului de la Oklahoma City, pornirea naturală este să-i acuz şi să mă înfurii pe cei care fac astfel de lucruri. însă când mă gândesc cine se află în spatele lor, nu-mi mai îndrept mânia nici spre ei şi nici împotriva lui Dumnezeu, ci împotriva diavolului şi a cohortelor lui. în Psalmul 139:22, psalmistul vorbeşte despre oamenii răi, dar eu iau cuvintele lui şi le îndrept către îngerii căzuţi şi spun: „îi urăsc cu o ură desăvârşită, îi privesc ca pe vrăjmaşi ai mei."

Aceşti demoni sunt stăpâni pe pământ de prea multă vreme. Le recunosc amprenta peste tot, începând de la pornografia de care sunt pline revistele, până la umanismul secular întâlnit acum şi pe paginile manualelor de şcoală elementară. Legiunile lui Satan au lăsat o urmă neagră pe acest pământ, care a fost jefuit şi despuiat de resursele sale, munţii i-au fost mutilaţi şi smogul ia tot mai mult locul aerului.

Dar cel mai dureros este când văd oameni, bărbaţi şi femei, prinşi în ghearele spiritismului şi ale practicilor oculte; Satan i-a orbit. Şi până când Dumnezeul nostru suveran nu le va deschide ochii acestor oameni răi, în urma rugăciunilor şi mărturiei noastre, ei vor fi chinuiţi şi zdrobiţi asemenea strugurilor, sub mânia Sa.
Aceasta mă umileşte înaintea lui Dumnezeu.
Şi pe diavol îl urăsc, da, îl urăsc.

Cuvintele mele nu egalează nici pe departe predicile rostite de Jonathan Edwards cu privire la focul şi pucioasa din iad, locul pe care Dumnezeu 1-a pregătit pentru diavol şi cei ce-1 urmează. Abia aştept ziua aceea glorioasă - cu adevărat glorioasă - când Satan împreună cu legiunile lui vor fi pedepsiţi şi chinuiţi veşnic pentru că au pricinuit căderea omenirii, într-o zi vom avea plăcerea să demonstrăm „ura desăvârşită", cum spune Biblia, împotriva dregătoriilor, domniilor şi stăpânirilor întunericului.

Va exista invidie în cer?

Nu am cuvinte, când mă gândesc că pe lângă binecuvântarea mântuirii şi a vieţii veşnice pe care ne-o va da Dumnezeu, El ne va răsplăti şi cu ocazii deosebite de a-L sluji, care vor depăşi orice imaginaţie. Dacă ne gândim că Dumnezeu este generos cu noi în harul Său pe pământ, să aşteptăm până îl vom vedea că va îndepărta toate barierele şi va răspândi gloria Sa peste tot în cer!
Acesta este motivul pentru care nu-mi pot scoate din inimă şi din cap acest lucru despre cununi. Mă simt copleşită şi inspirată de faptul că ceea ce fac pe pământ se află într-o relaţie directă cu modul în care îl voi sluji pe Dumnezeu în cer. Apostolul Petru se referă la acest aspect în cea de-a doua epistolă a sa: „. . .Căci, dacă faceţi lucrul acesta. . . vi se va da *din belşug intrare* în împărăţia veşnică a Domnului şi Mântuitorului nostru Isus Hristos" (2 Petru 1:11). Purtarea noastră din prezent are legătură directă cu intrarea noastră în cer şi cu cât de bine vom fi primiţi acolo.[3]
Uneori mă simt ca şi cum aş fi în liga a doua, străduindu-mă din greu să-mi asigur o poziţie mai bună în liga superioară, din cer; pentru că ceea ce fac aici afectează tot ceea ce voi face acolo. Nu vorbesc aici despre câştigarea mântuirii, ci despre câştigarea unei răsplăţi. Modul în care trăiesc aici afectează totul în cer, de la câtă pasiune voi pune în lauda pe care o voi aduce veşnic lui Dumnezeu, până la felul slujbei care-mi va fi încredinţată pe noul pământ. Este afectat chiar modul în care îi

voi guverna pe îngeri şi capacitatea mea de-a mă bucura veşnic, precum şi, posibil, măsura în care voi fi în stare să apreciez tot ce a făcut Isus pentru mine şi pentru alţii aici pe pământ.
Ştiu la ce te gândeşti. *Joni, dacă vrei să spui că există diferite grade de responsabilitate sau chiar de bucurie în cer, nu cumva va exista şi puţină. . . invidie acolo? Nu vor deveni oamenii invidioşi dacă cineva va avea o casă mai mare, mai arătoasă?*
Să vă spun ceva? Nici prin cap nu mi-a trecut că unii oameni vor primi o o răsplată mai mare în cer decât alţii; Scriptura spune aceasta. Unul dintre ultimele lucruri pe care Isus le spune în ultimul capitol din Apocalipsa este: „Iată, Eu vin curând şi răsplata Mea este cu Mine ca să dau fiecăruia după fapta lui." Dacă eşti credincios în puţine lucruri, fii atent, te aşteaptă „zece cetăţi". Dacă ai câţiva talanţi pe care îi investeşti, Stăpânul îţi va da mai mult decât dublu înapoi. Cuvântul lui Dumnezeu este plin de promisiuni, precedate însă de o condiţie: „Ferice de cel ce rabdă ispita. Căci *după ce* a fost găsit bun, va primi cununa vieţii, pe care a făgăduit-o Dumnezeu celor ce-L iubesc" (Iacov 1:12).
Cât despre invidie, nu-ţi bate capul. în cer nu vei întâlni aşa ceva. Aminteşte-ţi că vom fi transformaţi total. Invidia va fi o imposibilitate. Nu vom jindui după vila somptuoasă a nu ştiu cui, plângându-ne de milă că noi stăm într-o cocioabă. Nici vorbă în cer de competiţie sau comparaţie. Pentru că este absolut de înţeles ca Dumnezeu să-i înalţe şi să-i onoreze pe cei pe care îi alege. Este prerogativa Lui. Şi, indiferent ce hotărăşte El sau pe cine alege El să înalţe, pe mine nu mă deranjează. Voi fi mai mult decât fericită pentru oamenii - bărbaţi şi femei - pe care Hristos îi va înălţa ca pe cele mai superbe coloane din templul Său.
Odată, la sfârşitul unui discurs pe care l-am rostit la o întrunire, a venit la mine o femeie să-mi spună cât de mult i-a plăcut mesajul meu. în entuziasmul ei, a exclamat: „Ai vorbit atât de minunat! Aş dori să fiu ca tine. . . Vei avea o răsplată mare în cer!"

I-am apreciat gestul, dar am văzut lucrurile diferit. Dumnezeu nu este câtuşi de puţin impresionat de faptul că eu pot picta cu gura, că am scris cărţi, am călătorit prin toată lumea sau că îl cunosc pe Billy Graham. Când îmi vede numele pe lista autorilor cu cele mai vândute cărţi, El nu devine brusc exuberant şi să spună: „Da, sunt foarte mândru de ea. Mai trageţi o liniuţă în dreptul doamnei din scaunul cu rotile."
Spunând aceasta nu vreau să fiu acuzată de falsă modestie referitoare la picturile, cărţile sau circumstanţele deosebite în care am ajuns să slujesc; simt doar că mi-am primit o mare parte din răsplată aici pe pământ. Pentru mine este o răsplată să văd că Evanghelia înaintează şi datorită acestui scaun cu rotile şi că credincioşii sunt încurajaţi şi însufleţiţi. Este o imensă bucurie să văd cum lucrează El prin viaţa mea, şi pentru aceasta rămân smerită şi mă simt onorată.
în cer - şi sunt convinsă de aceasta - cele mai alese laude le vor primi acei oameni care aici pe pământ au lucrat cu cre-dincioşie, şi totuşi nu au primit nici o recunoaştere pentru aceasta. Scopul mare şi glorios al suferinţei mele le este clar tuturor, dar au existat şi există sfinţi care suferă aparent fără nici un motiv. Am o prietenă creştină pe nume Dorothy care de ani de zile trăieşte cu o durere cumplită fără să scoată o vorbă despre aceasta, o durere atât de mare încât de multe ori aproape că îşi pierde cunoştinţa. Este o agonie, pe care însă ea o îndură cu stoicism. Tânjesc să văd ziua când suferinţa ei va fi răsplătită, şi Isus îi va pune pe cap cununa vieţii, care va avea câteva nestemate în plus, păstrate pentru sfinţii care „vor birui în încercări".
Da, în împărăţia cerurilor unii vor fi mai mari decât alţii. Ce minunat! Abia aştept ca Dumnezeu să-1 răsplătească pe misionarul din jungla îndepărtată a Braziliei, care, după ce timp de cincisprezece ani a tradus Biblia în limba băştinaşilor, fără nici o zarvă s-a dus mai departe la următorul trib pentru a face exact acelaşi lucru.
Joni Eareckson Tada

Vreau să văd cum Domnul îi va răsplăti îmbelşugat pe pastorii unor bisericuţe neînsemnate, care predică cu credincioşie în fiecare duminică dimineaţa, în ciuda numărului mic al celor ce-i ascultă. Ba mai mult, aş vrea să văd cum sunt răsplătiţi pastorii din China care sunt persecutaţi în zilele noastre şi care de ani de zile n-au mai văzut lumina zilei din temniţele în care i-au aruncat prigonitorii lor.
Cred că Dumnezeu Se bucură nespus de surorile în vârstă dedicate ajutorării altora, care nu se plâng de anii grei ai bătrâneţii, ci perseverează în rugăciune pentru alţii, fără nici cea mai mică publicitate. După cum se bucură şi pentru adolescenţii care îşi păstrează cu sfinţenie virginitatea, spunând „nu" fără încetare presiunii de grup, intimidării şi hormonilor din trupul lor. Sau pentru mamele şi taţii copiilor cu handicap, care, în Numele lui Isus, se dedică familiei lor cu credincioşie, în ciuda rutinei, a izolării şi a dificultăţilor financiare de fiecare zi.
Aceştia sunt adevăraţii eroi şi adevăratele eroine pentru care ne vom bucura atât de mult când îl vom auzi pe Domnul spunându-le: „Bine, rob bun şi credincios!" Când aceştia îşi vor primi răsplata, eu voi sta în primele rânduri, bucurân-du-mă, chiuind şi aplaudând frenetic. Cât despre mine, probabil am făcut faţă într-un fel durerii şi suferinţei cauzate de paralizie, dar puterea spirituală a acestor oameni o întrece cu mult pe a mea. Şi ştii ce mă va emoţiona cel mai mult? Ascultarea dovedită de aceşti eroi anonimi va mări cu mult gloria lui Dumnezeu. El va străluci cu mai multă putere din pricina lor.
Personal nu voi fi invidioasă în cer pe alţii îmbrăcaţi în haine mai strălucitoare decât ale mele. De fapt acolo nimeni nu va invidia pe nimeni; nici măcar cei doi care vor sta unul la dreapta, celălalt la stânga Domnului nu vor fi invidiaţi. Şi nici tu nu vei fi invidiat. Şi ştii de ce vei fi mulţumit cu răsplata pe care ţi-o va da Isus? în primul rând, vei fi mulţumit cu orice vei primi din partea lui Isus, pur şi simplu pentru că El este Domnul. în al doilea rând, simţul tău de apreciere se va afla în perfect acord cu aprecierea făcută de Domnul. Şi în al

treilea rând, capacitatea ta de-a te bucura va fi satisfăcută peste măsură.
Răsplata ta va fi capacitatea ta - capacitatea de-a te bucura, de a sluji şi de a te închina. Jonathan Edwards descrie aceste capacităţi astfel: „Sfinţii sunt ca nişte vase multe de mărimi diferite aruncate într-o mare a fericirii, în care fiecare vas se umple: aceasta este viaţa veşnică, singurul lucru care îl poate satisface pe deplin pe un om. In definitiv însă, aceasta atârnă întru totul de voinţa lui Dumnezeu; stabilirea mărimii fiecărui vas este prerogativa Lui."[4]

Când mă gândesc la vasul meu, îmi imaginez o găleată în care Domnul va turna din bucuria Sa până când aceasta va da peste margini. îmi va face plăcere să-i văd pe alţii care vor avea o capacitate de-a se bucura de mărimea unei căzi de baie, sau poate a unei cisterne sau a unui siloz. La fel ca mine, vor fi şi ei umpluţi până la refuz, şi cu toţii vom fi nespus, nespus de fericiţi!
Fie că suntem un păhărel sau un vas încăpător, cu toţii vom fi plini peste margini de bucuria Domnului; şi nici chiar aceia cu o capacitate numai de mărimea unui degetar nu vor cunoaşte invidia. Vom fi realmente săturaţi de bucurie. într-o permanentă revărsare. O fericire de negrăit în închinare şi slujire. Fiecare va fi pe deplin mulţumit cu poziţia pe care i-o va încredinţa Stăpânul nostru în viaţa veşnică.
De aceea îmi aţintesc privirile la Isus şi mă concentrez asupra lucrurilor nevăzute. Vreau să-mi lărgesc inima pentru Dumnezeu aici jos pe pământ, pentru a fi sigură că vasul bucuriei mele în cer va fi de asemenea adânc şi larg. Caut peste tot în inima mea să aleg materialele de construcţie cele mai potrivite, fie acestea aur, argint sau pietre preţioase. Caut aici jos pe pământ să câştig cât mai multe cununi posibil.
Oh, Joni - s-ar putea să gândeşti - *nu cumva prin toate acestea nu-ţi cauţi decât propriul folos? Nu eşti stăpânită cumva de un spirit mercenar aici?*
Nu. Din acest punct de vedere am conştiinţa curată, în lumina versetului din 1 Corinteni 9:24 care îi încurajează pe

misionari, pe tinerii adolescenţi, pe mame şi pe taţi, pe noi toţi „să alergăm în aşa fel ca să căpătăm premiul! Toţi cei ce se luptă la jocurile de obşte, se supun la tot felul de înfrânări. Şi ei fac lucrul acesta ca să capete o cunună, care se poate veşteji. Eu, deci, alerg, dar nu ca şi cum n-aş şti încotro alerg."
Ori de câte ori citesc următoarea încurajare scrisă undeva de Jonathan Edwards, alerg spre răsplată mai repede şi cu mai multă dăruire: „Nimeni nu trebuie şi nu se cuvine să-şi auto-diminueze sau să-şi restrângă în vreun fel apetitul spiritual. Nu semănaţi cu economie. Căutaţi cele mai largi camere din împărăţia cerurilor."[5]
Este o dovadă de egoism să alergi din greu pentru a câştiga premiul? Este mercenariat lucrul făcut cu scopul de a obţine o răsplată? Cu siguranţă, nu. Cununile cereşti nu sunt doar o răsplată pentru o slujbă bine îndeplinită pe pământ; când atenţia ta este centrată asupra persoanei lui Isus, aceste cununi sunt îndeplinirea glorioasă a însăşi slujbei pe care o faci. După cum căsnicia este răsplata şi consumarea fericită a dragostei, şi cum o medalie este răsplata acordată la sfârşitul unei bătălii victorioase, şi cununile din cer sunt tot o astfel de răsplată. Această răsplată reprezintă apogeul plăcerii de a-L sluji pe Dumnezeu aici jos pe pământ. Este bucuria de a răspunde chemării lansate de El la început.
Cerul este o răsplată uriaşă. Un dar după un alt dar.
în capitolele al doilea şi al treilea din Apocalipsa, Dumnezeu ne dezvăluie răsplata pe care El a pus-o deoparte în cer pentru tine şi pentru mine, biruitori împreună cu El. Prietena mea, Margaret Clarkson, încearcă să descrie fiecare componentă a acestei răsplătiri, astfel:
El ne va da fructul din pomul vieţii, mana ascunsă — ce hrană va fi aceasta pentru sufletele flămânde şi însetate după Dumnezeul Piatra albă cu numele nou şi tainic, cunoscut numai de Dumnezeu şi de sufletul care îl primeşte - câtă valoare trebuie că pune El pe individualitate şi personalitate, din moment ce îşi cunoaşte copiii într-un mod atât de personal şi intim!

Haina albă, care va rămâne pe veci nepătată - ce bucurie după o viaţă de suferinţă şi amărăciune! Coloana din Templul lui Dumnezeu care va dura veşnic - ce putere după această călătorie sub condiţia fragilităţii şi a eşecului! Să primeşti Luceafărul de dimineaţă, sinonimul pentru însăşi persoana Mântuitorului; să-ţi fie dat Numele sfânt al lui Dumnezeu însuşi şi numele cetăţii Sale, precum şi noul nume al Mielului - numai un Dumnezeu ca al nostru ar putea concepe o răsplată ca aceasta!
Şi numai Capul care a fost încoronat cu spini ar putea concepe astfel de cununi ale vieţii, neprihănirii şi gloriei. . . Ce putem face altceva decât să cădem înaintea Celui ce stă pe tron şi să I ne închinăm pe vecie?[6]

Mă gândesc că atunci când vom păşi în eternitate, nu voi fi eu singura care, cu picioare noi, înviate, voi cădea în genunchi, plină de recunoştinţă. Zeci de mii vor face exact acelaşi lucru. Genunchii noştri se vor pleca pe jad şi iaspis. Picioarele noastre vor păşi pe aur. Mâinile noastre vor atinge ziduri de safir şi smarald. Ne vom simţi pe deplin acasă în sala de aur a tronului regesc.
Dar stai o clipă. Acasă? In acea strălucitoare sală a tronului? Un palat construit din sardonix şi hrisolit nu pare a fi tocmai locul în care să te simţi ca acasă. Chiar după ce am privit la aceste imagini care ne arată cam cum va fi în cer şi am încercat să anticipăm ce vom simţi în acea zi glorioasă, un gând continuă să ne frământe: Voi fi eu potrivită pentru acel loc? Mă voi simţi într-adevăr în cer ca acasă?

Va fi cerul casa noastră?

1
5

De ce nu ne simţim în largul nostru pe pământ?

Io, doamnă, geamantanul dumneavoastră este în rtea aceea!" ţipa un mânuitor de bagaje.
„Trage căruciorul din drum, hei, se-aude?"
„Taxi! Hei, opreşte! Taxi!" striga altcineva.
Era prăpăd. Persoana care mă însoţea îmi conducea cu greu scaunul cu rotile prin mulţimea aceea şi printre grămezile de bagaje din aeroportul din Los Angeles. Pasageri înfuriaţi se plângeau că nu-şi găsesc bagajele. Un şir de oameni se înghesuiau la bariera rotitoare. Afară claxonau taxiurile. Poliţiştii strigau şi ei. Era sfârşitul nebun al unei zile chiar mai nebune, cu vreme rea şi o aterizare cu întârzâiere. In cele din urmă am găsit banda rulantă pe care erau bagajele noastre, iar prietenul meu mi-a găsit un loc şi s-a dus să ne recupereze lucrurile.
în timp ce mă aflam în mijlocul acelui dute-vino asurzitor, am făcut ceea ce fac întotdeauna. Am stat am aşteptat liniştită. Foarte liniştită.
Este un fapt de viaţă. Pentru că sunt paralizată de la umeri în jos, o mare parte din trupul meu nu se mişcă deloc. Nu am cum să-mi manifest neliniştea. Nu alerg, ci stau. Nu gonesc, ci aştept. Chiar şi când mă grăbesc, stau aşezată în scaunul meu cu rotile. Aş putea să-mi fac un program încărcat până peste cap, făcând cutare şi cutare lucru, însă o mare parte din mine - datorită paraliziei mele - rămâne întotdeauna liniştită.

Iată de ce, dacă m-aţi fi văzut în aeroportul acela aglomerat, aţi fi observat pe faţa mea un zâmbet de mulţumire. Probabil într-o perioadă anterioară m-aş fi simţit ca într-o cursă inutilă şi aş fi fost supărată pentru faptul că nu puteam să-mi apuc propriul geamantan, să-1 îmbrâncesc pe tipul care a intrat în faţă, sau să fac semn unui taxi. Dar credinţa, întărită şi finisată în mulţii ani petrecuţi în scaunul cu rotile, m-a schimbat. Astfel că stăteam acolo mulţumindu-I lui Dumnezeu pentru liniştea şi calmul pe care m-a ajutat să le dobândesc.
Stăteam acolo şi mă gândeam la cer. Priveam cu ochii credinţei dincolo de aglomeraţia aceea, de mirosul de transpiraţie, de fumul de ţigară şi de tot zgomotul făcut de călătorii grăbiţi de lângă mine. . . Şi am început să fredonez încet. . .
Lumea aceasta nu este casa mea, eu trec doar pe aici, Comorile mele sunt adunate dincolo de albastrul cerului; îngerii îmi fac semn din uşa deschisă a cerului, Şi nu mă mai simt acasă în această lume.[1]
Pentru mine, era un moment al credinţei. O credinţă abia cât un bob de muştar. Ţine minte, atât este tot ce ai nevoie pentru a fi sigur de lucrurile pe care le nădăjduieşti - viitoare împliniri divine - şi sigur de lucrurile pe care nu le vezi, adică de realitatea divină nevăzută.
Care erau lucrurile de care eram atât de sigură şi încredinţată? Permite-mi să repet ultimele două

versuri: „îngerii îmi fac semn din uşa deschisă a cerului / Şi nu mă mai simt acasă în această lume." Fredonez melodia aceasta obsedantă şi în alte locuri, nu doar atunci, în aeroportul din Los Angeles. Am acest sentiment că aici nu sunt acasă uneori când mă plimb printr-un magazin. Alteori mi se întâmplă când urmăresc vreo emisiune sportivă împreună cu Ken. Şi în mod categoric simt că „lumea aceasta nu este casa mea" atunci când stau pe autostrada Ventura transformată ad-hoc într-un loc de parcare.

Să nu crezi că sunt cam ciudată. Timp de secole creştinii au simţit la fel. Malcom Muggeridge, un jurnalist britanic care şi-a petrecut cei mai mulţi ani din viaţă luptând împotriva

creştinismului, a capitulat în cele din urmă în faţa lui Hristos la vârsta senectuţii. Lumea intelectuală a fost întotdeauna casa lui, dar acum, în amfiteatrul sacru al universităţii vieţii, se pomeneşte spunând: *Aveam sentimentul, uneori extrem de acut, că eram un străin într-o ţară străină; un vizitator, nu un localnic. . . o persoană strămutată. . . Şi sentimentul acesta, am fost surprins să descopăr, mi-a produs un altul, de data aceasta de satisfacţie, aproape de extaz.* ■ ■ *Ar putea trece zile sau săptămâni sau luni. . . Se va mai întoarce acest sentiment al înstrăinării? îmi ciulesc urechile, poate aud ceva, ca o muzică îndepărtată; privesc atent, să văd, o lumină foarte strălucitoare şi îndepărtată. S-a dus pentru totdeauna? Şi apoi - ah! Ce uşurare! Ca o alunecare din îmbrăţişarea somnului, ca o uşă închisă încet în urma cuiva, sau ca mersul pe vârful picioarelor în lumina cenuşie a zorilor - mă simt din nou un străin. Am ajuns astfel să înţeleg că singura şi cea din urmă nenorocire care se poate abate asupra noastră este să ne simţim ca acasă aici jos pe pământ. Atâta vreme cât suntem străini aici, nu ne putem uita adevărata ţară.*[1]

Cuvintele lui ar fi putut fi ale mele ieri, când străbăteam în scaunul cu rotile supermagazinul Thousand Oaks Mall. Eram o străină într-o ţară străină, între salonul de jocuri video de la etajul al doilea şi complexul cinematografic de la etajul întâi, în care rula ultimul film cu Arnold Schwartzenegger. în realitate, m-am simţit ca un străin binecuvântat. O persoană strămutată, dar mulţumită. Toţi păreau absorbiţi de spectacolul de modă ce se desfăşura în rotonda interioară, dar eu m-am trezit întrebându-mă: *Oare mai există cineva în acest loc care să-şi dea seama că viaţa înseamnă mai mult decât noile modele de îmbrăcăminte pentru toamnă?*

Aşa ceva simt străinii binecuvântaţi şi persoanele strămutate şi mulţumite. Ei înţeleg că cerul este *casa* lor. Este locul de care aparţinem. „Cu toţii avem un instinct al casei, un «detector de casă», şi acesta nu este sensibil la pământ", spune Peter Kreeft.[3]

în acel supermagazin nu m-am simţit acasă. Nu-i aparţineam. Lumea de acolo mi s-a părut banală, ştearsă.

Dar să ştii, nu oamenii de acolo mi s-au părut banali sau plicticoşi; m-a durut inima pentru copiii de care era plin salonul de jocuri mecanice şi pentru doamnele care asistau la parada de modă. Problema era cu „lumea" de care aceştia erau atât de absorbiţi: atracţia reclamelor din magazinele de încălţăminte, pe care se văd câţiva copii murdari ţipând: „Cere ceea ce meriţi!" Şi atracţia morbidă a jocurilor video asurzitoare, în care se retează capetele şi se taie braţele personajelor învinse, şi, peste tot, reduceri uriaşe în caz că îţi deschizi un cont la ei şi cumperi trei perechi din orice produs. M-a durut inima mai ales pentru o adolescentă îmbrăcată în blugi şi într-o bluză mulată pe corp, care privea cu multă invidie faţa suptă a unui manechin, care se uita la ea cu o privire lipsită de orice urmă de viaţă. Asta spunea tot.

Am avut atunci sentimentul că acestei lumi îi lipsea ceva; nu am mai trăit momentul de credinţă pe care l-am avut pe aeroportul din Los Angeles. De ce această diferenţă? Deoarece credinţa face două lucruri. Ea nu numai că dovedeşte cerul ca fiind real, conferind o realitate fermă şi statornică lucrurilor pe care nu le vedem, dar de asemenea ne face să privim diferit la lucrurile vizibile de pe pământ. Prin ochii credinţei, cerul devine o casă din piatră solidă, iar lumea concretă în care trăim ajunge să fie lipsită de substanţă şi importanţă. Când privim la viaţă prin ochii credinţei, lucrurile ce ne înconjoară nu mai au deloc acea strălucire care le face atractive. începând de la ceasurile Rolex până la ultimul episod din *AH My Chil-dren [Toţi copiii mei],* sau de la cele mai noi tendinţe în modă lansate de Liz Clairborne până la ultima moţiune din Congres.

Deoarece credinţa face ca lucrurile invizibile să fie reale, iar pe cele vizibile ireale, lipsa de

satisfacţie de pe pământ devine calea spre satisfacţia pe care o vom cunoaşte în cer. Un loc -cerul, îl înlocuieşte pe un altul - pământul, ca şi casă.
Joni Eareckson Tada
125
Străini şi neadaptaţi
Credinţa face şi un alt lucru. Cu cât simţim mai mult că cerul este adevărata noastră casă, cu atât ne simţim mai străini pe pământ. Unii oameni se interesează, poate, de preţul ultimelor modele de automobile Porsche, şi poate chiar le cumpără, însă aceasta nu arată altceva decât că „se gândesc la lucrurile de pe pământ; dar cetăţenia noastră este în ceruri" (Filipeni 3:19-20). Nu fac aici pe snobul spiritual, şi nici nu sunt, să zicem, împotriva automobilelor Lexus sau a produselor tricotate ale firmei St. John din Anglia. Este vorba pur şi simplu despre orientarea interesului: „Pentru că unde este comoara voastră, acolo va fi şi inima voastră" (Matei 6:21).
Să nu crezi că eu conduc o rablă de maşină şi mă îmbrac cu ce rămâne de la sora mea, că am oroare de supermarket-uri şi că nu deschid niciodată televizorul. îmi place tot ce este frumos. Nu uita că în primul capitol am vorbit despre toate lucrurile de pe acest pământ şi despre toate amintirile mele legate în vreun fel de el, care îl fac pentru mine atât de frumos. Sunt una care se bucură de lucrurile bune şi frumoase de pe pământ, cum ar fi o mâncare excelentă, o noapte romantică petrecută cu soţul meu, clipele petrecute admirând Cascada Bridal Veil din Parcul Yosemite, sau senzaţia pe care o am când obrajii îmi sunt atinşi de o mătase de calitate. Nici unul din aceste lucruri sau din altele asemenea lor nu este lipsit de importanţă, banal sau plictisitor. Ba mai mult, dacă mă credeţi, m-aş bucura tare mult să pot purta un frumos costum Jones de New York. (Mi s-ar urca probabil la cap, pentru că de multe ori mă întreb de ce unele dintre prietenele mele creştine pot purta un astfel de costum, în vreme ce eu nu.)
Sentimentul acesta că eşti străin pe pământ are mult de-a face cu cântecul despre care v-am povestit, cu acel ecou care revine mereu şi mereu. Dorul şi tânjirea aceea profundă pe care le-am simţit în acea după-amiază fierbinte la marginea lanului de grâu din Kansas, şi de multe ori de-atunci. Cu siguranţă că autorul Epistolei către Evrei se gândea la mine când în capitolul 11, versetele 14-16a, scria: „. . .Cei care vorbesc
126

în felul acesta arată desluşit că sunt în căutarea unei patrii. Dacă ar fi avut în vedere pe aceea din care ieşiseră, negreşit că ar fi avut vreme să se întoarcă în ea. Dar doreau o patrie mai bună, adică o patrie cerească."
Parcă sunt un refugiat care tânjeşte după ţara lui mai bună, numită cer. Inima îmi este într-un semiexil. 1 împăraţi 11:14-22 nu este decât este o scurtă istorioară, dar parcă este în întregime despre mine. Se pare că Hadad, acum un adversar al lui Solomon, fugise în Egipt, pe vremea lui David, ca să-şi salveze viaţa împreună cu alte rude din familia tatălui său. Acolo a căpătat mare trecere înaintea lui Faraon, s-a căsătorit în familia acestuia şi şi-a crescut fiul la palatul regal. Când a aflat că David murise, Hadad i-a zis lui Faraon: „Lasă-mă să mă duc în ţara mea." Şi Faraon i-a zis: „Ce-ţi lipseşte la mine de doreşti să te duci în ţara ta?" El a răspuns: „Nimic, dar lasă-mă să plec."
Acesta este răspunsul cu care mă identific. Pot avea aici pe pământ tot ce-mi doreşte inima, aşa cum a avut şi Hadad, dar răspunsul meu va fi întocmai ca al lui: „Lăsaţi-mă să plec, vreau să mă întorc în ţara mea." întotdeauna exilaţii se vor gândi la ţara lor şi le va fi dor de ea. Israeliţii, captivi pe un pământ străin, îşi reamintesc de ţara lor adevărată când se jelesc în Psalmul 137:1: „Pe malurile râurilor Babilonului, şedeam jos şi plângeam, când ne aduceam aminte de Sion." Asemenea lui Hadad şi israeliţilor, şi eu simt în inima mea de exilat o foame după patria mea cerească, adevărata casă a sufletului meu.
O persoană care se simte acasă aici pe pământ se „armonizează" întru totul cu mediul înconjurător, precum peştele în apă, pasărea în aer sau viermele în pământ. Noi însă nu ne „armonizăm" cu locul în care suntem. Pământul nu este mediul nostru. Nu există armonie şi nimic bun în ceea ce ne înconjoară. Vă amintiţi experienţele mele din aeroportul Los Angeles şi supermagazinul Thousand Oaks Mall? Nu îmbulzeala sau agitaţia din acele locuri m-au deranjat; doar că nu s-au potrivit, nu s-au armonizat cu pacea şi liniştea din

inima mea, o pace al cărei ecou suna cam aşa: „Tu nu aparţii acestui loc."[4]
A te simţi ca un exilat este pur şi simplu a simţi un fapt.
O, *Doamne,*
Trăiesc aici ca un peşte într-un vas cu apă,
Am doar atât cât să nu mor,
Dar în cer voi înota într-un ocean.
Aici nu am decât puţin aer, cât să pot respira,
Acolo însă mă voi bucura de o briză dulce şi proaspătă;
Aici nu am decât o rază de soare să-mi lumineze întunericul,
O rază călduţă ca să nu îngheţ;
Dincolo însă voi trăi în lumină şi căldură pentru totdeauna.
O rugăciune puritană[5]

De ce nu ne găsim locul?

Ca şi creştini, tu şi cu mine nu suntem creaţi pentru această lume.
Şi totuşi, într-un anumit sens, suntem creaţi pentru lumea de aici. Mâinile, picioarele, ochii şi urechile noastre sunt „echipamentul" nostru pentru experienţele fizice de pe această planetă făcută din apă şi pământ. Urechile noastre captează sunete, ochii vizualizează imagini, nasul detectează mirosuri, iar stomacul digeră hrana. Dar noi suntem şi duh. Această realitate încarcă dintr-o dată totul cu o tensiune enormă. Odată, cineva spunea: „Prin credinţă înţelegem că noi nu suntem fiinţe fizice care au experienţe spirituale, ci fiinţe spirituale care au experienţe fizice." Un prieten, pe nume Peter Kreeft, scrie despre această tensiune, şi îmi permit să reproduc aici câteva dintre ideile sale. . .
Ca fiinţe spirituale, tu şi cu mine nu suntem creaţi pentru această lume, deoarece pământul este temporar, vremelnic. Există ceva în noi care în mod categoric *nu* este temporar. Iată de ce resimţim timpul ca pe o limitare. Ceasul ne este duşman. Orice moment ceresc pe care îl trăim - fie acesta privirea plină de dragoste sau zâmbetul cald al persoanei iubite, fie trăirea

de neegalat a unor clipe cereşti - este o comoară pe care o îmbrăţişăm cu toată puterea în speranţa că vom putea opri timpul în loc. Dar nu putem. Am vrea să retrăim la nesfârşit astfel de momente, dar este imposibil. Timpul ni le smulge din îmbrăţişare.
în asemenea circumstanţe apare *cu adevărat* tensiunea. Pentru că, aşa cum scrie Sheldon Vanauken: „Timpul este mediul nostru natural. Trăim în timp aşa cum trăim în aerul pe care îl respirăm. Şi ne place aerul. . . Cât de ciudat este însă că nu ne place timpul. El îngroapă o dată cu el cele mai fru-■moase momente pe care le trăim. Am vrea să cunoaştem, să savurăm, să ne cufundăm cu totul în esenţa experienţelor minunate pe care le trăim, să le posedăm pe deplin. Dar niciodată nu avem destul timp."[6] N-aş putea explica mai bine tensiunea decât o face acest om. Timpul este şi totuşi *nu* este mediul nostru natural.
Nu doar creştinii resimt povara aceasta a timpului. Şi pentru oamenii care nu cred în Dumnezeu timpul este un duşman. Lor, ticăitul ceasului le dă sentimentul că sunt urmăriţi de duşman. Fiecare secundă îi apropie tot mai mult de moarte. Şi toţi, bogaţi sau săraci, ar prinde, dacă ar putea, acele ceasornicului şi le-ar trage înapoi. „Ia-o încet şi vei trăi mai mult" este un slogan pe care-1 întâlneşti pretutindeni, de la indicatoarele de pe autostradă până la cărţile care te învaţă cum să-ţi protejezi sănătatea. Scurgerea timpului însă nu o putem încetini. Cremele de ten nu o pot face nici ele. Nu vom reuşi aşa ceva nici dacă ne vom suprasatura creierul şi muşchii cu vitaminele A şi B, sau cu oricare altele. Nu vei putea opri timpul nici dacă ţi-ai conserva corpul prin îngheţare într-o cameră frigorifică. Nu putem decât să fim sinceri şi să recunoaştem împreună cu C. S. Lewis, care spune: „Timpul în sine este un alt nume dat morţii."[7]
întreaga omenire simte aceasta, pentru că „. . .[Dumnezeu] a pus în inima lor chiar şi gândul veşniciei, măcar că omul nu poate cuprinde, de la început până la sfârşit, lucrarea pe care a făcut-o Dumnezeu" (Eclesiastul 3:11). Da, aşa cum oamenii

nu-L pot înţelege pe Dumnezeu, nu pot înţelege nici cum ar putea fi această veşnicie. Ei nu ştiu ce să

facă cu ea, nu ştiu decât să cumpere cea mai recentă carte New Age de succes a autoarei Shirley MacLaine sau să folosească mai multe produse ale firmei Oii of Olay. Singurul lor refugiu împotriva atacului violent al timpului sunt amintirile. „Amintirile sunt singura noastră baricadă împotriva valurilor timpului din această viaţă", spune Peter Kreeft.[8]

Tânjind după un alt timp

Ştiu ce înseamnă să te agăţi de orice amintire dragă, aşa cum cărămizile stau strâns legate una de cealaltă, şi să ridic astfel o baricadă împotriva timpului. Când am ajuns paralizată în urma accidentului din 1967, cerul - această realitate eternă care pentru mine, tânără creştină, era încă ceva nou - nu era deloc casa mea. în acea perioadă eram mai puţin dornică să primesc un trup nou, glorificat, şi mai interesată în a da timpul înapoi, transportându-mă în acele zile în care aveam un trup sănătos. De asemenea, timpul îmi era duşman şi pentru că mărea tot mai mult distanţa dintre trecutul picioarelor mele şi prezentul pe care-1 petreceam în scaunul cu rotile. Singurul mod în care puteam face ca săptămânile şi lunile să se scurgă mai încet era să mă retrag cu totul în lumea amintirilor mele.

Nu puteam face prea multe, aşa că ascultam radioul sau înregistrări pe bandă. Stăteam întinsă în salonul de terapie intensivă şi îi ascultam pe Diana Ross suspinând după o iubire pierdută sau pe Glen Campbell cântând în surdină despre o veche flacără care rătăcea printre amintirile sale. Beatles erau şi ei în vogă pe-atunci. Trebuia să lupt ca să-mi mai opresc lacrimile când îi auzeam cântând despre ziua de ieri, când necazurile păreau atât de îndepărtate.

A urmat apoi Joni Mitchell. Muzica folk încă se mai cânta pe la sfârşitul anilor şaizeci, şi eu mi-am găsit un refugiu în cântecele ei tulburătoare despre trecut. Muzica ei îmi stârnea o nostalgie mult mai puternică decât tânjirea după o dragoste pierdută sau după un ieri lipsit de necazuri. Te poţi convinge

de aceasta ascultând imnul anilor şaizeci pe care Joni Mitchell 1-a compus pentru o generaţie pierdută, aflată mereu în căutare. Era o generaţie care, ca o turmă, a venit să se regăsească pe sine pe o coastă de deal fierbinte şi ploioasă a unei ferme din New York. Ascultaţi cum răzbate durerea şi aleanul din cântecul ei intitulat „Woodstock":

Aş putea păşi alături de tine? Am venit aici să scap de ceaţă Şi mă simt de parcă aş fi o barcă Ce se învârte pe loc.
E poate timpul unui an
Sau poate timpul unui om,
însă eu nu ştiu cine sunt,
Şi viaţa este pentru cei ce învaţă.
Suntem praf de stele, suntem aur, Prinşi în târgul diavolului, Şi trebuie să ne întoarcem înapoi în Grădină. Trebuie să ne întoarcem înapoi La chipul unui Dumnezeu.[9]

Joni Mitchell şi alte mii asemenea ei caută un lucru enorm de preţios pe care l-au pierdut, ceva la care vor să se întoarcă. S-ar înşela dacă ar crede că acest ceva ar putea fi nostalgia anilor şaizeci sau cincizeci; s-ar înşela şi dacă ar crede că acest ceva ar putea fi o amintire din copilărie, o dragoste pierdută sau un ieri în care necazurile păreau atât de departe. Este mai mult decât atât. Este o nostalgie nu după inocenţa tinereţii, ci după inocenţa omenirii. „Trebuie să ne întoarcem înapoi în Grădină", suspină o lume pierdută, fiindcă Edenul este locul în care ne-am pierdut nu numai tinereţea, ci şi identitatea.

Probabil că nu ne dăm seama de asta, dar întreaga omenire a pierdut binecuvântarea prezenţei intime a lui Dumnezeu,

„care umbla prin grădină în răcoarea zilei". Dar „morţi în fărădelege" fiind, oamenii nu înţeleg că acesta este lucrul după care tânjesc. Cei mai mulţi nu înţeleg că a umbla cu Dumnezeu înseamnă a te simţi acasă.

Chiar dacă oamenii ar putea ajunge din nou în Grădină, şi Joni Mitchell ar putea reveni la momentul când s-a creat lumea, nu ar fi suficient - şi acesta este lucrul cel mai interesant. Ea ar sta acolo, în mediul acela perfect, şi totuşi s-ar simţi prost, fără să înţeleagă un lucru: că satisfacţia o găseşti doar ieşind din timp şi păşind în dimensiunea lui Dumnezeu. Pentru că dorul nostru după Eden nu este doar dorul după un alt timp, ci şi după un alt *fel* de timp. Cei care încă nu cred au o strângere de inimă.

Chiar şi aceia care nu nădăjduiesc în cer se chinuie cu enigma tulburătoare a „eternităţii", aşezată în inimile lor.
Cei mai mulţi oameni caută un refugiu în trecut.
Spre deosebire de cei care nu cred în Dumnezeu, drumul nostru nu este înapoi spre Grădina Edenului, ci înainte. Pe calea speranţei, nimeni nu ar trebui să privească înapoi peste umăr. în Genesa 3, după ce Adam şi Eva au căzut Dumnezeu a pus la răsăritul Grădinii Edenului nişte heruvimi, care să învârtească o sabie învăpăiată, ca să-i împiedice să se întoarcă înapoi. „Drumul spre Dumnezeu se află înainte, la «răsărit de Eden», prin lumea timpului şi a istoriei, a luptei, suferinţei şi a morţii. Alungaţi din Eden pe poarta dinspre răsărit, noi călătorim prin lume şi în jurul ei, de la apus la răsărit, căutând mereu soarele ce se înalţă (Fiul ce se înalţă!), pentru ca în cele din urmă să II găsim stând la poarta dinspre apus, spunând: «Eu sunt uşa.»"[10]

Adevărata noastră identitate

Tinereţea şi identitatea noastră pierdute nu le vom putea regăsi în inocenţa Edenului. Dumnezeu ne-a conceput înainte de Eden, „înainte de întemeierea lumii". Numai în cer - locul de naştere a identităţii noastre - vom afla cine suntem cu adevărat. De fapt, acolo nu ne vom descoperi identitatea pe cât o

vom primi, lucru simbolizat atât de frumos în Apocalipsa 2:17: „Celui ce va birui îi voi da să mănânce din mana ascunsă, şi-i voi da o piatră albă; şi pe piatra aceasta este scris un nume nou, pe care nu-1 ştie nimeni decât acela care îl primeşte."
înţelegi ce va însemna noul nostru nume? George MacDonald explică legătura dintre noul nostru nume şi adevărata noastră identitate în felul următor: „Numele dat de Dumnezeu unui om trebuie să fie expresia propriei Sale idei despre acel om, despre fiinţa pe care a avut-o în minte când a început să creeze copilul, şi pe care a păstrat-o în minte tot timpul cât a creat, pentru a ajunge în cele din urmă la materializarea ideii. A da nume înseamnă a asigura succesul."[11]
Adevărata noastră identitate se va dezvălui în numele nou pe care ni-1 va da Dumnezeu. Şi acest nume este o taină ştiută numai de Dumnezeu şi de tine. Gândeşte-te la aceasta, prietene! în cer nu vom găsi doar ceea ce a fost iremediabil pierdut, ci, când le vei primi - numele tău nou şi identitatea ta adevărată - vei fi de mii de ori mai mult tu însuţi decât suma tuturor acelor nuanţe, gesturi şi subtilităţi interioare care vor fi definit personalitatea ta pe pământ. Probabil consideri că aici pe pământ ai înflorit pe deplin, dar cerul îţi va descoperi că de-abia ai înmugurit.
In plus, vei fi ca nimeni altul în cer. Faptul că nimeni altcineva nu va purta numele tău arată că eşti absolut unic pentru Dumnezeu. Tu îl sensibilizezi aşa cum nimeni altcineva nu o poate face. îi aduci bucurie ca nimeni altcineva. Eşti pecetluit cu sigiliul împărătesc al dragostei speciale pe care Dumnezeu o are pentru tine.
Acest lucru nu ar trebui să ne surprindă. Dumnezeu nu a conceput un stadion ceresc uriaş numit cer, potrivit pentru a cuprinde întreaga Sa familie. Paradisul nu este un loc oarecare destinat să găzduiască o masă amorfă de sfinţi. Dumnezeu a ales să păstreze anumite persoane, şi tu ai un loc pregătit special pentru tine în cer - în inima lui Dumnezeu, de fapt - care ţi se potriveşte ţie şi numai ţie. în cer îl vei reflecta pe Dumnezeu ca faţa unui diamant, iar oamenii îţi vor spune:
Joni Eareckson Tada

„îmi place să văd partea aceasta din Dumnezeu în tine. . . de fapt, tu arăţi această trăsătură a Lui mai bine decât oricine altcineva de aici!"
Toţi ceilalţi îşi vor căpăta şi ei adevărata lor identitate. De asemenea, ei îl vor reflecta pe Dumnezeu într-un mod unic şi desăvârşit; astfel că, probabil, vei spune şi tu altuia: „O, *îmi place* modul aparte în care îl reflecţi pe Dumnezeu!" Şi împreună, alături de toţi sfinţii, îl vom lăuda pe Dumnezeu pentru că El e „totul în toţi" cu o varietate şi frumuseţe deosebite.
C. H. Spurgeon este de părere că acesta este motivul pentru care numărul celor răscumpăraţi va fi mai mare decât numărul firelor de nisip de pe ţărmul mării sau decât cel al stelelor de pe cer. Va fi nevoie de o mulţime nenumărată de sfinţi care să reflecte deplin feţele infinite ale dragostei lui Dumnezeu. De fiecare este nevoie în cer. îndrăznesc să întreb: Oare s-ar putea ca, dacă vei lipsi din cer, una dintre nuanţele minunate ale dragostei lui Dumnezeu să nu fie reflectate?
în cele din urmă, uniţi într-o laudă şi o dragoste desăvârşite, vom descoperi pe deplin cine suntem, cui

aparţinem şi ce ne-a menit Dumnezeu să facem - şi vom avea la dispoziţie întreaga eternitate pentru a fi şi a face tocmai acel lucru. Timp de secole, teologii au tot încercat să descrie această scenă; cred că Jonathan Edwards se numără printre cei care au reuşit să facă bine acest lucru: „Astfel ei vor mânca şi vor bea din belşug, vor înota în oceanul iubirii şi vor fi înghiţiţi pe veci de lumina nespus de strălucitoare, de blândă şi suavă a dragostei divine; primind la nesfârşit această lumină, fiind pe veci plini şi înconjuraţi de ea şi reflectând-o necontenit înapoi către izvorul ei."[12]
îi vei *recunoaşte* pe cei pe care îi iubeşti. Pe pământ îi recunoşti doar pe jumătate. în cer însă, vei descoperi lucruri minunate despre adevărata identitate a soţului, soţiei, fiicei, fiului, fratelui, surorii sau prietenilor tăi speciali, lucruri la care abia dacă te-ai gândit pe pământ. Ba mai mult, îi vei *cunoaşte* aşa cum nu-i vei fi cunoscut niciodată pe pământ. în definitiv, în cer nu vom fi mai puţin inteligenţi, ci mai

inteligenţi. Soţul meu, Ken, va fi de mii de ori mai mult „Ken" decât va fi fost vreodată pe când se afla în trupul pământesc. Vei exclama către cei pe care îi iubeşti: „Ah, *iată* deci ce am iubit la tine de atâta vreme!" pentru că îi vei vedea aşa cum Dumnezeu a intenţionat tot timpul ca ei să fie.
însă până vom ajunge acolo, pentru a face ceea ce Dumnezeu a intenţionat de la început să facem, suntem asemenea omidei care se zbate să se elibereze din gogoaşă, pentru a respira aerul ceresc. Ne simţim ca Moise, care a ajuns să strige dintr-un capăt de deşert: „Locuiesc ca străin într-o ţară străină" (Exod 2:22). Şi aşa cum Moise a devenit în deşert liderul care a fost în cele din urmă, şi noi suntem pelerini, care devenim, aici şi acum, ceea ce vom fi în viaţa de apoi.
Şi astfel, pelerini, înaintăm prin această lume a timpului şi a morţii, veşnic în căutarea Fiului. Nu înapoi, ci „uitând de ce este în urma noastră, şi aruncându-ne spre ce este înainte, alergăm spre ţintă, pentru premiul chemării cereşti a lui Dumnezeu, în Hristos Isus" (Filipeni 3:13-14).
în general oamenii refuză să meargă în această direcţie, într-o căutare disperată de a corespunde, oamenii iau sextantul lumii şi încearcă să-şi stabilească poziţia prezentă uzând de toate coordonatele eronate: amintiri din copilărie, o idilă veche, zilele lipsite de grijuri, cântece, putere, religie, avere sau Woodstock [Woodstock - numele unui festival de muzică rock care are loc anual, în luna august, într-o suburbie din sud-estul New York-ului; n.tr.]. Omenirea însă continuă să refuze să recunoască faptul că este „făcută după chipul lui Dumnezeu". Numai credincioşii care înţeleg că toate coordonatele converg spre eternitate pot cânta: „Această lume nu este casa mea."

Locul nostru în timp

Joni Mitchell nu va reuşi să se întoarcă în Grădină. în căutarea sa nu doar după identitate, ci şi după un alt timp, ar face mai bine să cânte despre Fiul lui Dumnezeu. Isus este singura Persoană care nu a avut niciodată probleme cu

identitatea Sa şi singurul care S-a simţit acasă atât în timp, cât şi în afara lui.
Isus îi însoţea pe cei doi ucenici în drumul lor spre Emaus, discutând cu ei, pentru ca într-o clipită să dispară de lângă ei şi să apară în Ierusalim. A putut să apară într-o dimineaţă pe ţărmul mării, după care a aprins focul şi a pregătit masa pentru prietenii Săi. La un moment dat putea să mănânce peşte, şi în secunda următoare să treacă printr-un zid. Zidurile de piatră şi uşile ferecate ale Odăii de Sus nu L-au împiedicat să intre înăuntru. Timpul, spaţiul şi, prin urmare, distanţa erau ca inexistente pentru El. Acest aspect este *foarte* interesant, deoarece capacitatea Sa de a intra în diferite dimensiuni şi de a ieşi din ele este pentru noi un indiciu referitor la ceea ce va însemna timpul în ceruri. Personal nu cred că cerul va distruge timpul, ci că pur şi simplu îl va înghiţi.
Permite-mi să explic acest lucru apelând la un principiu pe care l-am învăţat la geometrie în liceu. Dacă mişti un punct prin timp şi spaţiu rezultă o linie - prima dimensiune. Ia această linie şi mişc-o lateral în timp şi spaţiu şi vei obţine un plan - a doua dimensiune. Mişcă acest plan în timp şi spaţiu şi vei obţine un cub sau un alt poliedru - cubul este a treia dimensiune şi cuprinde o mulţime de planuri. Acum, tu şi eu, făpturi tridimensionale, ne mişcăm în timp şi spaţiu - am putea considera aceasta a patra dimensiune. Fiecare nouă dimensiune o include pe cea de dinainte plus încă ceva. Aceasta

înseamnă că eternitatea - pe care am putea-o considera cea de-a cincea dimensiune - va cuprinde toate elementele interesante ale celorlalte dimensiuni, inclusiv timpul.
Dacă ai înţeles acest raţionament, meriţi un 10 la geometrie. De asemenea, ai înţeles atunci şi că timpul nu se va opri în cer, ci va fi înghiţit când vom ajunge acolo. Timpul va fi inclus, ascuns în eternitate şi îşi va pierde orice element distinctiv, aşa cum dispare albuşul de ou când este amestecat în cremă împreună cu celelalte ingrediente. Sau, şi mai exact spus, aşa cum înglobezi albuşul unui ou într-un ocean de cremă. în felul acesta le va cuprinde eternitatea pe toate.

De ce sunt aceste consideraţii despre timp atât de importante? Peter Kreeft explică: „Dumnezeu S-a îndrăgostit de noi, fiinţe care trăiesc în timp, rafale trecătoare de vânt, oaspeţi trecători, şi ne invită să intrăm pentru totdeauna în sanctuarul ascuns al Stăpânului Casei - pe noi toţi, aplecaţi sub povara timpului. Cum de îndrăznim să-I nesocotim dorinţa inimii? Această dorinţă este şi dorinţa inimii noastre."[13] Peter Kreeft are dreptate. Există ceva în mine pe care timpul mă ajută să-1 definesc, şi nu sunt atât de sigură că aş vrea să neg acest lucru, pe cât să-i dezvălui toate comorile ascunse.
Isus, având o natură divină şi umană în acelaşi timp, ne-a prezentat un fel de „formulă" pentru natura şi destinul nostru. Felul în care Domnul nostru înviat din morţi a putut să Se mişte în timp şi spaţiu este o avanpremieră a experienţei noastre cereşti viitoare. Isus a purtat într-un mod perfect în fiinţa Sa înviată atât lucrurile fizice legate de timp, cât şi lucrurile spirituale care există în afara timpului. Noi, simple bateri de vânt, ne vom simţi într-o zi la fel de în largul nostru cum S-a simţit şi Domnul Isus, atunci când vom trăi cu o natură atât fizică cât *şi* spirituală.
Mai îngăduie-mi o chestiune legată de timp, geometrie şi dimensiuni, şi împreună vom obţine un „10" cu steluţă. Toată această discuţie privind a treia, a patra şi a cincea dimensiune nu face decât să ne arate cât de *interesant* va fi în cer.
Permite-mi să încep prin a-ţi pune o întrebare: Cât timp ţi-ai putea păstra interesul uitându-te atent la un punct pe o foaie de hârtie? Dacă poţi spune cinci secunde, sunt impresionată. Dar dacă pui un creion pe acel punct şi trasezi o linie pentru a crea astfel o imagine în două dimensiuni? Acest lucru este ceva mai interesant, însă cu siguranţă nu la fel de interesant ca şi când ai privi o sculptură în trei dimensiuni a aceleiaşi imagini, nu-i aşa? Şi dacă este o sculptură bună, s-ar putea să-ţi reţină atenţia mai mult timp.
Acum, fă încă un pas. Pentru că o sculptură este departe de a fi la fel de fascinantă ca o adevărată fiinţă umană vie, care se mişcă în timp şi spaţiu, în a patra dimensiune. De fapt, ai

putea petrece o viaţă întreagă încercând să cunoşti persoana care te captivează. Este adevărat că fiecare dimensiune este mai interesantă decât cea de dinaintea ei.
Acum, aplică această observaţie simplă la cea de-a cincea dimensiune, cerul. în cer se vor afla toate lucrurile nemaipomenite ce privesc dimensiunile precedente, plus multe altele. Aceasta înseamnă că cerul va fi *extrem* de interesant. Va fi irezistibil, şocant, captivant şi aş mai putea înşira încă cel puţin zece coloane de alte atribute. Noi găsim că pământul cu toate culorile, gloria şi grandoarea sa este minunat! Păunii exotici, hexagoanele desăvârşite ale fagurilor de miere, albas-trul-verzui al apei dintr-o lagună de la tropice, urangutanul care ne face să râdem şi piscurile Alpilor acoperiţi cu zăpadă, toate acestea fac parte din cea de-a patra dimensiune. Şi - acum e acum - cea de-a cincea dimensiune urmează să ne fie dezvăluită! Din scurta noastră lecţie despre dimensiuni ne dăm seama că cerul va depăşi cu mult întreaga frumuseţe a pământului, înţelegi acum de ce spune Pavel: „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit şi la inima omului nu s-au suit, aşa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc" (1 Corinteni 2:9)?
Cine ştie ce minunăţii va cuprinde cea de-a cincea dimensiune, şi probabil multe alte dimensiuni. în veşnicie fiecare lucru va fi un nou început. Fără hotare. Fără limite. A. W Tozer spunea: „Ce satisfacţie totală vom simţi când ne vom întoarce de la limitele noastre spre un Dumnezeu care nu are nici o limită. Inima Lui este locul veşniciei. Pentru El timpul nu trece, ci rămâne; şi cei ce sunt în Hristos vor împărţi cu El toate bogăţiile timpului nemărginit şi ale anilor nesfârşiţi."[14]
Pelerinajul nostru spre cer nu este o călătorie spre capătul timpului, ci spre un alt fel de timp. Şi vom fi călători în timp până ce vom ajunge. . . la început.

Descoperind realităţi nevăzute

Mica noastră planetă prăfuită continuă să se rotească prin timp şi prin spaţiul nesfârşit şi întunecat, fără să-şi dea seama

că în tot acest timp ea înoată în oceanul eternităţii şi este înconjurată de o realitate spirituală nevăzută şi de o plenitudine dumnezeiască. Noi însă ne dăm seama de lucrul acesta, deoarece suntem peregrini şi „umblăm prin credinţă, nu prin vedere" (2 Corinteni 5:7). Prin credinţă noi trăim într-un plan diferit, într-o altă dimensiune, la un nivel superior celui de pe pământ. Şi tot prin credinţă, lumea atât de solidă în care trăim devine lipsită de substanţă şi importanţă, iar noi recunoaştem o semnificaţie cerească dincolo de *orice* lucru pământesc.
Oamenii fără credinţă privesc la primul şir din Munţii Stâncoşi şi presupun, în mod mecanic, că o placă tectonică s-a mişcat aşa şi aşa, şi că, datorită unui cutremur şi a unei deplasări în crusta planetei - uite-aşa! - au apărut vârful Pikes Peak. însă peregrinii care se îndreaptă către cer ştiu că „prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri şi pe pământ, cele văzute şi cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate acestea au fost făcute prin El şi pentru El" (Coloseni 1:16). El a creat lucruri invizibile care sunt la fel de reale, ba nu, *mai reale* decât Munţii Stâncoşi. Nu este de mirare că-L lăudăm pe Creatorul nostru!
Oamenii care nu au credinţă se uită la un cireş frumos, dau din umeri, şi spun că a căzut o sămânţă, a venit ploaia, au apărut rădăcinile şi apoi nişte lăstari, a crescut un pomişor, acesta a ajuns apoi pomul pe care-1 au în faţă şi care în curând va ajunge lemn de foc pentru cineva. Dumnezeu, spun ei, nu a făcut altceva decât să regleze ritmul naturii, aşa cum întorci un ceas, după care acesta ticăie singur. Oamenii care au credinţă şi al căror gând se îndreaptă spre cer, privesc la acelaşi pom şi se minunează că „toate se ţin prin El" (Coloseni 1:17). Şi subliniez: *toate* lucrurile. Chiar acum, în acest moment. Chiar mugurii, scoarţa şi ramurile. Elizabeth Barret Browning scria odată:
Pământul este plin de cer
Şi-n fiecare rug arde Dumnezeu;
Dar numai cel ce vede îşi scoate încălţămintea,
Pe când ceilalţi culeg mai departe mure.
Joni Eareckson Tada

Cei ce au o concepţie materialistă despre lume, susţin că valurile mării nu sunt altceva decât H_2O, însă oamenii cu o gândire cerească cred cu tărie că toţi protonii elementelor din Tabelul Periodic al Elementelor este asigurată de Dumnezeu, pentru că El „ţine toate lucrurile prin Cuvântul puterii Lui" (Evrei 1:3). Să încercăm să înţelegem mai bine acest lucru. Dacă Dumnezeu nu ar mai conduce universul atunci munţii, oceanele şi copacii nu doar că s-ar prăbuşi în haos, ci pur şi simplu ar dispărea! Creaţia lui Dumnezeu nu este statică şi inertă; ea este dinamică şi este susţinută prin Cuvântul puterii Sale chiar în această clipă.
Când se află în faţa minunii care este corpul omenesc, cei care nu cred pretind că ne-am ridicat din noroi la statutul de *homo erectus* şi afirmă că fiinţele umane respiră prin propriile lor puteri. însă peregrinii cu inima legată de cer ştiu altceva, şi anume, „. . .că în El avem viaţa, mişcarea şi fiinţa" (Fapte 17:28). în cer vom fi mai „oameni" decât tot ceea ce se speră pe pământ că vom ajunge prin evoluţie. Vom fi mai bărbaţi sau mai femei decât tot ce genul nostru abia dacă a visat că va ajunge. Credinţa despre care vorbesc atribuie un scop ceresc oricărui lucru - absolut oricăruia - din jurul nostru. Aceasta mi se întâmplă în fiecare dimineaţă de marţi, miercuri şi joi când prietena mea Patti mă ajută să mă ridic din pat. înainte de-a mă urca în maşină şi a mă trimite la lucru, ne oprim în faţa uşii deschise a garajului şi încercăm să apreciem cum va fi ziua care începe. Ne uităm la brazii argintii ai d-lui Aquilevech, de partea cealaltă a străzii. De obicei, pe ramurile acestora se află o cioară care tot croncăne. Admirăm modul în care vârfurile atât de ascuţite ale cedrilor se înşiră de-a lungul casei mele -fiecare are o poziţie verticală perfectă, care ţâşneşte drept în sus. Mai admirăm de asemenea gardul viu al d-nei Hollander, care începe să-şi schimbe culoarea de la verde-argintiu spre auriu. într-o zi Patti a făcut o remarcă cu privire la floarea unui hibiscus, spunând: „Dumnezeu a visat această culoare!

Probabil numai pentru minunăţia ei." Peregrinii înţeleg că lui Dumnezeu îi face plăcere să ne facă

nouă plăcere. Cei ce călătoresc spre cer îl recunosc pe Dumnezeu în orice lucru; ei văd un rug aprins - aprins de Dumnezeu - în fiecare tufă pe lângă care trec prin pustia pământului. Şi, cu o aşa credinţă, este într-adevăr posibil să-I fim plăcuţi Lui (Evrei 11:6).

Cerul de deasupra e de un albastru plăcut, Pământul din jur e de un verde suav! Ceva trăieşte în fiecare nuanţă, Ceva ce ochii fără credinţă niciodată nu văd: Păsări cântând vioi care zboară pe deasupra, Flori cu frumuseţi adânci strălucind, Pentru că ştiu, şi acum ştiu, Eu sunt al Lui, şi El e-al meu.[15]

Madame Guyon, o nobilă creştină din secolul al şaptespre-zecelea, aflată într-o închisoare franceză, fără să se poată bucura de vederea unui hibiscus, a unui cedru, a unei pajişti de un verde suav, ori a unui cer albastru, a scris următoarele cuvinte:

[Creştinul cu gândul aţintit spre cer] umblă printr-o credinţă simplă şi curată. . . Când priveşte în jur cu ochii săi, acest călător vede lucrurile de parcă le-ar privi cu ochii lui Dumnezeu. El îşi vede propria viaţă, vede circumstanţele în care se află, îi vede pe ceilalţi credincioşi, îşi vede prietenii şi duşmanii, vede stăpânirile şi puterile, vede întregul curs al istoriei prin ochii lui Dumnezeu. . . şi este mulţumit."™

Ne gândim prea mult la cer?

Să nu credeţi că această orientare spre cer ne face pe noi, peregrinii, să nu mai fim buni de nimic aici pe pământ. Să nu ne dispreţuiţi pentru acest motiv, crezând că vedem lumea dintr-o perspectivă eronată. De obicei, călătorii care se gândesc cel mai mult la viaţa viitoare sunt aceia care îşi trăiesc cel mai bine viaţa de pe pământ. Şi cei care reuşesc numai într-o

mică măsură să facă acest lucru sunt tocmai aceia a căror minte este orientată exclusiv către lucrurile pământeşti. C. S. Lewis exprimă această idee astfel: „Ţinteşte spre cer şi te vei alege în plus cu pământul. Ţinteşte spre pământ şi nu te vei alege cu nimic."[17]

Când un creştin înţelege că cetăţenia lui este în cer, el începe să acţioneze ca un cetăţean responsabil al pământului. El investeşte cu înţelepciune în relaţii, deoarece ştie că acestea rămân veşnic. Conversaţiile, scopurile şi motivele sale devin mai curate şi sincere, fiindcă el îşi dă seama că acestea vor conta în răsplătirea sa veşnică. El oferă cu generozitate din timpul, banii şi talentul său, pentru că astfel îşi strânge comori pentru veşnicie. El răspândeşte vestea bună a lui Hristos, pentru că doreşte din toată inima să întărească rândurile celor ce vor ajunge în cer cu prietenii şi vecinii săi. Toate acestea îi sunt de folos peregrinului nu numai în cer, dar şi pe pământ, deoarece astfel el este de folos tuturor celor din jurul său.

Acum câteva săptămâni m-am dus la coafor. Secretara mea, Francie, a venit înaintea mea la salonul respectiv să mă ajute să cobor din maşină şi să mă aşez în faţa oglinzii. Când coafeza a întins peste mine pelerina de plastic, am aruncat o privire spre celelalte femei. Doamnele stăteau sub uscătorul de păr, cufundate în lectura revistei *Vogue.* Alte câteva femei discutau cu manichiuristele lor despre ultimele nuanţe ale unui lac de unghii. Zumzetul uscătoarelor de păr se suprapunea peste sunetele unei melodii de-a lui Neil Diamond la radio. Am privit în cealaltă parte: o roşcată în blugi mesteca gumă şi tăia cârlionţii doamnei din dreapta mea, în vreme ce o asiatică scundă cu părul lung şi negru lucra în stânga.

Ce face un peregrin într-un loc comun şi obişnuit ca acesta? (Comun şi obişnuit cel puţin pentru sudul Californiei.) Călătorii caută realităţile divine nevăzute care îi înconjoară. Am încercat să mă pun în pielea acestor femei, căutând să înţeleg care le erau „realităţile" - divorţ, dietă, creşterea copiilor, planificarea următoarei petreceri şi altele... Câteva femei, care se vedea că erau implicate în afaceri, aflate în salon să-şi

pună la punct unghiile, se confruntau cu alte „realităţi": campanii publicitare, salarii, stresul pe care-l aveau de îndurat din partea şefilor.

Deoarece credinţa m-a ajutat să văd că fiecare femeie are preţ în ochii lui Dumnezeu, am ştiut că El are în minte pentru fiecare dintre ele propriile Sale realităţi spirituale. Astfel am putut să mă rog: „Vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer, aşa şi la coafor."

Aşa cum stăteam acolo cu părul ud, am mijlocit pentru fiecare persoană, încercând să pun în mişcare

lucrările pline de putere ale lui Dumnezeu în vieţile lor. Şi toate acestea datorită credinţei. Acesta este modul în care peregrinii obişnuiţi pot face ceva bun pe pământ.
Şi nu numai prin rugăciune. Am ieşit de sub uscătorul de păr şi, în timp ce aşteptam să mi se aşeze părul, am văzut o fetiţă care stătea mai încolo cu două scaune, balansându-şi picioarele şi răsfoind o revistă uzată de atâtea mâini prin care trecuse. Am întrebat-o ce citea şi din discuţie am aflat că era fiica în vârstă de zece ani a femeii asiatice. După numai câteva minute eram antrenate din plin în discuţie, eu spunându-i o poveste din Biblie, iar ea explicându-mi jocurile pe care le juca cu cea mai bună prietenă a sa. I-am spus fetiţei că îmi place zâmbetul ei, modul ei prietenos de-a se comporta şi felul în care a trecut pe lângă scaunul meu cu rotile şi m-a privit în ochi. I-am spus de asemenea despre Isus. Timp de douăzeci de minute petrecute astfel am ştiut că am fost o persoană cu gândul aţintit spre cer, făcând pentru acea fetiţă un bine pământesc, care avea să rămână.
Şi soţul meu, Ken, trăieşte o astfel de viaţă. El s-a împrietenit cu doi iranieni care lucrează la benzinăria Shell din josul străzii pe care locuim. Cei mai mulţi oameni vin şi pleacă în grabă după ce alimentează, însă Ken îşi ţine ochii deschişi să perceapă realităţile spirituale nevăzute ce lucrează în vieţile acestor doi oameni. Suntem convinşi că timpul, rugăciunea, prietenia şi o Biblie în limba farsi vor schimba în bine viaţa acestora. Ken este o persoană cu gândul aţintit spre cer, care

caută căi de a face bine celor care trăiesc pe acelaşi pământ ca şi el.
Pe lângă acestea, peregrinii se luptă. La începutul acestui an, am luat parte la o astfel de luptă spirituală aprinsă şi grea, când împreună cu Ken am ajutat la supravegherea petrecerii de absolvire organizată la liceul unde Ken este profesor. Primele ore ale balului au fost un timp deosebit în care am stat împreună cu absolvenţii, le-am admirat smochingurile şi le-am urat succes în continuare, la colegiu. însă, după servirea mesei luminile s-au stins, s-a pornit muzica şi sala de dans s-a transformat într-o discotecă sălbatică. Ken a trebuit să meargă să supravegheze toaletele; eu am încercat să stau de vorbă cu partenerul meu de masă, dar până la urmă am obosit tot strigând unul la celălalt. Prin întuneric şi zgomotul asurzitor am văzut o tânără din ultimul an îmbrăcată într-o rochie sumară cu paiete albe, stând pe genunchii prietenului ei. Am hotărât să mă rog pentru ea. în timp ce o priveam, mişcându-mi uşor buzele în rugăciune, mi-am dat seama cu uimire că, deşi sala de dans se zguduia realmente, rugăciunea mea era mult mai puternică decât cei 600W ai difuzoarelor aşezate în colţurile scenei de dans. O simplă mijlocire a reuşit să producă un mai mare efect şi să ajungă până la cer, precum şi să alunge câţiva demoni.
Astfel trăiesc cetăţenii cerului, atâta timp cât se află pe pământ. Cerul ne spune că fiecare persoană, loc sau lucru are un scop. Iată de ce „noi nu cădem de oboseală. . . pentru că noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd; căci lucrurile care se văd, sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd, sunt veşnice" (2 Corinteni 4:16, 18).

Cuprinşi de nostalgia cerului

Noi, peregrinii, umblăm pe frânghia dintre pământ şi cer, simţindu-ne prinşi în capcana timpului, şi totuşi, cu veşnicia bătându-ne în inimi. Sentimentul că suntem exilaţi îl vom avea întreaga viaţă trăită pe acest pământ. Durerea şi dorul nostru urmăresc să nu ne lase să fim mulţumiţi niciodată, şi e bine

aşa: este spre binele nostru să nu ajungem să ne simţim confortabil într-o lume menită distrugerii. De aceea ne agităm şi ne răsucim, ştiind că nu ne potrivim aici; „noi gemem, dorind să fim îmbrăcaţi cu trupul ceresc." Dar, ah, ce binecuvântare sunt aceste gemete! Ce plăcut este să te simţi cuprins de nostalgia cerului! Ce dor îmi umple inima, încât dă peste margini!
Stai puţin, Joni, s-ar putea să spui. *Mie nu mi-e dor de cer. Rareori gem şi tânjesc să ajung acolo... îmi doresc aceasta, dar nu ştiu de unde să încep. Nu vreau să spun că sunt absorbit de lucrurile de pe pământ, ci doar că încă nu simt că cerul ar fi casa mea. Pe lângă aceasta, nu prea-mi vine să mă rog pentru femeile dintr-un salon de coafor, pentru fetele de la bal sau pentru băieţii de la staţiile de benzină.*
Dacă gândeşti astfel, nu intra în panică. Dacă pentru tine cerul este încă o casă din sticlă aşezată pe o stradă de aur, şi nu un cămin călduros şi primitor, atunci mai gândeşte-te. Dacă găseşti dificil să-ţi îndrepţi aşteptările spre locaşurile din cer, dacă nu eşti un peregrin în această lume, atunci probabil

trebuie să nu mai încercăm să vedem cerul ca pe un loc.
Cerul este mai mult decât atât. . . mult, mult mai mult.
i
6

Cerul întruchipează dorinţa inimii noastre

ă frâu liber imaginaţiei tale pentru o clipă. Isus S-a dus înainte să ne pregătească un loc, şi fiecare dintre noi va avea o casă mare - fără să fim nevoiţi să plătim rate sau să oferim vreo garanţie - pe o stradă de aur, cu vedere spre o câmpie întinsă, presărată cu mii de flori. Ce spui?
Sau pe tine nu prea te impresionează. . .?
Totuşi, un pic, aşa, e frumos, nu, ce zici?
Dacă te-ai pomeni dintr-o dată în faţa unei case de sticlă pe o stradă de aur, probabil ai fi tentat să arunci cu o piatră în ea, aşa, de curios, să vezi dacă sticla cerească se sparge sau nu. Sau, probabil, aflându-te în sala strălucitoare, de aur a scaunului de domnie a lui Dumnezeu, te-ai simţi pur şi simplu stânjenit şi nelalocul tău. Te vezi stând la masa de nuntă a Mielului, într-o sală în care nu va fi nevoie de aer condiţionat sau de un sistem centralizat de încălzire. Dar când şi unde te poţi debarasa de tot calabalâcul felului de a gândi pământesc pentru a putea să-ţi imaginezi corect cerul? Dacă la petrecere va trebui să mâncăm decent, atunci cu siguranţă vom avea nevoie de cuţite şi furculiţe. Apoi vase şi tăvi pentru gătitul mâncării. Ar mai trebui să fie şi mixere. Şi cine va spăla vasele? Cei din iad?[1]
Te înţeleg dacă spui că aceste imagini nu prea îţi stârnesc dorul de-a ajunge în cer. Şi aceasta nu pentru că ai fi prea absorbit de lucrurile de pe pământ, ci pentru că *nu simţi* că
145
146
CERUL... CASA TA ADEVĂRATĂ
Joni Eareckson Tada
147
cerul ar fi casa ta. Şi totuşi, imaginile prezentate în Biblie reprezintă ceva menit să-ţi cucerească inima, să pună stăpânire pe sufletul tău şi să trezească în tine un dor nespus de casă, care să te facă să te grăbeşti pentru a ajunge să descui uşa casei care te aşteaptă în cer.
N-ai dori să tânjeşti după cer în acest fel?
Opreşte-te o clipă şi încearcă să-ţi aminteşti o împrejurare în care ţi-a fost realmente dor de casă. Nu de cer, ci de casa ta pământească. îţi aminteşti ce dorinţă aprinsă aveai în inimă? Cum te simţeai ca un străin acolo unde erai?
Eu îmi amintesc astfel de momente. M-am simţit de parcă s-ar fi rupt ceva în mine. Când am fost mică, mama s-a internat pentru o operaţie şi a trebuit să stau la mătuşa Dorothy, unde îmi amintesc că i-am cam deranjat cu ţipetele mele. Am fost apoi într-o tabără organizată de biserică. M-am simţit groaznic. Şi acea primă sărbătoare a Recunoştinţei după ce ne-am mutat în California (bineînţeles, la început oricine se simte străin în California).
Cel mai recent, sufletul mi-a fost cuprins de dorul de casă când m-am aflat pentru scurt timp în Bucureşti, România. Era pe la miezul nopţii şi m-am simţit ca o străină de îndată ce am intrat în holul unui hotel vechi şi neîngrijit. Singurul bec, fără abajur, care atârna din tavan, arunca umbre prelungi peste fotoliile cenuşii şi aplicele rămase pe pereţi de prin anii cincizeci. Câteva prostituate stăteau retrase într-un colţ mai puţin luminat şi fumau. De undeva de după tejgheaua de la recepţie, se auzea la radio o melodie cântată de Elvis Presley: „Vreau să fiu ursuleţul tău". Pe pereţii de beton se puteau vedea încă urme de gloanţe. Pe uşa deschisă pătrundeau nişte mirosuri înţepătoare, aveai impresia că totul este atacat de molii, şi afară, în josul străzii, cineva se certa cu vecinul.
Eram obosită, flămândă şi murdară. Nu existau rampe pentru scaunul meu cu rotile. Mi-a fost greu să mă descurc în baie. Nu m-am simţit bine nici la restaurantul în care se servea carne tare plutind în ulei şi usturoi. Toate lucrurile din acel loc - limba, cultura şi în special perna din camera unde am fost cazată - m-au făcut să-mi fie dor după Calabasas, California. A fost cumplit. Ştiu că şi tu te-ai fi simţit la fel.
De ce mi-a tânjit inima după Calabasas în acele momente? Să fi fost rampele pentru scaune cu rotile? Sau posturile de radio care transmiteau o muzică mai bună decât melodiile lui Elvis? Restaurantele mai bune? De ce am simţit că locul meu era în California, nu în România?

Deoarece „acasă" te simţi acolo unde îţi este inima.
Să încercăm să pătrundem pentru o clipă esenţa acestui adevăr esenţial, şi să nu rămânem la superficialitatea obişnuitei de a-l auzi citat ca pe o butadă oarecare. Pentru că dacă „acasă este acolo unde îţi este inima", atunci „acasă" trebuie să însemne mai mult decât adresa - strada şi numărul - la care locuieşti. Când ţi-e dor de casă, este posibil să doreşti să-ţi poţi pleca iar capul pe perna ta, însă acest lucru nu are nimic de-a face cu durerea sufletească pe care o simţi. Ceea ce face dintr-un loc casa ta nu este o clădire sau altceva de felul acesta, ci oamenii care locuiesc acolo. Te simţi acasă atunci când inima ta şi-a găsit adăpostul lângă persoana iubită.
însă uneori, când te aştepţi cel mai puţin, chiar şi persoanele cu care îţi împărţi viaţa, casa, nu-ţi mai sunt de-ajuns. Când te odihneşti în patul tău, cu capul cufundat în perna ta şi bine învelit în plapuma caldă şi pufoasă, având aproape şi vocea persoanei iubite, un alt fel de dor de casă - mai profund - te încearcă.

încă nemulţumită

Ramuri de brad înmiresmate şi zăpada moale ce se aşternea pe pământ. Ceai dres cu scorţişoară şi lumânări cu miros de vanilie. Era casa noastră în vremea ei cea mai bună, în 1957. îmi amintesc în mod deosebit de o vizită pe care ne-au făcut-o în ajunul Crăciunului unchiul George şi mătuşa Kitty, care, aplecându-se să mă îmbrăţişeze, mi-a dat ocazia să-mi îngrop năsucul în gulerul ei de vulpe care mirosea a parfum Evening in Paris. împreună cu întreaga familie, ne-am aşezat pe canapeaua din camera de zi în care ardeau câteva lumânări şi am

ascultat la radio muzică de Crăciun cântată de Bing Crosby. Era un timp liniştit. Eram acasă. Deodată, din senin, m-a năpădit un dor de casă. Culmea, mă aflam într-o casă minunată, cuibărită confortabil pe canapea între cei pe care îi iubeam; totuşi, am fost cuprinsă de un dor de casă - o nostalgie după o altă casă, mai mare. Pe moment nu mi-am dat seama ce se petrecea cu mine; trăiam de fapt încă unul din acele momente de dor de cer. Era iarnă şi eram departe de lanul acela de grâu din Kansas pe care îl vizitasem cu o vară înainte, dar sentimentul era acelaşi.
în dimineaţa următoare, dorinţa aceea a dispărut în prezenţa lucrurilor de fiecare zi şi am redevenit eu însămi. Era ziua de Crăciun. Am lăsat la o partea fascinaţia şi dorul care mă cuprinseseră cu o seară înainte şi am dat buzna să desfac cadourile ce-mi fuseseră aduse. Am rupt hârtia care învelea un cadou şi am întrebat: „Mai este ceva?" Apoi un alt cadou şi iar o întrebare: „Ce mai este?" Şi apoi, după ultimul cadou, am început să scâncesc: „Asta e tot?" Ce căutam de fapt? De ce nu am fost mulţumită? Cât a fost ziua de lungă, ştiam că mă puteam juca cu jucăriile pe care le primisem, dar din când în când le lăsam pe toate baltă, mergeam sus în camera mea şi priveam afară pe fereastră. După ce tânjeam? Ce voiam?

Ce vrem noi?

Când vorbim despre cer, suntem cu toţii nişte copii care deschid o mie de cadouri frumoase de Crăciun şi întreabă după fiecare: „Asta e tot?"
De fapt, când vorbim despre cer, de ce n-am face o listă aşa cum facem de Crăciun - o listă cu cele mai frumoase cadouri şi bucurii pe care ne imaginăm că le vom primi în cer. Pune-i inimii tale următoare întrebare: Ce doreşti? Nu există restricţii pentru această listă. Limita este cerul. Vrei frumuseţe, bogăţie? Sau faimă? Sau vrei să conduci un Ferrari?

Acum imaginează-ţi că le-ai obţinut pe toate. Cât de curând crezi că vei fi iar neliniştit? Cât timp va trece până vei pune iarăşi întrebarea: „Asta e tot?"
încearcă o altă listă, una mai lungă. Să apară pe aceasta lungi discuţii cu Beethoven despre muzică sau şuete lungi cu Mary Cassatt în care să discutaţi despre impresionismul francez. Tactici în jocul de fotbal cu Tom Landry. Ce zici despre un trup sănătos pentru toţi cei care au diverse handicapuri? Să alergi? Să dansezi? Să găteşti împreună cu Julia Child? Să cânţi la chitară împreună cu Eric Clapton? O conştiinţă curată, libertate, pace a minţii? S-ar putea să mai treacă câteva mii de ani până să ajungi să le ai pe toate acestea, dar până la urmă te vei plictisi chiar şi de ele.

Prin anii şaptezeci Peggy Lee cânta: „Asta să fie tot, prieteni? Atunci să dansăm mai departe, să o facem lată, să petrecem, dacă asta e tot. . . ce există."[2] La vremea respectivă cântecul acesta m-a întristat, şi la fel mă întristează şi azi. Oare chiar să nu fie *nimic* care, în cele din urmă, să ne satisfacă inima? Peter Kreeft sugerează:

*Vă puteţi imagina un cer în care până la urmă să nu vă cuprindă plictiseala? Dacă nu, să însemne asta că fiecare lucru bun trebuie să aibă un sfârşit, chiar şi cerul? După optzeci sau nouăzeci de ani cei mai mulţi oameni sunt pregătiţi să moară; ne vom simţi noi la fel după optzeci sau nouăzeci de secole de cer? . . . Dacă nu vrem plictiseală în cer, atunci ce vrem? Dacă cerul este adevărat, atunci ce dorinţă adevărată satisface acesta? Noi vrem un cer fără moarte şi fără plictiseală, dar nu ne putem imagina un astfel de cer. Cum ne putem dori ceva ce nu ne putem imagina?**

Nu putem chema cerul în mintea noastră, pentru că dorinţele noastre sunt mai adânci decât ceea ce mintea noastră îşi poate imagina.

Din fericire, inimile noastre sunt întotdeauna cu un pas înaintea minţilor şi a trupurilor noastre. Proverbe 4:23 nu este lipsit de temei când spune că inima poate pătrunde mai profund decât mintea: „Păzeşte-ţi inima mai mult decât orice,

căci din ea ies izvoarele vieţii." Este adevărat, Biblia spune şi că inima este deznădăjduit de rea, dar aceasta ne demonstrează încă o dată că inima este locul pasiunilor adânci. In inimă se întâmplă lucruri importante. Din ea „curg izvoarele vieţii". Putem fi cu un picior aici şi cu celălalt în viaţa viitoare; inima este adesea acea parte din noi care apucă şi trage de piciorul înţepenit în nămolul de pe pământ, spunându-ne: „Isprăveşte cu gândurile pământeşti, auzi? Uite, celălalt picior al tău este deja aici. Aici sus este lucrul după care tânjeşti."

Chiar aşa să fie? Cunoaşte inima noastră răspunsul?

Are inima noastră un răspuns la acest ecou stăruitor?

Ne putem încrede în inima noastră spre a şti *cu adevărat* care îi este dorinţa?

Este curios faptul că atunci când oamenii veneau la Isus cu o nevoie, adesea El îi întreba: „Ce vrei?" întotdeauna am considerat că este ciudat să pui o astfel de întrebare, de vreme ce, pe de o parte, El putea să le citească gândurile şi, pe de altă parte, nevoile lor erau întotdeauna evidente - ca în cazul lui Bartimeu, cerşetorul orb. însă Isus avea motivele Sale pentru care întreba. El ne îndeamnă să ne examinăm lista cu dorinţele inimii, pentru că ştie că noi dorim ceva mai profund decât să ne fie satisfăcute câteva nevoi superficiale.

Şi când este vorba despre cer, El ştie că noi dorim ceva infinit mai valoros decât plăcere, prosperitate sau putere. Inima noastră doreşte cu disperare să se întoarcă în Grădină, sau, dacă nu acolo, atunci undeva unde să ne putem regăsi inocenţa şi identitatea. C. S. Lewis spune:

*Nostalgia care ne însoţeşte întreaga viaţă, dorinţa de-a ne reuni cu ceva din univers de care acum ne simţim despărţiţi, de a fi de partea interioară a unei uşi pe care întotdeauna am văzut-o doar din afară, nu este doar o fantezie bolnavă, ci indiciul cel mai autentic al situaţiei noastre reale. . . în cele din urmă, această chemare interioară ne va duce la glorie şi la onoare, şi va însemna de asemenea vindecarea acelei vechi dureri."**

Vindecarea acelei vechi dureri

Dacă este să vorbim de încercarea de vindecare a acelei dureri vechi, atunci cu siguranţă inima omului are deja multă experienţă în acest sens. Inima este neliniştită, încrâncenată, acum încercând ceva şi imediat apucându-se de cu totul altceva, sperând să-şi găsească împlinirea, să posede în final ceva care să ne redea inocenţa, identitatea şi. . . cerul. Şi totuşi, sărmana noastră inimă rănită nu vrea cu adevărat să posede cerul, ci mai degrabă să fie posedată ea de cer. Ea nu-şi doreşte atât de mult plăcerea, pentru că plăcerea se poate termina. După ce o experimentăm, aceasta se termină. Inima noastră îşi doreşte ceva glorios, care să dureze. Pentru totdeauna? Da, dacă ar fi posibil.

Ceea ce îşi doreşte inima este extazul.

Extazul este acea euforie extraordinară în care uităm cu totul de noi înşine, şi totuşi ne regăsim pe noi înşine. Dicţionarul defineşte euforia ca fiind starea în care eşti copleşit de bucurie, fapt care te determină să păşeşti dincolo de tine însuţi, iar la subsol ni se spune că în limba greacă extaz se traduce

prin „a sta în afara sinelui". Dar o experienţă de o asemenea amploare cum este aceasta nu poate fi definită într-un dicţionar. Pentru a-i pătrunde sensul, extazul trebuie trăit.
Extazul este o plăcere de nedescris. Bucurie intensă. Pasiune curată. Dacă ne referim la cer, dorinţa noastră este să primim o putere deosebită şi să intrăm într-o dimensiune glorioasă şi minunată, depăşindu-ne propriile limite. Dorim să fim absorbiţi şi înfăşuraţi într-o bucurie care să ne pătrundă fiecare nerv, fiecare fibră. O bucurie care face timpul să stea în loc. Vrem să pierdem orice noţiune a timpului şi, ca urmare, să nu mai cunoaştem dezamăgirea. Asemenea lui Ilie în carul său, şi noi vrem să fim răpiţi şi duşi departe.
Iată ce vor inimile noastre. Un cer în care să nu ştim ce este plictiseala.
Sunt convinsă că extazul ceresc nu se găseşte într-un loc sfânt, ascuns undeva în spatele unei galaxii, unde păsările ciripesc, orga cântă cu un tremolo profund, iar îngerii sar de

L

pe un nor pe altul. O astfel de imagine pământească nu are nici o şansă de a fi acceptată. Nu este nici măcar un simbol biblic; este o imagine siropoasă, superficială.
Nu, ci atunci când îmi las inima să mă conducă, inspirată de Duhul Sfânt, ajung la o imagine diferită. Noaptea trecută pot spune că am gustat puţin din cer, când am ieşit cu scaunul cu rotile în grădina din spatele casei să privesc luna plină. Discul ei se vedea strălucind perfect rotund, de un alb pal, prin perdeaua diafană de nori. O puzderie de stele albastre clipeau prin ceaţa uşoară şi undeva în apropiere cineva interpreta la pian o piesă de Chopin. O adiere caldă m-a mângâiat uşor. Un poem aproape uitat mi-a venit în minte când am încercat să văd mai bine stelele: „în zidul mare, întunecat erau mici crăpături prin care se strecura puţin din lumina cerului..."
Pot spune că o secundă am fost în extaz. Inima mi s-a umplut de bucurie şi apoi. . . s-a terminat. Ori de câte ori gustăm extazul, inima noastră ştie, fără nici o îndoială, acest lucru. Este o vindecare glorioasă a acelei vechi dureri, chiar dacă numai pentru un scurt moment. Cel mai adesea îl simt îndrăgostiţii atunci când spun că s-au îndrăgostit. în drumul lor le iese înainte dragostea, se pierd pe ei înşişi, pentru ca apoi să se regăsească, copleşiţi de ceva mult mai mare şi mai glorios care a pus stăpânire pe ei. Şi sunt extaziaţi.
Şi tu ştii cum este. Ştii ce simţi atunci. Inima parcă ţi se înmoaie, respiri mai sacadat, numai gândindu-te la ochii blânzi şi la zâmbetul cald al persoanei pe care o adori. Simpla prezenţă în aceeaşi cameră cu această persoană îţi produce o puternică emoţie. O asaltezi cu întrebări, numai să-i auzi vocea. Dar gândul la un sărut? La o îmbrăţişare? Te topeşti, pur şi simplu.
Acest fel de dragoste, dragostea romantică, este aproape de noi, pentru că mulţi reuşim să ne vindecăm acea durere veche. Necazul este că cei mai mulţi oameni nu înţeleg că dragostea romantică, asemenea celorlalte feluri de dragoste - agape, phileo sau eros - nu este decât o modalitate prin care putem fi direcţionaţi spre o bucurie mult mai mare, mai satisfăcătoare,

care să ne cuprindă cu totul. Oamenii se bucură de ceea ce găsesc la persoana iubită, însă uită că motivul acestei bucurii nu se află *în* cei pe care-i iubesc, ci mai degrabă acesta străluceşte *prin* persoanele iubite. Cei mai mulţi oameni nu văd acest lucru. Ei nu-şi dau seama că toată frumuseţea şi farmecul vin de dincolo de cel pe care îl preţuiesc, ca o lumină reflectată în oglindă. Ei fac greşeala de a idolatriza persoana de care sunt îndrăgostiţi, în loc să citească semnele care le şoptesc mereu: „Nu eu sunt. . . nu e în ochii mei. . . eu sunt doar unul care îţi aminteşte de ceva, de Altcineva. Repede, spune de cine îţi amintesc? Iată o indicaţie: Eu sunt creat după chipul lui Dumnezeu."
Cei mai mulţi oameni nu iau niciodată seama la această indicaţie cuprinzătoare şi glorioasă. Ei uită că sufletul omului a fost creat să se bucure de unele lucruri care nu-i vor fi date niciodată, ci doar sugerate. Ei uită aceasta şi, prin urmare, aşează în mâinile persoanei iubite povara uriaşă de a le păstra mereu plin până la refuz paharul bucuriei; ei aruncă pe umerii acesteia greutatea de a-i ţine în extaz, lucru pe care numai Dumnezeu îl poate face. Rezultatul? Ajung să fie zdrobiţi sufleteşte în momentul în care orice urmă de romantism dispare şi când persoana pe care o adoră se dovedeşte a fi departe de idealul la care au visat, nereuşind să-i ţină veşnic fermecaţi. Aşa că se îndrăgostesc de altcineva. Trec

la un alt zeu. Şi de la acesta la altul. Şi tot aşa...[5]
In ce-i priveşte pe creştini lucrurile stau diferit. în 1 Petru 1:22 şi 4:8 suntem îndemnaţi ca „mai presus de toate să avem o dragoste fierbinte unii pentru alţii. . . din toată inima". Şi pe bună dreptate. în primul rând, creştinii înţeleg indicaţia şi faptul că persoana pe care o iubesc are întipărit în ea chipul lui Dumnezeu. Noi suntem dotaţi cu „detector de cămin" şi cu instrumente de zbor care ne ajută să vedem că punctele convergente în eternitate nu se întâlnesc pe chipul celui pe care îl iubim, ci trec prin el pentru a se întâlni pe chipul lui Dumnezeu. A ne iubi fierbinte unii pe ceilalţi înseamnă să recunoaştem că gloria divină pe care o vedem în ochii celuilalt este o reflecţie

de dincolo. Acest lucru face ca dragostea creştină să fie mai dulce şi fiecare prieten sau prietenă este o invitaţie deschisă de a-L vedea pe Isus în el sau în ea. Cum spun şi următoarele versuri:
îl văd pe Isus în ochii tăi si aceasta mă face să-L iubesc, îl simt pe Isus în atingerea ta şi ştiu că sunt în grija Lui, îl aud pe Isus în vocea ta şi atunci îl ascult cu atenţie.[6]
Mai mult decât atât, dragostea pe care creştinii o împărtăşesc durează mai mult decât orice poveste de dragoste, oricât de lungă ar fi aceasta. Ea durează mai mult decât o viaţă întreagă.
în al doilea rând, noi, creştinii, avem un sistem intern de alarmă care se declanşează în momentul în care începem să idolatrizăm persoana pe care o iubim. Acest sistem ne avertizează: „Coordonate greşite! Punctele converg nu pe chipul acestei persoane, ci pe chipul lui Dumnezeu! întoarce-te pe poziţie!" Dumnezeu vrea ca noi să învăţăm că dragostea omenească este un indicator îndreptat spre dragostea divină. Trebuie să învăţăm spre ce trebuie să se îndrepte dragostea noastră, şi să nu fim ca un căţeluş care dă din coadă şi îţi miroase mâna atunci când încerci să-i arăţi mâncarea. Creştinii pot şi trebuie să citească corect toate aceste semne. Cel pe care îl iubim este un dar de la Dumnezeu şi, ca dar, ne îndreaptă atenţia spre Dătătorul care este singurul ce ne poate asigura permanent un pahar plin de bucurie încât să dea peste margini, dacă nu extaz. Acest sistem de alarmă păstrează dragostea corect focalizată şi mereu proaspătă, indiferent dacă este pentru soţ, soţie sau prieten.
în al treilea rând, lucrul cel mai important, când noi creştinii ne iubim fierbinte unii pe ceilalţi, reuşim prin aceasta să zărim pentru o clipă acea faţă specială a dragostei lui Dumnezeu care parcă este desprinsă din El, ajustată şi făcută să se potrivească în viaţa celui pe care îl iubim fierbinte. Savurăm astfel anticipat gustul adevăratei identităţi a acestei persoane care-i este rezervată
în cer şi inspirăm puţin din mireasma fiinţei cereşti care va deveni aceasta. Vedem în ea un aspect particular al cerului, ne bucurăm, iar Dumnezeu primeşte gloria - oglinda îi reflectă imaginea, şi, încă o dată, ni se aminteşte că într-o zi, în eternitate, El va fi cu adevărat „totul în toţi".
C. S. Lewis a înţeles modul în care fiinţa omenească reflectă o glorie cerească, mai strălucitoare, pentru că scrie: „Nu uita că cea mai neînsemnată şi puţin interesantă persoană cu care se poate întâmpla să discuţi, poate fi într-o zi o fiinţă în faţa căreia, dacă ai vedea-o acum, ai simţi un puternic imbold să te închini..."[7]
Pentru mine, aceasta este una dintre acele realităţi divine nevăzute. Când mă uit în ochii unui frate în Hristos pe care îl iubesc sau ai unei surori de care mă bucur, aproape că pot vedea dincolo de privirea lor fiinţa spirituală care sunt ei de fapt. De asemenea, nu pot să nu văd împlinirea lor spirituală în viitor: „Hristos în noi, nădejdea slavei." Aşa că ştii ce fac? în mintea mea, iau pensula, amestec câteva nuanţe de culoarea pielii şi le pictez faţa. Aleg o anumită culoare pentru ochi sau înclin pensula pentru a reda linia obrazului. Adesea sunt atât de absorbită de pictarea chipului, încât uit ce a spus persoana respectivă. Este interesant că nu aleg să pictez mâinile sau trupul. Faţa este locul unde pot fi citite gândurile; şi tot aici sunt şi ochii, în care se poate vedea lumina care luminează sufletul. Ah, şi ce frumoasă poate fi o astfel de persoană! Trebuie neapărat să o pictez! în vocea ei aud ecoul ceresc, în ochi îi citesc dorul după cer şi atunci vreau să-i fac portretul. Aşa cum spuneam în primul capitol, pictorii sunt cei care încearcă cel mai adesea să prindă ecoul muzicii cereşti. Şi, când surprind în ochii cuiva această privire din afara timpului, în imaginaţia mea mă îndrept spre şevalet pentru a o imortaliza.
In inima noastră descoperim o umbră de cer, mai ales atunci când „ne iubim fierbinte unii pe ceilalţi", pentru că dragostea este o dorinţă inconştientă după cer. Acum ştim ce vrem. Cunoaştem răspunsul la dorul din inima noastră.

In inima lui Dumnezeu

Ceea ce găseşti în inima ta şi ceea ce vezi reflectat în cei pe care îi iubeşti este Dumnezeu. El şi numai El poate vindeca aceea durere veche. Iată de ce cerul trebuie să fie mai mult decât un simplu loc. Mult, mult mai mult.

Cerul trebuie să fie o Persoană.

Dacă mai ai nevoie să te convingi de aceasta, fă testul următor pe care Sfântul Augustin 1-a dat studenţilor săi cu secole în urmă. Imaginează-ţi că Dumnezeu ţi se arată şi îţi spune: „Vrei cerul? Voi face o înţelegere cu tine. îţi voi da tot ceea ce-mi vei cere. Nimic nu va fi considerat păcat; nimic nu-ţi va fi interzis; şi nimic nu-ţi va fi imposibil. Niciodată nu te vei plictisi şi niciodată nu vei muri. Doar că ... nu-Mi vei vedea faţa niciodată."[8]

Brrr! Simţi cum te trece un fior? Nici inimii şi nici minţii tale nu le place deloc ce aud. Dorinţa ta cea mai aprinsă este să îl ai pe Dumnezeu mai mult decât orice altceva în lume. Aşa cum spunea Sfântul Augustin: „Ne-ai făcut pentru Tine, şi de aceea inimile noastre nu-şi găsesc pacea decât în Tine."[9]

Da, casa inimii tale este în inima lui Dumnezeu. El a pus în tine o dorinţă arzătoare după El, dorinţa de a-L cunoaşte şi a-L înţelege. Orice suflet se simte gol, până în momentul când se uneşte cu Făcătorul Său.

Asemenea mamelor care se rostogolesc
Pe ţărmul mării luminat de secera lunii noi,
Din inimile noastre dorinţe arzătoare
Ţâşnesc §i se ridică -
Vin din oceanul tainic
Al cărui ţărm n-a cunoscut picior de om -
Unii dintre noi îl numesc Alean,
Alţii însă spun că-i Dumnezeu.[10]

Pe pământ oamenii aleargă după plăceri şi comori pe care este posibil să nu le găsească niciodată, însă Dumnezeu ne garantează că El *va* fi găsit: „Mă veţi căuta şi Mă veţi găsi,
dacă mă veţi căuta cu toată inima. Mă voi lăsa să fiu găsit de voi, zice Domnul. . . şi vă voi aduce înapoi în locul de unde v-am dus în robie" (Ieremia 29:13-14). Ura, nu va mai exista exil! Nu vom mai fi străini într-o ţară străină! Dumnezeu ne asigură: „Mă voi lăsa găsit de voi."

Mai exact, El va fi găsit în Isus Hristos. Dumnezeu ne luminează inima şi mintea atunci când căutăm sincer Adevărul şi ni-L descoperă pe Isus, chipul Tatălui care locuieşte într-o lumină de care nu te poţi apropia. Isus este sursa acelui ecou stăruitor şi a cântecului ceresc. Isus este Dumnezeu purtând chip de om. El este real, nu abstract. El ne invită să facem ceea ce nu putem face cu Nepătrunsul - ne invită să bem şi să mâncăm din El, „să gustăm şi să vedem ce bun este Domnul".

Toată viaţa am dorit nespus
Să beau dintr-un izvor curat
Sperând că acesta-mi va potoli dogoarea setei
Ce o simţeam în mine.

Aleluia! L-am găsit pe Cel
Pe care sufletu-mi L-a dorit fierbinte!
Isus îmi împlineşte dorurile
Prin sângele Său sunt acum mântuit.[11]
„Faptul că Dumnezeu poate fi cunoscut de către suflet printr-o experienţă personală, intimă, şi în acelaşi timp să rămână la o distanţă infinită de ochiul curios al raţiunii, constituie un paradox exprimat cel mai exact prin următoarea sintagmă: «întuneric pentru intelect, dar lumină pentru inimă.»"[12] Isus este lumină pentru inimile noastre. Nu doar pentru raţiunea noastră, ci şi pentru inima noastră. Glorie Domnului, *cunoaştem* acum răspunsul pentru dorurile inimilor noastre. Este Isus!
La început, ucenicii lui Isus nu au fost atât de siguri că Omul acela din mijlocul lor le va împlini dorurile cele mai adânci, aşa că în Ioan 14:8-9 citim: „«Doamne», I-a zis Filip, «arată-ne pe Tatăl şi ne este de ajuns.» Isus i-a zis: «De atâta

vreme sunt cu voi, şi nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl.»"
Dorurile noastre sunt împlinite în El pentru că „El este oglindirea slavei Lui şi în tipărirea Fiinţei Lui [Dumnezeu]" (Evrei 1:3). îl putem cunoaşte pe Dumnezeu - Tatăl nostru care este în cer - dacă îl cunoaştem pe Isus. Şi cunoaşterea aceasta a Lui, aşa cum ne-am dori să cunoaştem persoana pe care o iubim, se numeşte extaz. Invitaţia Lui de „a intra în bucuria Stăpânului" este asemenea păşirii pe o plută, după care suntem luaţi, fără putinţă de-a mai scăpa, de şuvoiul puternic ce răspândeşte şi împrăştie bucurie în jur. De remarcat faptul că nu bucuria Stăpânului intră în noi, ci noi intrăm în această bucurie. Suntem înfăşuraţi în ceva mai încăpător, mai mare decât noi înşine, într-o „îndrăgostire" cerească în care nu putem face nimic altceva decât să râdem şi să ne bucurăm de locurile pe care le vedem. Isus zâmbeşte, îşi întinde mâinile şi ne întâmpină bucuros pe pluta Sa, spunân-du-ne: „Oricine îşi va pierde viaţa pentru Mine, o va câştiga" (Matei 10:39).
Când intri în bucuria Domnului, extazul se exteriorizează nu numai prin voioşie, ci şi prin cântec. Cântecul, asemenea poeziei, este limbajul inimii mai mult decât proza. De aceea autorii imnurilor vechi care au simţit extazul venit de la Dumnezeu au cântat întotdeauna despre cer. Pariez că Charles Wesley era extaziat când a compus strofa a patra a cântării „Iubire divină, mai presus de orice iubire":
Desăvârşeşte-Ţi a Ta creaţie nouă
Curaţi p nepătaţi să fim;
Fă-ne să vedem a Ta măreaţă mântuire
Restaurată pe deplin în Tine:
Schimbaţi din slavă în slavă,
Până în cer vom locui,
Şi coroanele înainte-Ţi vom arunca,
Pierduţi în uimire, iubire şi laudă!
Joni Eareckson Tada

Când am cântat în biserică acest ultim vers, lacrimile au început să-mi curgă pe obraji: cerul este un loc, dar şi o Persoană în care mă pierd în uimire, iubire şi laudă. Când simt că cerul îmi curge prin vene, inima mă îmboldeşte să cânt.

Faţă în faţă

îţi aminteşti când spuneam că îndrăgostiţii îşi concentrează întotdeauna atenţia asupra chipului persoanei pe care o adoră? Şi că în chipul acesta îşi găsesc ei extazul, fie şi trecător? Şi acum o întrebare pentru toţi romanticii: în a cui faţă găsim un extaz care durează? Un indiciu foarte clar în acest sens se găseşte în Psalmul 27:4,8: „Un lucru cer de la Domnul, şi-1 doresc fierbinte: aş vrea să locuiesc toată viaţa mea în casa Domnului, ca să privesc frumuseţea Domnului. . . Inima îmi zice din partea Ta: «Caută Faţa Mea! Şi Faţa Ta, Doamne, o caut!»" Şi dacă mai aveţi nevoie de ceva asemănător, citiţi versetul 4 din Psalmul 105: „Alergaţi la Domnul şi la sprijinul Lui, căutaţi necurmat Faţa Lui!" Liniile veşniciei converg şi se întâlnesc toate pe faţa scumpului nostru Mântuitor. Nu mai e de mirare atunci de ce vreau să pictez în minte nu numai feţele prietenilor pe care îi iubesc, ci şi faţa lui Isus.
Şi pentru că am răspuns astfel la prima întrebare, următoarea este uşoară: Care sunt coordonatele

corecte ale locului asupra căruia să-ţi concentrezi credinţa? Credinţa despre care am vorbit până acum nu este decât lentilele, ochelarii prin care ni se „luminează ochii inimii" (Efeseni 1:18). Credinţa pe care am înfăţişat-o nu este decât un mod de a vedea şi, prin urmare, de a crede ceva. Dar lucrurile nu se opresc aici.

Despre coordonatele corecte ale locului asupra căruia să-ţi concentrezi ochii inimii se vorbeşte în Evrei 12:2: „Să ne uităm ţintă la Căpetenia şi Desăvârşirea credinţei noastre." Isus este realitatea divină nevăzută. Toate îşi vor găsi împlinirea spirituală viitoare în El. Căci „în adevăr, făgăduinţele lui Dumnezeu, oricâte ar fi ele, toate în El sunt «da»", se spune în 2 Corinteni 1:20. Aceasta înseamnă *fiecare* făgăduinţă sau promisiune. Autorul Suprem a conceput fiecare

scop divin nevăzut şi a plănuit ca împlinirea acestuia să fie parte a minunii cerului, „pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietatea" (Coloseni 1:18).

Toate lucrurile, începând cu vârful Pikes Peak din Munţii Stâncoşi şi terminând cu grădina din spatele casei mele inundată de lumina lunii pline - fiecare fărâmă de frumuseţe de aici nu este decât o umbră a ceva nespus mai frumos dincolo, şi noi „ştim că până în ziua de azi, toată firea suspină şi suferă durerile naşterii" (Romani 8:22). Creaţia suspină, tânjind să fie îmbrăcată cu frumuseţea pe care Creatorul ei a gândit-o de la început.

Nu numai planeta aceasta mică şi prăfuită îşi va găsi împlinirea, ci şi adolescenta îmbrăcată în rochia aceea albă cu paiete, şi băieţii iranieni de la staţia de benzină, şi fetiţa asiatică de la coafor, pentru că „şi noi care avem cele dintâi roade ale Duhului suspinăm în noi şi aşteptăm înfierea" (Romani 8:23). El ne va da mult mai mult decât inocenţa pierdută în Grădină şi pe care o căutăm bâjbâind. El ne-a îmbrăcat cu însăşi nepri-hănirea Sa. Despre împlinirea noastră spirituală viitoare se vorbeşte în 1 Ioan, unde ni se spune că atunci „când Se va arăta El, vom fi ca El". în întregime.

A căuta cerul înseamnă a-L căuta pe El. A-L căuta pe El înseamnă a găsi cerul.

Atât este de simplu. Dacă îl cauţi din toată inima pe Domnul Isus, nu poţi decât să ai mintea aţintită spre cer şi să suspini împreună cu psalmistul: „Pe cine altul am eu în afară de Tine? Şi pe pământ nu-mi găsesc plăcerea în nimeni decât în Tine" (Psalmul 73:25).

Totuşi, unii vor spune: „Stai puţin, sunt o grămadă de alte lucruri pe pământ pe care le doresc. în plus, eu îl cunosc deja pe Isus, sunt mântuit - sunt mântuit de cincisprezece ani - dar încă nu sunt fascinat de gloria cerească de sus. încă nu mi-e dor de cer."

Legaţi-vă inimile de lucrurile de sus

Există o soluţie. Se poate să fii nevoit să depui efort, va fi nevoie de dedicare, însă problema poate fi soluţionată: „Dacă

deci aţi înviat împeună cu Hristos, să umblaţi după lucrurile de sus, unde Hristos sade la dreapta lui Dumnezeu" (Coloseni 3:1).

Acest verset este o poruncă. Am putea crede că această poruncă nu este la fel de imperativă ca altele din Scriptură. Ne-am înşela. Dacă eşti de acord că prima şi cea mai mare poruncă este să-L iubeşti pe Domnul Dumnezeu *cu toată inima şi cu tot cugetul tău,* atunci nu poţi decât să admiţi în continuare că trebuie să ne legăm *întreaga fiinţă* (la aşa ceva se face referire când se spune „inima şi cugetul") de lucrurile de sus.

Inima mea este reşedinţa pentru tot felul de pofte şi sentimente. A ta nu este la fel? Inima noastră este flămândă, dar nu după mâncare, ci după o mulţime de coordonate greşite. Uneori foamea din inimile noastre ne duce la necazuri, şi am vrea să ne putem înfrâna poftele. Vei fi surprins să afli cine pune în noi aceste dorinţe: „Adu-ţi aminte de tot drumul pe care te-a călăuzit Domnul, Dumnezeul tău, în timpul acestor patruzeci de ani în pustie, ca să te smerească şi să te încerce, ca să-ţi cunoască pornirile inimii şi să vadă dacă ai să păzeşti sau nu poruncile Lui. Astfel te-a smerit, te-a lăsat *să suferi de foame,* şi te-a hrănit cu mană, pe care nici tu n-o cunoşteai şi nici părinţii tăi n-o cunoscuseră, ca să te înveţe că omul nu trăieşte numai cu pâine, ci cu orice lucru care iese din gura Domnului trăieşte omul" (Deuteronom 8:2-3).

Domnul este Cel care ne lasă să suferim de foame. El este Cel care a pus în inima noastră aceste doruri. La prima vedere, aşa ceva pare ciudat. Să nu ştie Dumnezeu că „înfometările" ne vâră adesea

în necaz?
Dumnezeu are motive serioase să pună în noi o inimă cu pofte atât de puternice. El procedează astfel ca să ne încerce şi să ne smerească, să vadă ce este în adâncul fiinţei noastre, să vadă dacă îl vom urma sau nu pe El. Potrivit textului din Deuteronom, El pune înaintea noastră un şir întreg de lucruri care *ne-ar putea* abate de la calea cea bună, însă scopul Său nu este niciodată să ne ispitească, ci doar să vadă dacă ne vom

îndrepta atenţia direct asupra coordonatelor corecte. Vei ceda în faţa chipului frumos al soţului prietenei tale cele mai bune sau vei alege cerul? Vei râvni să ai mulineta Penn International 50W de generaţia a treia, sau vei dori cerul? îţi vei epuiza patru cărţi de credit pe tapet, covoare şi mobilă nouă, sau vei investi în cer?
A flămânzi este omenește, dar a te sătura mâncând din Dumnezeu înseamnă a-ţi trimite dinainte inima în cer. Hrăneşte-ţi inima cu Dumnezeu şi astfel îţi vei putea smulge piciorul pe care-1 mai ai afundat în mocirla pământului, păşind astfel mai aproape de cer.
Recunosc că este nevoie de un efort constant pentru a-ţi lega inima de lucrurile de sus. Mereu şi mereu dorim mai mult. Şi locul unde decidem să fim cetăţeni, fie acesta pământul sau cerul, se cunoaşte după lucrurile pe care le dorim cu pasiune. Dacă dorim lucrurile mărginite, senzuale ale pământului, sufletele noastre vor reflecta această mărginire; însă dacă dorim să ne găsim împlinirea în ceea ce este înalt, nobil, curat şi vrednic de laudă, atunci şi numai atunci vom găsi mulţumirea după care sufletul nostru aleargă atât.
Mari în împărăţia Cerului vor fi numai aceia care-şi leagă inima de Hristos şi îl iubesc pe El mai mult decât orice altceva. După cum mari vor fi şi aceia care, primind de la detectorul de casă pe care-1 au în inimă avertizarea: „Ai grijă că te-ai abătut din drum!", revin numaidecât pe drumul bun.
Aşa vreau eu să trăiesc. Când citesc „Domnul să-ţi fie desfătarea şi El îţi va da tot ce-ţi doreşte inima" (Psalmul 37:4), vreau să mă concentrez asupra lui Isus, nu asupra listei cu dorinţe ale inimii mele. Da, îmi dau seama că înfrânarea poftelor din inima mea mă va face să mă simt tot mai singură pe pământ, dar în acelaşi timp sunt convinsă că sunt destinată să gust plăceri nemărginite în cer. în plus, mai ştiu că nici unul din lucrurile de acum nu este în stare să-mi satisfacă dorinţa adâncă ce o port în inimă şi că această durere tăcută dar vibrantă mă face să-mi doresc şi mai mult gloria cerească.
Joni Eareckson Tada

Pentru mine, adevărata mulţumire pe pământ înseamnă să aştept mai puţin de la viaţa aceasta, pentru că ceva mult mai glorios mă aşteaptă în viaţa care vine.
Negreşit, evlavia însoţită de mulţumire este un mare câştig. Un câştig ceresc. Din moment ce Dumnezeu a creat dorinţele din inima ta, este normal să crezi că El trebuie să fie şi îndeplinirea acestor dorinţe. Da, cerul îţi va învioara inima dacă îţi vei pune credinţa nu într-un loc cu multe palate, unul mai strălucitor decât celălalt, ci într-o Persoană, în Isus, care face din cer casa ta adevărată.

Gândiţi-vă la lucrurile de sus

Coloseni 3:1-2 cuprinde o dublă poruncă. Nu numai că trebuie să ne legăm inimile de lucrurile de sus, unde sade Hristos, ci şi să ne gândim la lucrurile de sus. Acesta este un lucru greu. Peste inimile noastre cerul îşi mai odihneşte puţin din umbra sa, nu însă şi peste mintea noastră. Pot să vă demonstrez aceasta.
Să luăm de exemplu săptămâna trecută. La sfârşitul studiului biblic, am mai rămas să stau de vorbă cu câteva fete. Dacă aţi crede că am discutat despre îndemnul apostolului de a ne umple inima şi mintea cu lucrurile de sus, v-aţi înşela. Preocuparea noastră a avut în centru avantajele unui nou tip de tub de pastă de dinţi, al cărui capac se putea desface normal prin deşurubare sau putea fi desprins printr-o simplă agăţare uşoară, aceasta făcându-1 mai uşor de folosit şi mai eficient la curăţarea dinţilor. Am mai discutat despre vânzările de la May Company, dacă Excedrin PM este sau nu doar o tactică în comerţ folosită pentru a determina mai mulţi oameni să cumpere pilule somnifere şi despre ce a mai spus Prima Doamnă a Americii.
Nu este nimic greşit sau imoral în aceste gânduri, dar să nu fim surprinşi de ce i-a spus Dumnezeu lui Isaia: „Căci gândurile Mele nu sunt gândurile voastre. . . Ci cât sunt de sus cerurile faţă de pământ, atât sunt de sus căile Mele faţă de căile voastre şi gândurile Mele faţă de gândurile voastre"

(Isaia 55:8-9). Personal nu cred că Dumnezeu stă treaz toată noaptea întrebându-Se de ce nu standardizează cei în drept forma prizelor electrice din toată lumea.
Gândurile lui Dumnezeu sunt mai presus de gândurile noastre şi peste prăpastia dintre ele trebuie construit un pod. Gândurile mele trebuie să se înalţe spre locurile cereşti unde sade Hristos. Aceasta înseamnă mai mult decât a avea gânduri curate şi nobile. „Gândeşte-te la lucrurile de sus" înseamnă exact acest lucru: să te gândeşti la lucrurile de sus.
Mi-a dat seama de aceasta nu demult, când, în timpul unei vizite în Italia, am admirat Biserica Sfântul Petru din Roma. în partea din faţă a catedralei, placată cu marmură italiană şi decorată cu mozaicuri şi sculpturi, nu se afla altarul pe care mă aşteptam sa-1 văd, ci un tron imens. Era modelat dintr-un lemn negru-auriu şi înconjurat de nori poleiţi cu aur. Soarele se revărsa prin ferestrele de deasupra, scăldând întregul loc în tonuri calde şi plăcute. Pare de prost gust ce spun, dar realmente a fost ceva înălţător. A fost o surpriză plăcută, chiar dacă nu era decât o imagine palidă a adevăratului tron din gloria cerească.
După ce m-am întors acasă, într-o noapte, pe când stăteam întinsă în pat m-am gândit la acel tron. Nu semăna defel cu tronul descris în Daniel 7:9: „Şi un îmbătrânit de zile a şezut jos. . . Scaunul Lui de domnie era ca nişte flăcări de foc. . . şi de zece mii de ori zece mii stăteau înaintea Lui." Am încercat să-mi închipui acest tron şi astfel am făcut un exerciţiu minunat de a-mi aţinti gândurile la lucrurile de sus. Imaginea pe care mi-am făcut-o în minte a unui tron înconjurat de flăcări, aducea puţin cu ceva gen *Războiul stelelor,* aşa că m-am concentrat asupra versetului care spune: „El stă pe scaunul de domnie al laudelor noastre."
Am decis să mă *gândesc* numai la acest lucru: un scaun de domnie făcut din laudele oamenilor. Fiecare încheietură şi latură trebuie că reprezintă o anumită laudă, ca de exemplu: „Tu eşti vrednic" sau „Tu eşti sfânt" sau „Numele Tău este minunat" şi multe altele. Mi-am imaginat plăcerea pe care

I-ar face-o lui Dumnezeu să primească astfel de laude. O asemenea plăcere nu este cea pe care I-ar produce-o frumuseţea grădinii tale de flori, ci o plăcere plină de bucurie, manifestată ca în Psalmul 2:4: „Cel ce sade în ceruri *râde."* Nu mult timp mi-a trebuit şi mie ca să râd, să fiu cu inima uşoară şi să mă înalţ împreună cu Hristos în locurile cereşti; apoi, să cad cu faţa la pământ la picioarele Lui şi să-L laud pentru că mi-a îngăduit să intru în sanctuarul dinlăuntru, precum şi pentru onoarea ce mi-a acordat-o de a-I înălţa un tron de laude.
Sunt toate aceste gânduri prea de domeniul cerului? Dar n-au cum fi altfel. Când mintea mi se apleacă asupra Scripturilor, precum şi asupra simbolurilor cerului găsite în ea, credinţa mea are ceva pe care poate creşte. Astfel de momente de contemplaţie m-au ajutat să-mi smulg piciorul din noroiul acestei lumi, mi-au înălţat inima şi mi-au curăţat mintea.
A ne aţinti mintea la Hristos înseamnă nu doar a contempla divinul din cer, ci a face acelaşi lucru şi cu divinul de pe pământ. Gândeşte-te la Isus şi numai la El. Meditează la Filipeni 4:8 şi gândeşte-te la „tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit" la Hristos. Imaginează-ţi-L pe Isus binecuvântându-i pe copilaşi şi spune-I în rugăciune cât de îndurător şi bun îl vezi, cu câtă delicateţe ia un copil din braţele mamei lui, îl leagănă uşor şi îl sărută pe obraz. Imaginează-ţi-L ciufulind părul unui băieţel sau cuprinzând în palme faţa unei fetiţe şi binecuvântând-o. Cât de gingaş şi frumos se poartă Isus! Gândeşte-te cum a vindecat-o pe femeia cu hemoragie. Cât de bun şi milos este El! Gândeşte-te la mânia ce s-a citit pe chipul Lui când i-a alungat din Templu pe impostorii religioşi şi la lupta Lui împotriva păcatului. Cât de sfânt şi înfricoşător este Isus! Şi cât de schimbat eşti tu după ce ai astfel de gânduri!
în astfel de circumstanţe se zideşte cu adevărat dragostea dintre tine şi Dumnezeu. Pentru că, ţine minte, şi El Se gândeşte la tine. în Psalmul 139:17-18 citim: „Cât de nepătrunse mi se par gândurile Tale, Dumnezeule, şi cât de mare este

numărul lor! Dacă le număr, sunt mai multe decât boabele de nisip." Fiul face gândurile lui Dumnezeu accesibile pentru noi, prin aceea că se face inteligibil pentru minţile noastre atât de limitate. In Biblie, Isus ne-a dat gândurile Sale şi noi avem „gândul lui Hristos" când ne încredem în El şi în aceste gân-

duri ale Sale. Atunci şi numai atunci putem fi înălţaţi la cer.

Cer şi Dumnezeu . . . Dumnezeu şi cer

A te gândi la cer înseamnă a te gândi la Isus. A căuta cerul înseamnă a-L căuta pe El.

Nu îmi iau licenţa în hermeneutica Bibliei. Dar nici nu sunt complet nepriceputâ în interpretarea ei. Cerul şi Dumnezeu se împletesc strâns, şi urmărirea unuia înseamnă urmărirea celuilalt, în Matei 23:22 citim: „. . .şi cine jură pe cer, jură pe scaunul de domnie al lui Dumnezeu şi pe Cel ce sade pe el." Dacă juri pe cer, juri pe Dumnezeu. Cerul este locul în care Dumnezeu este atât de prezent, încât ori de câte ori te referi la unul sau la celălalt, te referi de fapt la amândoi.

Ori de câte ori Scriptura face referire la împărăţia cerurilor, este vorba despre împărăţia lui Dumnezeu. John MacArthur explică:

Este doar un alt mod de a-L exprima pe Dumnezeu. în perioada dintre Vechiul şi Noul Testament, evreii nu au folosit niciodată numele lui Dumnezeu. . . pentru că credeau că acesta era prea sfânt pentru a-l pronunţa. Unul dintre lucrurile cu care au înlocuit numele lui Dumnezeu a fost cerul. In loc să spună „Mă închin lui Dumnezeu", ei spuneau „Mă închin în faţa cerului". în loc să spună „Chemăm numele lui Dumnezeu", spuneau „Chemăm numele cerului". A intra în împărăţia cerurilor înseamnă a intra în împărăţia lui Dumnezeu.[13]

împăratul cerului vrea să vedem această legătura strânsă dintre Loc şi Persoană. Când inima noastră se contopeşte cu inima lui Dumnezeu şi când mintea se gândeşte la El, Locul şi Persoana nu par a mai fi separate. „El ne-a înviat împreună, şi ne-a pus să şedem împreună în locurile cereşti, în Hristos Isus. . ." (Efeseni

2:6). Uimitor! Când înţelegem care este poziţia noastră în Hristos, începem să înţelegem şi care este poziţia noastră în locurile cereşti. Noi suntem *deja aşezaţi* cu Hristos în locurile cereşti. Nu vorbesc aici despre proiecţii astrale sau despre altceva supranatural de felul acesta. încă nu am ajuns în cer, ca loc. Dar ne aflăm deja în domeniul cerului, prin aceea că acesta este asemenea unei sfere în care noi trăim sub domnia lui Dumnezeu şi binecuvântarea Duhului Său. Noi suntem sub stăpânirea împăratului cerului, şi acest lucru ne plasează în împărăţia Sa. împăratul a venit, după cum a venit şi împărăţia Sa. împăratul este în mijlocul nostru, şi împărăţia Sa este în noi. Toate indicatoarele arată într-acolo şi spre aici. Toate indicatoarele conduc spre El, pentru că toate indicatoarele vin dinspre El. Foloseşte-ţi aici ochii credinţei. Aceasta este o altă realitate divină nevăzută: „Ci v-aţi apropiat de muntele Sionului, de cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc, de zecile de mii, de adunarea în sărbătoare a îngerilor, de Biserica celor întâi născuţi, care sunt scrişi în ceruri" (Evrei 12:22-23). De ce toate verbele sunt la timpul trecut? Aşa cum spuneam într-un capitol anterior, *s-ar putea* să aibă ceva de-a face cu felul diferit de timp în care cerul există, sau cu următoarea şi noua dimensiune a caselor mari şi a străzilor de aur. O explicaţie probabilă este aceea că Dumnezeu vrea pur şi simplu ca mintea ta să alerge şi inima să-ţi bată de emoţia provocată de timpul trecut folosit şi de presimţirea cerului ca fiind extrem de aproape, imediat după colţ. Nu cam aşa ceva simt şi străinii într-o ţară care nu este a lor, atunci când îşi îndreaptă gândul spre patria îndepărtată?

Trăieşte în timpul prezent al cerului şi vei simţi mireasma fiinţei care vei deveni. Viaţa ta va avea intensitate şi profunzime. Te vei cunoaşte pe tine însuţi mult mai bine, şi vei înţelege astfel că prin cuvintele şi faptele tale faci din pământ o lume a binelui. Credinţa ta inspirată de cer îţi va da bucurie şi pace, fără paradă sau zgomot.

Dar, mai ales, vei începe să te simţi acasă. Vei începe să-L vezi pe „Tatăl nostru care este în cer" nu ca pe Necuprinsul,

ci aşa cum îl vede Isus: Ava-Tată. Taţi. Casa e acolo unde este şi Taţi.

Să mergem acasă

îmi place pământul, însă inima îmi bate pentru cer.

Zona Calabasas din California este frumoasă, dar păleşte în faţa luminii locurilor cereşti. îmi place casa unde locuiesc aici, însă instinctul meu pentru un alt fel de casă mă face adesea să-mi trag un scaun în poarta casei, să-mi pun mâna streaşină la ochi şi să caut în zare „o ţară care se întinde departe". Simt un nemărginit dor de cer, aproape o durere care-mi străpunge sufletul. Sunt o străină

într-o ţară străină, o persoană strămutată care simte o suferinţă arzătoare, dar care este, o, atât de binefăcătoare. Suspinele sunt o binecuvântare. Ce plăcut este să-ţi fie dor de cer, pentru că „împlinirea unei dorinţe este dulceaţa sufletului" (Proverbe 13:19).
Niciodată nu a fost acest lucru mai limpede simbolizat ca la încheierea uneia dintre recentele întruniri ale organizaţiei *Joni and Friends,* unde am oferit ajutor familiilor având copii cu diverse handicapuri. După o săptămână de mers în scaunul cu rotile, studii biblice şi ateliere de activităţi practice, am ascultat cum fiecare participant, luând microfonul, a împărtăşit tuturor celorlalţi cât de minunat se simţise în acele zile. Unii au spus că şi-au făcut noi prieteni. Alţii au vorbit despre jocuri, muzică şi plimbări. Câţiva au spus că şi-ar dori ca săptămâna aceea să nu se mai sfârşească.
Apoi Jeff, micuţul cu părul roşcat şi faţa pistruiată, a ridicat şi el mâna. Suferea de sindromul Down şi cucerise inimile multor adulţi participanţi la întâlnire. Oamenii fuseseră fascinaţi de zâmbetul său cuceritor şi spiritul său vesel. Toţi s-au aplecat înainte ca să-i prindă cuvintele. Jeff a apucat microfonul, l-a apropiat foarte mult de buze şi a strigat: „Să mergem acasă!" A zâmbit, s-a înclinat şi a dat microfonul înapoi. Toţi cei prezenţi au izbucnit în râs.
Mai târziu, mama lui Jeff mi-a spus că deşi micuţul ei se cufundase cu totul în activităţile captivante ale acelei săp-

tămâni, i-a fost dor tot timpul de tatăl său care rămăsese acasă.
Eu mă identific cu Jeff. Lucrurile bune din lumea aceasta sunt destul de plăcute, dar am dori *cu adevărat* ca acestea să continue aşa la nesfârşit? Nu cred. Lucrurile frumoase din viaţa aceasta nu fac decât să prevestească venirea unor lucruri cu mult mai glorioase şi mai mari. Dumnezeu n-ar face greşeala să facă din această lume un loc în care oamenii să locuiască permanent. C. S. Lewis spunea să nu confundăm motelurile drăguţe cu casa noastră, în timp ce ne aflăm în drum spre cer. Sunt de acord cu el, şi sunt de acord cu Jeff. Viaţa aceasta este frumoasă, dar eu totuşi aştept cu nerăbdare să ajung acasă.
Mi-e dor de casa mea.
Mi-e dor de Dumnezeu.

7

Cerul: Casa dragostei

ând eşti îndrăgostit, aşteptarea este grea. Acest lucru este adevărat acum, aşa cum a fost adevărat cu două mii de ani în urmă. întreab-o numai pe Iudita, o tânără evreică, despre care se spune că locuia pe colinele de la marginea Ierusalimului, şi pe Natanael, un tânăr care s-a născut şi a crescut chiar în cetate.
Pentru Iudita, idila a început cu mult înainte de logodna ei cu Natanael. Când s-au întâlnit, ea nu era decât o fetiţă ce aducea apă de la o fântână din afara zidurilor cetăţii Ierusalim, şi zâmbetele pe care le-au schimbat între ei au atras atenţia părinţilor. Anii au trecut, ei au devenit prieteni tot mai apropiaţi şi nu după multă vreme familiile lor şi-au împărtăşit cu bucurie gândul nunţii. Părinţii au luat decizia, iar Iudita şi Natanael au acceptat-o. Aşa era obiceiul la evrei.
Clopoţeii nunţii au început să bată pentru amândoi, când Natanael a făcut primul pas. Plecând de acasă din Ierusalim într-o dimineaţă, el a străbătut drumul până în satul Iuditei, să vorbească cu tatăl ei despre logodnă. Apropiindu-se de casă, lui Natanael îi transpirau palmele - tradiţia evreiască dădea logodnei o importanţă mai mare decât nunţii în sine!
El ştia că erau două lucruri de discutat referitor la încheierea logodnei. Mai întâi, trebuia să-i ceară tatălui mâna fiicei lui. Apoi trebuia să dovedească familiei Iuditei că dispunea de toate cele necesare pentru a asigura viitoarei lui soţii o existenţă decentă. O iubea atât de mult pe Iudita încât era hotărât

să-i propună tatălui fetei o sumă mare de bani - sumă despre care discutase în prealabil cu tatăl său, cu care convenise de asemenea că Iudita era o fată ce merita oricât li s-ar fi cerut pentru ea.
în dimineaţa aceea Natanael nu a fost dezamăgit. Tatăl Iuditei a fost bucuros să-i dea mâna fiicei sale în căsătorie şi au convenit asupra zestrei. Natanael era fericit acum că avea mireasă şi contractul de logodnă a fost parafat. In acea după-amiază, într-o ceremonie oficială, mireasa şi mirele şi-au confirmat legământul bând amândoi din aceeaşi cupă de vin. Era un frumos simbol al legământului lor de căsătorie, iar familia Iuditei i-a primit pe toţi invitaţii cu îmbrăţişări, sărutări şi nu cu puţine lacrimi de bucurie. Acum, din punct de vedere oficial, Natanael şi Iudita erau căsătoriţi, o unire care nu putea fi desfiinţată decât prin divorţ. Cu toate acestea, trebuia să mai treacă mult timp înainte ca ei să trăiască de fapt împreună.
Natanael, cu inima plină de bucurie în aşteptarea a ceea ce avea să urmeze, spre seară s-a scuzat şi s-a reîntors la casa tatălui său. Privindu-şi mirele care se depărta, Iudita se gândea că pe amândoi îi aşteptau multe lucruri de făcut, de pregătit pentru a fi gata de nuntă. Natanael se întorcea la casa tatălui său să pregătească o locuinţă pentru propria-i familie. Iudita ştia că el urma să construiască câteva camere anexe la locuinţa părinţilor lui, şi că vor trăi cu toţii sub acelaşi acoperiş. După toate probabilităţile, se pare că trebuia să treacă un an întreg înainte ca mirele ei iubit să se poată întoarce, să o ia şi să o ducă în căminul lor. Iudita abia aştepta!
Săptămânile şi lunile se scurgeau parcă atât de încet pentru mireasa aflată în aşteptare, însă Iudita ştia că mirele ei va fi credincios promisiunii făcute. Era preocupată să strângă cele necesare pentru noua ei casă, să înveţe tot ce putea pentru a fi o soţie bună, şi visa cu ochii deschişi, împreună cu domnişoarele ei de onoare, cum va fi viaţa de căsnicie. Insă, când rămânea singură, se topea de dorul lui Natanael. Despărţirea dintre ei părea să nu mai aibă sfârşit.

într-o dimineaţă, Iudita s-a trezit şi şi-a dat seama că trecuse aproape un an de când Natanael plecase. Ştia că mirele ei s-ar putea întoarce s-o ia în orice moment. Mai ştia şi că el şi cavalerii lui de onoare vor veni după ea noaptea. Acesta era un alt obicei. în care noapte? Iudita nu avea nici cea mai vagă idee, şi acest lucru făcea ca totul să fie şi mai pasionant. Iudita îşi înştiinţa domnişoarele de onoare să fie pregătite în orice clipă.
într-o seară, după cină, pe când stătea rezemată de pervaz, Iudita a auzit în depărtare o voce slabă: „Vine mirele! Vine!" Asta era! Se ridică repede şi alergă în camera ei să adune lucrurile pe care le împachetase, sperând din toată inima că şi prietenele ei din sat au auzit strigătul. între timp, Natanael se apropia de sat împreună cu prietenii săi într-o procesiune luminată de torţe. Localnicii i-au recunoscut pe cei ce veneau, ştiau că vin pentru nuntă şi au început să transmită vestea din casă în casă. Se apropia mirele!
Domnişoarele de onoare au auzit şi ele zvonul şi s-au grăbit spre casa Iuditei să o ajute să îmbrace haina de mireasă. Nu după mult timp, procesiunea cu torţe s-a oprit în faţa casei miresei. Iudita s-a uitat pe furiş afară. Lămpile cu ulei împrăştiau în jur o lumină pâlpâitoare, în timp ce se legănau atârnate în vârful suporturilor lor lungi de lemn ţinuţi vertical. Domnişoarele de onoare, auzind râsete şi cântece în stradă, au început să cânte şi ele un cântec de-al lor. Mireasa a mai aruncat o ultimă privire în oglinda de metal lustruit, înainte ca împreună cu familia şi prietenele ei să se grăbească afară pentru a-i întâmpina pe Natanael şi pe cavalerii săi de onoare.
La apariţia în cadrul uşii a miresei îmbrăcată în rochia ei deosebită, toată mulţimea adunată în stradă a izbucnit în strigăte de bucurie. în mijlocul cântecelor şi al râsetelor, Natanael şi Iudita s-au luat de mână, şi împreună cu întregul alai s-au îndreptat la lumina torţelor spre casa tatălui lui Natanael, unde invitaţii la nuntă erau deja în aşteptare. Când au ajuns acasă, Iudita şi Natanael i-au salutat pe invitaţi şi le-au urat tuturor bun venit la ospăţul nunţii. Sosise, în sfârşit,

momentul desăvârşirii căsătoriei lor, aşa că, după cum era obiceiul de nuntă la evrei - un alt obicei! - şi-au cerut scuze şi s-au îndreptat spre odaia pregătită special pentru acest moment. Cavalerii şi domnişoarele de onoare au rămas să aştepte afară, în vreme ce Natanael a luat mâna iubitei sale şi au intrat împreună în cameră. în intimitatea acelei odăi, el a luat-o în braţe, a sărutat-o, şi după o vreme s-a aşezat cu ea în patul conjugal, împlinind legământul pe care îl făcuseră cu un an în urmă. Pentru cei

doi acesta era extazul, iar perioada lungă de aşteptare nu a făcut decât ca dragostea lor să fie mai dulce şi mai plăcută.
După un timp, Natanael a ieşit din odaia de nuntă şi i-a anunţat pe mesenii ce aşteptau că unirea lui cu Iudita s-a încheiat. Vestea aceasta s-a răspândit cu iuţeala fulgerului printre toţii invitaţii la ospăţul de nuntă, şi abia atunci a început cu adevărat petrecerea şi sărbătoarea - toţi cei care locuiau pe aceeaşi stradă cu Natanael au început să danseze, să cânte şi să se distreze. însă, în tot acest timp, Iudita a rămas ascunsă în odaia de nuntă. Acesta era un alt aspect al obiceiului evreiesc, cunoscut ca „zilele tăinuirii". Apoi, la sfârşitul celei de-a şaptea zi a ospăţului de nuntă, mirele şi-a scos mireasa din odaie, de data aceasta cu voalul dat la o parte. „Vă rugăm, salutaţi-o pe soţia mirelui", au anunţat prietenii lui Natanael, şi toţi au aplaudat cu mare bucurie noua pereche.
Cei doi tânjiseră toată viaţa lor după acest moment şi, din ziua aceea, Natanael şi Iudita au trăit mulţi ani fericiţi.[1]

Iată Mirele!

Am prezentat această istorioară care descrie vechiul obicei ebraic al logodnei nu pentru a oferi o lecţie de istorie, ci una spirituală. Povestea de dragoste dintre Iudita şi Natanael este plină cu simboluri extraordinare pentru tine şi pentru mine, care aşteptăm cerul. Aceste simboluri explică de ce tânjesc şi de ce *îmi este atât de dor* de Mântuitorul meu.
Joni Eareckson Tada
175
Ioan 3:29 îmi spune că „mireasa aparţine mirelui" [NIV], aşa că, spre deosebire de felul cum stau lucrurile în căsătoriile moderne, eu sunt proprietatea Lui. Viaţa mea este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu, şi ceea ce sunt eu nu se va arăta până va apare mai întâi El. Viaţa mea este ascunsă în Cel ce m-a răscumpărat. M-a răscumpărat în *iubire.* Prin urmare, este cu totul de înţeles ca eu să-L aştept cu multă nerăbdare, să-mi fie dor de El, mai ales pentru că ştiu unde este şi ce face: „In casa Tatălui Meu sunt multe locaşuri. Dacă n-ar fi aşa, v-aş fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Şi după ce Mă voi duce acolo şi vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce şi vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiţi şi voi" (Ioan 14:2-3).
Acestea sunt cuvintele unui Iubit, ale Iubitului sufletului meu. Probabil nu am reuşit întotdeauna să înţeleg sensul acestor versete, dar în momentul în care îl văd pe El Mire şi mă văd pe mine mireasa Lui, mă grăbesc să-mi pregătesc hainele de nuntă, pentru că trebuie să fiu gata de plecare.
Dragostea mea pentru cer creşte, pentru că ştiu ce simte El pentru mine: „Domnul îşi pune plăcerea în tine. . . Cum se bucură mirele de mireasa lui, aşa Se va bucura Dumnezeul tău de tine" (Isaia 62:4-5). Gândeşte-te puţin la lucrul acesta. El *Se bucură* de tine, şi nu-ţi spune aceasta ca un sfânt de ipsos gălbejit, pe un ton plat. Ţi-o spune ca unul care sare în sus, cu pumnii strânşi şi cu capul dat pe spate, şi care strigă: „Mă bucur!" Isus este plin de iubire sinceră pentru tine, când spune în Cântarea Cântărilor 2:14: „Arată-mi faţa ta şi fă-mă să-ţi aud glasul! Căci glasul tău este dulce, şi faţa ta plăcută." Aşa vorbeşte un Dumnezeu îndrăgostit.
Toate acestea nu sunt doar simple cuvinte dulci. Nu. El Şi-a dat viaţa - aşa cum tânărul evreu vine cu o avere la tatăl fetei pe care o iubeşte pentru a-i cere mâna acesteia -, iar Crucea îmi arată că El şi Tatăl Lui au convenit asupra unui preţ exorbitant, pe care Mirele meu a acceptat să-1 plătească pentru mine. Ori de câte ori beau din paharul Cinei Domnului, îmi amintesc de legământul dintre mine şi Mire. Şi I-am promis că voi bea din paharul acela în amintirea Lui până va veni.
176
CERUL... CASA TA ADEVĂRATĂ
Până va veni. Aceasta este partea grea.
Aşteptarea este atât de grea. Şi este aşa pentru că II iubesc pe Cel pe care îl aştept.
Asemenea Iuditei din istorioara noastră, mă trezesc uneori stând rezemată de pervazul ferestrei timpului, întrebându-mă când, ah, când Se va întoarce? Mă mai întreb şi care este sensul celorlalte simboluri ale nunţii Iuditei cu Natanael. Să însemne strigătele străzii strigătul arhanghelului vestind venirea lui Hristos, Mirele (1 Tesaloniceni 4:16)? Şi oare sosirea atât de neaşteptată a mirelui însoţit de cavalerii lui de onoare înseamnă că Domnul nostru va veni la fel de neaşteptat, ca un hoţ în miez de noapte (Matei 24:42-44 şi 1 Tesaloniceni 5:2)? Isus însuşi ne confirmă aceasta, când spune în Apocalipsa 16:15: „Iată, Eu vin ca un hoţ. Ferice de cel ce veghează."
Şi oare ce înseamnă faptul că mirele împreună cu cavalerii săi de onoare aşteaptă în stradă? Să fie

acesta un simbol al răpirii noastre de către Domnul şi al întâlnirii cu El pe norii cerului? Pentru că „. . .întâi vor învia cei morţi în Hristos; apoi noi, cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiţi toţi împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh" (1 Tesaloniceni 4:16-17). Sunt unii care spun că ospăţul nunţii Mielului va avea loc în timpul celor şapte ani de necaz, şi că, aşa cum mirele şi-a scos mireasa afară din odaie după cele şapte „zile ale tăinuirii", tot astfel, după şapte ani de necaz, Hristos Se va întoarce cu mireasa Lui ca să-Şi nimicească duşmanii şi să stabilească ordinea pe pământ. Aceasta să fie semnificaţia acestor simboluri?

Nu ştiu. Şi nici nu este nevoie să ştiu. Responsabilitatea mea ca logodnică este să fiu pregătită şi să aştept.

Fii pregătită. . . mireasă curată şi fără pată

Vreau să văd faţa Mântuitorului meu.

Este posibil să nu-ţi dai seama, dar şi tu vrei acest lucru. Cu toţii vrem să-I vedem faţa. Nu ne bucurăm deplin de o relaţie - cu Dumnezeu, cu oricine - când nu putem vedea faţa persoanei pe care o adorăm. Iată de ce zugrăvesc în mintea mea

feţele prietenilor la care ţin mult, mai ales când sunt departe de ei. Esenţa a ceea ce sunt ei este întipărită în ochii, pe buzele şi în zâmbetul lor. Faţa este elementul central al personalităţii.

Dacă ne referim la mirese şi miri, intimitatea deplină se realizează atunci când bărbatul şi femeia stau faţă în faţă. Şi când Biblia vorbeşte despre dorul după Dumnezeu, referirea este la a dori să-I vedem chipul. Psalmistul îl roagă pe Dumnezeu: „Fă să strălucească faţa Ta peste noi" şi „Nu-Ţi ascunde faţa de la noi." în sfârşit, „în nevinovăţia mea voi vedea faţa Ta, cum mă voi trezi, mă voi sătura de chipul Tău" (Psalmul 17:15).

Când priveşti în ochii lui Dumnezeu găseşti dragoste, acceptare şi satisfacţie.

Da şi nu.

Există încă între noi şi Dumnezeu un paravan gros. Noi nu putem vedea ceea ce doreşte inima noastră, pentru că „Dumnezeu locuieşte într-o lumină de care nu poţi să te apropii", cum citim în 1 Timotei 6:16. Moise este unul care I-a cerut cu insistenţă lui Dumnezeu să-i arate faţa. Tare bine i-ar fi prins atunci lui Moise o sticlă dintre cele mai groase care se folosesc la sudură, şi chiar şi prin aceasta să nu arunce decât o privire rapidă printre degete. însă, nu. Lui Moise nu i s-a îngăduit decât să privească pentru o fracţiune de secundă partea din spate a slavei lui Dumnezeu, pentru că Domnul i-a spus: „Faţa Mea nu se poate vedea" (Exod 33:23). Dumnezeu nu a spus lucrul acesta pentru că Moise oricum nu ar fi avut nimic de văzut. L-a spus pentru că ştia că lumina Sa ucide. Nici un om nu poate să-L vadă pe Dumnezeu şi să trăiască. Strălucirea glorioasă a lui Dumnezeu l-ar fi nimicit pe Moise într-o clipită.

Şi chiar Isaia, când „L-a văzut" pe Domnul, slăvit şi înălţat pe scaunul de domnie, nu I-a văzut faţa. El nu a văzut decât marginea strălucirii lui Dumnezeu. Imaginea aceea l-a aruncat pe Isaia într-o disperare adâncă provocată de faptul că s-a văzut păcătos, o disperare atât de adâncă încât a strigat: „Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate" (Isaia 6:5).

Problema este păcatul. Păcatul este mai mult decât un zid gros între noi şi Dumnezeu, şi simpla recunoaştere a acestei realităţi nu va duce la dispariţia ei. Oricât de mult ne-am mărturisi păcatele, aceasta nu ne va ajuta să-L vedem pe Dumnezeu. Nici o frântură din mărturisirea păcatului nostru nu ne va ajuta să-L vedem pe Dumnezeu. Lucrurile stau în acest caz invers. Noi nu putem avea nici cea mai vagă idee despre cât de mari sunt păcatele noastre, până când nu privim mai întâi gloria lui Dumnezeu. Şi, după ce o privim, nu putem să nu exclamăm: „Vai nouă!" Cu cât Pavel s-a apropiat mai mult de Dumnezeu, cu atât a strigat mai tare: „Eu sunt cel dintâi dintre păcătoşi." Obişnuiam să consider aceste cuvinte ale lui Pavel ca pe o exagerare din partea sa, dar acum nu mai gândesc aşa. Ele sunt strigătul unui sfânt care a înţeles ce înseamnă păcatul.

Dorul nostru de a-L vedea pe Dumnezeu este dorul, fie că ştim, fie că nu, de-a ne vedea păcatele descoperite şi de-a fi curăţaţi de însuşi Dumnezeu. întocmai cum sentimentul de vină îl determină pe un copil să se ascundă ruşinat de faţa tatălui său, aşa şi dorinţa noastră adâncă este să fim curaţi, liberi, deschişi cu totul înaintea Tatălui. Şi aceasta nu se va întâmpla până nu-I vom vedea Faţa.[2]

Suntem aici în faţa unui paradox permanent. Noi dorim să vedem Faţa lui Dumnezeu, însă fugim tocmai de acest lucru. Suntem curăţaţi de păcatele noastre, dar încă suntem murdari. Suntem justificaţi înaintea lui Dumnezeu, dar mai avem mult de umblat pe calea sfinţeniei înainte de-a adormi. Suntem în familia lui Dumnezeu, dar nu am ajuns încă acasă. Ochii ni s-au deschis, dar nu vedem decât ca printr-o sticlă fumurie. Este frustrant!
în parte, acesta este motivul pentru care ne este atât de greu să medităm la cer. Tu şi eu să mergem în cer la o nuntă? La nunta noastră? „Soţia Lui s-a pregătit şi i s-a dat să se îmbrace cu in subţire, strălucitor şi curat" (Apocalipsa 19:7-8; inul subţire reprezintă faptele neprihănite ale sfinţilor). Fapte neprihănite! Privim în jos şi ne vedem haina de nuntă murdară

plină de pete. în plus, se mai şi rupe pe cusătură şi îi lipsesc câteva diamante şi copci. Nu e de mirare că nu ne prea vine să ieşim în întâmpinarea Mirelui.
Este ceva să te poţi gândi cu bucurie la nunta care va avea loc în cer, însă eu am cunoscut această stare cu ocazia nunţii mele pământeşti.
în dimineaţa marii zile, prietenele mele m-au aşezat pe o canapea într-o încăpere a bisericii rezervată miresei, ca să mă îmbrace. S-au căznit şi au făcut tot ce au putut, m-au întors pe o parte şi pe alta, pentru a-mi îmbrăca trupul paralizat în rochia de mireasă prea mare pentru mine şi cam incomodă. Când am ajuns din nou în scaunul meu, un om de ordine ne-a înştiinţat că invitaţii se aşezaseră şi că era timpul să ne facem apariţia. Ne-am apropiat de uşile de sticlă ale bisericii, acestea s-au deschis larg şi în momentul următor sunetul orgii ne-a făcut pielea de gâscă.
Chiar înainte de-a pătrunde în biserică, mi-am privit rochia. Din greşeală trecusem peste tiv cu roata scaunului cu rotile. Se putea vedea pe rochie urma neagră a roţii. Buchetul de margarete era aşezat lateral în poala mea, pentru că nu-1 puteam ţine cu mâna paralizată. Oricâte corsete şi alte accesorii s-ar fi folosit, trupul meu nu putea fi fixat în poziţia perfectă. Rochia nu-mi stătea bine. Era aranjată pe o structură de sârmă ce acoperea roţile scaunului meu, dar cu toate acestea stătea grămadă şi deplasată într-o parte. Scaunul mi-a fost împodobit cum s-a putut mai bine, dar continua să rămână acelaşi echipament gri cu tot felul de centuri, manete şi mecanisme pe care-1 ştiam dintotdeauna. Cu siguranţă nu eram mireasa perfectă din imaginile pe care le vedeţi prin revistele de specialitate.
Cea din urmă domnişoară de onoare a păşit pe interval, iar eu m-am apropiat cât am putut mai mult de ultima bancă din spatele bisericii ca să arunc o privire spre Ken care se afla aproape de amvon. L-am zărit aşteptând, foarte atent; în hainele de sărbătoare părea înalt şi impozant. Şi-a întins gâtul privind spre intrarea bisericii, căutându-mă cu privirea. Am simţit că roşesc şi inima a început să-mi bată cu putere. Dintr-o

dată, totul s-a schimbat. îl văzusem pe iubitul meu. Nu mai conta cum arătam. Tot ce conta acum era să ajung în partea din faţă a bisericii ca să fiu împreună cu el. Oricât de urâtă şi nevrednică m-aş fi simţit, dragostea oglindită pe faţa lui Ken m-a făcut să mă simt cea mai frumoasă şi mai iubită mireasă. Eram mireasa cea mai curată şi desăvârşită. Aşa m-a văzut el şi asta m-a schimbat şi pe mine.
După câţiva ani, în preajma celei de-a zecea aniversări a nunţii, l-am întrebat: „La ce te gândeai în ziua nunţii noastre?"
Răspunsul lui m-a încântat. El a spus: „în dimineaţa aceea, m-am trezit tare devreme, nerăbdător să te văd îmbrăcată în rochie de mireasă. Şi chiar dacă ştiam că vor fi sute de oameni în biserică, ştiam că privirea mea te va căuta numai pe tine. Nu voi uita niciodată sentimentul minunat pe care l-am avut când te-am văzut înaintând pe interval în scaunul cu rotile. Erai atât de frumoasă!"
„Vrei să spui că nu prea te-ai gândit la scaunul meu cu rotile? La paralizia mea?"
S-a gândit un moment, apoi a clătinat din cap. „Nu. Sincer, nu m-am gândit decât că erai minunată."
Intrarea noastră în cer s-ar putea să fie ceva asemănător. O singură privire din partea lui Dumnezeu ne va schimba. Şi pământul nu este decât antecamera unde ne îmbrăcăm pentru nuntă.
Este adevărat, acum vedem pete şi murdărie pe întreaga noastră fiinţă şi ne spunem cu inima apăsată că *El nu va vedea nimic frumos în noi.* Simţim însă în noi dorinţa, asemenea unei dureri, de a-L vedea. Şi, la fel ca Iudita din poveste, trăim cu speranţa. Dumnezeu ne *va* găsi şi *nu* va rămâne veşnic ascuns vederii noastre. Mirele nostru doreşte ca noi să tânjim după El şi să-L căutăm, „aşteptând fericita noastră nădejde". Şi „oricine are nădejdea aceasta în El, se curăţă, după cum El este curat" (1 Ioan

3:3).
Aceasta înseamnă: „Fiţi pregătiţi", voi toţi sfinţii cu veşminte de nuntă rupte! De asemenea, suntem învăţaţi „s-o rupem cu păgânătatea şi cu poftele lumeşti, şi să trăim în

veacul de acum cu cumpătare, dreptate şi evlavie, aşteptând fericita noastră nădejde şi arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu şi Mântuitor, Isus Hristos" (Tit 2:12-14).
într-o zi El va veni la noi şi ne va privi în ochi. Ne va privi cu insistenţă, şi toate petele şi toată murdăria păcatului de pe noi vor fi îndepărtate prin acea privire. Va fi mai mult decât vom fi visat, mai mult decât ne vom fi dorit.
Acum, Domnul meu, Te văd faţă în faţă, Acum ating şi iau în mână lucruri nevăzute; Acum apuc cu mână tare barul etern, Şi toate îngrijorările le las în seama Ta.[3]

In aşteptarea Mirelui

Faptul că acum, pentru o vreme, suntem despărţiţi de Mântuitorul nostru, nu poate fi nicidecum un motiv să încercăm să ne „omoram" cumva timpul, până va reveni El. Isus spune ce trebuie să facă mireasa în timp ce-şi aşteaptă mirele:
„Atunci împărăţia cerurilor se va asemăna cu zece fecioare, care şi-au luat candelele şi au ieşit în întâmpinarea mirelui. Cinci dintre ele erau nechibzuite şi cinci înţelepte. Cele nechibzuite, când şi-au luat candelele, n-au luat cu ele untdelemn; dar cele înţelepte, împreună cu candelele, au luat cu ele şi untdelemn în vase. Fiindcă mirele zăbovea, au aţipit toate, şi au adormit.
La miezul nopţii, s-a auzit o strigare: «Iată mirele, ieşiţi-i în întâmpinare!»
Atunci toate fecioarele acelea s-au sculat şi şi-au pregătit candelele. Cele nechibzuite au zis celor înţelepte: «Daţi-ne din untdelemnul vostru, căci ni se sting candelele!»
Cele înţelepte le-au răspuns: «Nu; ca nu cumva să nu ne ajungă nici nouă, nici vouă; ci mai bine duceţi-vă la cei ce vând untdelemn şi cumpăraţi-vă.»
Pe când se duceau ele să cumpere untdelemn, a venit mirele: cele ce erau gata au intrat cu el în odaia de nuntă, şi s-a încuiat uşa.

Mai pe urmă au venit şi celelalte fecioare şi au zis: «Doamne, Domne, deschide-ne!»
Dar el, drept răspuns, le-a zis: «Adevărat vă spun că nu vă cunosc.»
Vegheaţi dar, căci nu ştiţi ziua, nici ceasul în care va veni Fiul omului." (Matei 25:1-13)
Fecioarele neînţelepte sunt cele care cred că logodna este o poliţă de asigurare suficientă, care le garantează accesul la Nuntă fără să mişte un deget. Fecioarele înţelepte sunt acelea care înţeleg că logodna aduce cu sine responsabilităţi deosebite. Ele recunosc că sunt căsătorite, cu toate că încă nu sunt împreună cu mirele, aşa că se comportă ca şi cum ar fi căsătorite. Veghează, muncesc, stau treze. Ele văd împărăţia cerurilor ca pe un „mărgăritar de mare preţ", ca pe o comoară aflată într-un ogor care trebuie cumpărat şi arat cât mai repede. Fecioarele înţelepte nu stau cu braţele încrucişate, ci ţin legământul căsătoriei cu toată inima. Pe scurt, ele se poartă ca şi cum ar fi iubite şi ar iubi, la rândul lor.
Să nu crezi că o astfel de aşteptare presupune *să faci* neapărat ceva. Ea presupune în primul rând *să fii* ceva. Aşteptarea este ceva ce ţine de inimă. A-L aştepta pe Domnul înseamnă a-L iubi cu o pasiune spiritualizată. A-L aştepta înseamnă a-ţi fixa ochii asupra punctului de convergenţă din veşnicie, care este Isus.
Mirele ne invită să-L cunoaştem într-un mod intim. Cât priveşte gradul acestei intimităţi, acesta este stabilit foarte clar de Isus, atunci când spune, în Ioan 6:53-57: „Adevărat, adevărat vă spun că, dacă nu mâncaţi trupul Fiului omului, şi dacă nu beţi sângele Lui, n-aveţi viaţa în voi înşivă. . . Căci trupul Meu este cu adevărat o hrană, şi sângele Meu este cu adevărat o băutură. Cine mănâncă trupul Meu şi bea sângele Meu, rămâne în Mine şi Eu rămân în el. După cum Tatăl Meu, care este viu, M-a tri-mis pe Mine, şi Eu trăiesc prin Tatăl, tot aşa, cine Mă mănâncă pe Mine, va trăi şi el prin Mine."

Nu este de mirare că la auzul acestor cuvinte mulţi din cei ce-L urmau pe Domnul L-au părăsit. Dar, să nu uităm, El vorbeşte aici despre o intimitate spirituală.
Nu vreau să încep să mă laud şi să spun că mă consider o fecioară înţeleaptă. Dar am primit un lucru -

şi sunt recunoscătoare pentru el - care m-a ajutat să înţeleg mai bine această intimitate. Acest lucru este scaunul meu cu rotile. După o zi întreagă de stat în scaunul cu rotile obosesc, aşa că de cele mai multe ori, spre seară, pe la 7:30, trebuie să mă întind în pat. Stând aşa, culcată, fără să pot face nimic, am tot timpul din lume să-L aştept pe Isus, să-mi aţintesc ochii inimii asupra lucrurilor cereşti. Dormitorul meu este un loc liniştit şi luminat discret. Fără muzică, fără televizor. Se aude doar ticăitul ceasului. Dacă afară adie vântul, clopoţeii armonici sună uşor. Câteodată, câinele nostru, Scrappy, se ghemuieşte lângă pat şi sforăie liniştit. Acesta este un loc unde nu pot *face* nimic. . . în care pot doar *fi.* Şi aleg să fiu fecioara înţeleaptă care îşi revarsă toată dragostea în legământul căsătoriei.
îmi îndrept inima spre cer, probabil cântându-I Domnului un cântec doar pentru plăcerea Lui de a asculta. Probabil acest cântec. . .
Iubită cu o dragoste eternă,
Călăuzită prin bar să cunosc acea dragoste;
Duhule milostiv din înalt
Tu m-ai învăţat aşa!
O, deplină şi desăvârşită pace! O, ce extaz cu totul divin! într-o dragoste ce nu conteneşte, Eu sunt al Lui şi El e-al meu.
Lucruri care odată mă speriau de moarte Acum nu pot să-mi tulbure odihna; Cuprins în braţele-I eterne, Cu capul plecat pe pieptu-I iubitor.

O, *să rămân pentru totdeauna aici, îndoiala, grija şi eul dispar Când El îmi şopteşte la ureche, Eu sunt al Lui şi El e-al meu.*[4]
După vreo oră, Ken vine încet din camera de zi să vadă ce fac. Uneori este îngrijorat că sunt singură, sau, aş putea spune, pentru că aleg să fiu singură. Dar nu are de ce să se îngrijoreze pentru că eu mă bucur nespus de starea în care mă aflu şi îi aduc laudă lui Dumnezeu pentru aceasta, fiindu-I recunoscătoare pentru această paralizie care îmi permite un asemenea lux: în timp ce majoritatea femeilor pe care le cunosc se află la această oră, 7:30 seara, la a doua tură de spălat haine, sau îşi culcă cel de-al treilea copil, eu nu am altceva de făcut decât să. . . aştept. Trupurile lor sănătoase sunt la lucru, în timp ce trupul meu paralizat este obligat să se odihnească.
Stând aşa întinsă şi uitându-mă la tavan, încerc să văd prin ochii credinţei realităţile divine nevăzute şi împlinirea lor viitoare. Şi, într-o astfel de intimitate, de parcă am fi faţă în faţă, mă bucur de logodnicul meu, îl cred pe El pe cuvânt şi „mănânc carnea Fiului omului şi beau sângele Său".
Cum mă hrănesc cu El? Eu „gust şi văd ce bun este Domnul" când „ingerez" versetele mele preferate (Psalmul 34:8).
Cum beau din sângele Lui? „Toate dezmierdările (Sale) sunt mai bune decât vinul", atunci când mă rog şi când îi cânt (Cântarea Cântărilor 1:2).
Nu-mi trebuie mult timp şi sunt deja în locurile cereşti, închipuindu-mă plecată în genunchi pe podeaua din sala tronului pe care stă Isus. Probabil într-o astfel de seară îmi voi imagina că sunt slujitoarea care stă la picioarele Lui pentru a-L servi. Sau, în altă seară, că mă rog împreună cu El, îngenuncheată pe piatra din Grădina Ghetsimani. Ori, într-o altă seară, că sunt sora Lui. Sau fiica Lui. Când sunt într-o luptă spirituală, mă duc la El ca la Comandantul întregii oştiri cereşti.
Când voi fi înaintea Lui, înaintea Iubitului sufletului meu, îi voi spune cu voce tare câteva versete din Cântarea

Cântărilor. îi voi spune că este Trandafirul din Saron, Crinul din Vale, Cel mai Frumos dintre zeci de mii. „Acesta e iubitul meu, acesta e prietenul meu, o, fiice ale Ierusalimului. . . El m-a dus în casa de ospăţ şi dragostea este steagul fluturat peste mine. . . mâna Lui stângă e sub capul meu şi mă îmbrăţişează cu dreapta Lui. . . mă întăreşte. . . mă înviorează. . . căci sunt bolnavă de dragostea Lui" (Cântarea Cântărilor 2:5). Şi apoi poate voi cânta un alt imn de iubire. . .
O, *iubire ce nu mă laşi să plec, îmi odihnesc în Tine sufletul trudit; îţi dăruiesc viaţa pe care ţi-o datorez, Căci în adâncurile apelor Tale, curgerea ei Mai vie, mai bogată poate să fie.*
O, lumină ce-mi urmezi cărările toate, Aduc torţa mea pâlpândă înaintea Ta; Inima mea îşi recapătă strălucirea, Căci în revărsarea strălucirii Tale ziua ei Mai luminoasă, mai senină poate să fie.[5]
Această unire spirituală intimă este asemenea unei străzi cu două sensuri. Uneori mi-L închipui pe

Isus şoptindu-mi ceea ce Tatăl a spus despre El în Isaia 42:1: „Iată Robul Meu pe care-L sprijin, Alesul Meu în care îşi găseşte plăcere sufletul Meu." Pământul este o mare lecţie premaritală pentru cer şi, deşi Isus vrea să-L iubim cu pasiune şi cu o inimă neîmpărţită, El ne răspunde cu o dragoste mult mai curată şi mai înflăcărată.
în unele seri, El este tatăl care aleargă pe cărare să mă îmbrăţişeze pe mine, fiul risipitor, înainte să pot rosti vreun cuvânt de căinţă. Alteori este fermierul nebun, care mă copleşeşte plătindu-mi o zi întreagă de muncă, în timp ce eu abia dacă am apucat să lucrez ceva. în alte seri, El este Stăpânul care mă iartă pe mine, femeia păcătoasă, înainte ca eu să-mi dau seama că am făcut ceva rău. El este împăratul

care mă cinsteşte cu un ospăţ, când eu nici nu-mi dau seama că sunt subnutrită. Acesta este Dumnezeul a cărui dragoste pentru noi este atât de activă şi atât de puternică încât cei mai mulţi ar spune că este nebun.[6]

în timp ce Mirele lipseşte

Cunoaşterea lui Isus în felul acesta înseamnă „cer". Spun asta fără să exagerez, pentru că „viaţa veşnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, şi pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu" (Ioan 17:3). Viaţa veşnică este cunoaşterea lui Dumnezeu. Când relaţia noastră cu Isus aici pe pământ devine mai profundă, luăm prin aceasta un start reuşit spre viaţa veşnică. Cerul este deja pentru noi un lucru care ni se întâmplă.
Totuşi, există două feluri de cunoaştere. Dacă nu crezi, întreabă-le numai pe fecioarele înţelepte şi pe cele neînţelepte. Dacă întrebi o fecioară neînţeleaptă: „îl cunoşti pe Isus?", ea probabil îţi va răspunde: „Da, I-am dat inima mea în 1962, la o întâlnire de părtăşie, aşa că sunt mântuită şi merg în cer." Parcă ţi-ar citi un articol din poliţa ei de asigurare.
Ce ţi-ar răspunde însă o fecioară înţeleaptă? „Da, îl cunosc pe Isus. I-am dat viaţa mea şi mă bucur de o intimitate minunată cu El în rugăciune şi studierea Cuvântului Său. Dă-mi voie să-ţi împărtăşesc câteva din experienţele pe care le-am avut împreună. . . să-ţi spun ce fel de Persoană este El. Ca să fiu sinceră, pentru mine timpul petrecut împreună cu Isus este partea cea mai importantă din zi."
Apostolul Pavel L-a cunoscut pe Isus şi iar L-a *cunoscut* pe Isus. El scrie în Filipeni 3:8-9 despre „preţul nespus de mare al *cunoaşterii* lui Hristos Isus, Domnul Meu. Pentru El am pierdut toate şi le socotesc ca un gunoi, ca să câştig pe Hristos, şi să fiu găsit în El, nu având o neprihănirea a mea, pe care mi-o dă Legea, ci aceea care se capătă prin credinţa în Hristos, neprihănirea pe care o dă Dumnezeu prin credinţă." Pavel vorbeşte aici despre poziţia lui faţă de Dumnezeu. El spune că Dumnezeu operează ceva în Marele Său Registru şi afirmă:

„Eşti iertat." Este minunat să ai o astfel de poziţie în faţa lui Dumnezeu (aceasta înseamnă, de fapt, neprihănirea), dar a-L cunoaşte pe Hristos este mai mult decât atât.
Cunoaşterea Lui este ceva ce ţine de relaţia mire-mireasă. Este un alt fel de cunoaştere. Pavel se referă la această cunoaştere mai profundă în următoarele versete, unde spune: „Şi să-L cunosc pe El şi puterea învierii Lui şi părtăşia suferinţelor Lui, şi să mă fac asemenea cu moartea Lui; ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea din morţi" (Filipeni 3:10-11).
îmi place foarte mult expresia „să-L cunosc". Teologii spun că în acest pasaj „a cunoaşte" presupune a afla ceva despre cineva printr-o experienţă profundă şi personală. Este acelaşi gen de intimitate despre care se vorbeşte în cartea Genesei, când se spune că Adam „a cunoscut-o" pe soţia lui, Eva. Experienţa lor a fost una profundă, personală. O relaţie ajunsă la un nivel care depăşeşte cea mai mare cunoaştere. Este de asemenea o ilustrare la nivel fizic a nivelului de intimitate spirituală pe care Dumnezeu doreşte s-o aibă cu noi, ba chiar şi mai profund şi personal.
Dumnezeu îşi desăvârşeşte relaţia Sa cu noi prin aceea că ne pune în Hristos. Această poziţionare a noastră este responsabilitatea care îi revine Lui de a face posibilă ajungerea noastră în cer. Noi, la rândul nostru, desăvârşim această relaţie pe pământ, prin aceea că experimentăm profunzimile cunoaşterii lui Dumnezeu. Aceasta experimentare este responsabilitatea noastră în pregătirea pentru cer. Este ceea ce fac fecioarele înţelepte în timp ce aşteaptă.
Chiar acum, mirele lipseşte. Dar, ah, abia aştept ziua în care voi vedea în sfârşit faţa lui Isus şi când îl voi *cunoaşte* o dată pentru totdeauna: să trec prin El, să mă unesc cu El şi să-L primesc pe El, „să mă

fac părtaşă firii [naturii] dumnezeieşti". Să fiu umplută de putere, fermecată şi absorbită de Cineva mare şi glorios, infinit în comparaţie cu mine. Să fiu purtată şi învăluită de bucuria Lui. Să nu mai fiu ascunsă cu Hristos în Dumnezeu, ci să fiu descoperită şi să apar faţă în

faţă cu El. Să stau o vreme într-un extaz ceresc, în care să uit de mine însămi şi totuşi să mă regăsesc. Apoi, într-un car ca al lui Ilie, să fiu dusă la ospăţul de nuntă!
„Cum doreşte un cerb izvoarele de apă, aşa Te doreşte sufletul meu pe Tine, Dumnezeule. Sufletul meu însetează după Dumnezeu, după Dumnezeul cel viu; când mă voi duce şi mă voi arăta înaintea lui Dumnezeu?" (Psalmul 42:1-2).

Darul de nuntă

Este o practică obişnuită ca tinerii căsătoriţi să-şi ofere daruri unul altuia. Cred că, atunci când, în sfârşit, II voi vedea pe Mântuitorul meu, darul meu pentru El va fi alcătuit din toate părticelele şi fărâmele de ascultare pe care am arătat-o pe pământ ca dovadă a dragostei mele. El a spus: „Dacă Mă iubeşte cineva, va păzi cuvântul Meu" (Ioan 14:23) şi sunt sigură că aceste părticele şi fărâme de ascultare vor scânteia şi vor străluci ca diamantele.
Dar ce ne va dărui El nouă?
El ne va da bucuria cerului. în Isaia 35:10 întrezărim puţin din mocul cum va arăta darul ce ne va fi făcut: „Cei izbăviţi de Domnul se vor întoarce şi vor merge spre Sion cu cântece de biruinţă. O bucurie veşnică le va încununa capul, veselia şi bucuria îi vor apuca, iar durerea şi gemetele vor fugi." A avea capul încununat cu bucurie veşnică este una dintre imaginile pământeşti care par anapoda, însă puţin îmi pasă. Oamenii cuprinşi de extaz nu-şi fac griji din cauza acestor lucruri. E de ajuns să spunem că este un dar. Un dar care ne încununează.
Priveşte o clipă împreună cu mine acest dar. Bucuria este o roadă a Duhului Sfânt şi aceasta înseamnă că ea poartă în sine esenţa veşniciei. Când bucuria ne cuprinde, aceasta este întotdeauna nouă, ca o surpriză. în acelaşi timp, ea pare veche, de parcă ar fi fost dintotdeauna acolo. Bucuria are întotdeauna în sine un element veşnic, ceva ce nu cunoaşte dimensiunea timpului. Plăcerea şi fericirea pot veni şi pot trece, dar bucuria pare să rămână. Sentimentele de fericire nu au nimic din acel aer al eternităţii pe care îl are bucuria. Şi aceasta pentru că
bucuria, în esenţa ei, este din Dumnezeu. El este „Domnul bucuriei".
Fie că este trăită în umbră aici sau în lumină, dincolo, bucuria este dinamică. Ea nu poate stagna şi nu poate sta închisă undeva. Bucuria curge. De fapt, ea curge astfel încât dă peste mal. Se revarsă înapoi spre Dumnezeu în recunoştinţă, în jur spre alţii ca o fântână şi năvăleşte în inimile noastre ca un torent. De aceea există expresia „oamenii plâng de bucurie". Ca şi fiinţe omeneşti finite, limitate în timp şi spaţiu, nu putem ţine în noi acest curent care iese din matcă. Suntem prea mici pentru cât este de mare bucuria, şi de aceea trebuie să plângem. Acest lucru explică de asemenea de ce bucuria ne frânge inima. Pentru că bucuria, asemenea dragostei, nu poate fi închisă, cuprinsă într-un loc. îţi aminteşti când am spus că îndrăgostiţii se trezesc învăluiţi de ceva mult mai mare şi mai glorios decât ei înşişi? La fel este şi cu bucuria. Ea ne *copleşeşte,* ni se spune în Isaia 35:10. Acesta va fi extazul ceresc.
7
Ca artistă, eu mai înţeleg şi altfel bucuria. Mi se întâmplă ori de câte ori privesc o pictură ce atârnă pe peretele din faţa mesei mele de lucru. Este o reprezentare a Măriei, mama lui Isus, şi a îngerului Gavril. Ori de câte ori mi-e mintea în repaos şi nu am de lucru la masă, mă pomenesc atrasă de această pictură. Şi mă pierd în ea.
Aşa ceva ţi se poate întâmpla şi ţie, dacă nu cu o pictură, atunci cu o simfonie renumită. Te afli într-o sală de concert, cu ochii închişi, unde muzica creşte şi te înconjoară, şi, înainte să-ţi dai seama, eşti pierdut. Eşti dus. Ai devenit una cu sunetele orchestrei. Au fost momente când, ascultând *Romanţa* lui Schumann, pot spune că „am devenit una" cu muzica. Un prieten m-a găsit o dată plângând în atelierul meu, în timp ce ascultam *Romanţa.* Mi-am ridicat spre el ochii înlăcrimaţi şi i-am spus: „Această muzică sunt eu." Ai experimentat acest lucru? O melodie de Brahms care să-ţi frângă inima? Un vals de Mendelssohn care să-ţi umple ochii de lacrimi?

Sau, dacă eşti o persoană care nu are înclinaţie spre artă şi muzică, ce crezi despre momentul de euforie când, la Olimpiada de iarnă din 1982, echipa americană de hockey i-a făcut praf pe ruşi? Indiferent că ne aflam în faţa televizorului, în tribune sau pe gheaţă, cu toţii am devenit „una" în euforia victoriei. Tatăl meu, un om puternic şi care nu poate fi impresionat uşor, mi-a spus cum odată se afla pe marginea unei stânci de unde privea cascada Yellowstone. Cu lacrimi în ochi, mi-a spus cum a devenit una cu mugetul asurzitor al apei.

Dacă ai trecut prin oricare din aceste circumstanţe, îţi poţi face o imagine vagă despre bucuria care ne va copleşi când îl vom privi, fie şi pentru o clipă, pe Domnul bucuriei. Ne vom pierde pe noi înşine în El. Vom deveni una cu El. Vom fi „în Hristos", vom fi „aşezaţi în Hristos" la nivelul cel mai adânc, cel mai profund. Darul de nuntă al lui Dumnezeu pentru noi va fi bucuria de a ne împărtăşi pe deplin din natura Lui, fără să ne pierdem însă identitatea. Mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul Său de nedescris!

Iată de ce cerul este mai mult decât un loc al plăcerii şi fericirii. Dacă ar fi aşa, cerul ar fi plictisitor. Plăcerea caută mereu satisfacţie. Fericirea este să găseşti satisfacţie. Dar indiferent dacă este atinsă prin plăcere sau fericire, mai există ceva inert legat de satisfacţie. Aceasta este puţin prea „tihnită". De aceea, bucuria este o satisfacţie mereu în mişcare. Ea depăşeşte cu mult plăcerea şi fericirea şi atrage după sine jubilarea dintr-un spirit curat de generozitate. Ea este adevărata energie a laudei. Dacă urmează să-L lăudăm pe Dumnezeu toată veşnicia, ceea ce vom şi face, atunci bucuria va fi sursa acelei laude.

Peter Kreeft scrie:

Această stare a minţii este ca lumina: se propagă mai repede decât materia, fără să scoată totuşi vreun sunet sau să producă vreo perturbare. Plăcerea este mintea neobosită ce se mişcă de-a lungul unei linii, fără să ajungă vreodată la capăt. Fericirea este mintea care se odihneşte la capăt. Bucuria este mintea care se mişcă veşnic la *capăt, mişcarea într-un punct: dansul cosmic. Plăcerea este mişcare; fericirea este tihnă;*

bucuria este mişcare în tihnă. Plăcerea este ca munca, fericirea ca somnul, bucuria ca jocul. Plăcerea este ca acţiunea, fericirea ca odihna, bucuria ca şi contemplarea. Plăcerea este un râu ce curge spre mare; fericirea este marea plină şi calmă; bucuria este o furtună extraordinară şi glorioasă pe mare.[8]

îmi place afirmaţia lui Kreeft: „bucuria este ca jocul". Mi-am dat seama de asta la începutul acestui an, cu ocazia unei întâlniri de părtăşie între familii a organizaţiei noastre, Joni and Friends [JAF] Ministries.

într-o seară, la o petrecere cu îngheţată, m-am deplasat cu scaunul meu pe rotile lângă cel al micuţei Nicole cu părul roşcat, al lui Tiffany, prietena ei, şi lângă Rachel, care se afla şi ea pe-aproape, având proteze la picioare. După câteva aprecieri privind îngheţata, am început numaidecât să jucăm leapşa. Leapşa în scaune cu rotile! Nu peste mult timp ni s-a alăturat un băieţel cu cadru de mers împreună cu sora lui. Şi apoi o fetiţă cu sindromul Down împreună cu fratele ei. Strecurându-ne printre picioarele adulţilor, râdeam şi ţipam când suporturile pentru picioare se loveau unul de altul, tam-ponându-ne şi luându-ne la întrecere ca la circ.

După ce îngheţata a început să se topească, John, directorul nostru pentru astfel de întâlniri, s-a uitat la ceas şi a încercat să îndemne familiile să se retragă în căsuţele lor, dar noi am continuat să ne jucăm. Eram atât de prinşi în joc încât eu am uitat de timp. Numai după ce ne-am făcut semn de bun rămas unii altora, epuizată fiind, mi-am dat seama că fusese ca în cer. Şi fusese aşa pentru că ne-am jucat, ne-am bucurat şi am pierdut noţiunea timpului. De aceea, înainte de a intra în căsuţa mea, am privit spre stele şi I-am mulţumit lui Isus pentru acea scurtă avanpremieră a bucuriei cereşti. A trebuit să zâmbesc la răspunsul Lui din Matei 19:14: „Lăsaţi copilaşii să vină la Mine. . . căci împărăţia cerurilor este a celor ca ei."

în seara aceea, stând întinsă în pat am continuat să mă gândesc la cât de plini de bucurie ne jucasem acel joc. *împărăţia cerurilor este a copiilor care râd, sunt fericiţi şi lipsiţi de griji.*

193
Am continuat să mă gândesc şi să-mi ciulesc urechile - sau încercam să-mi deschid ochii inimii - pentru a auzi sau a vedea mai mult. Am *ştiut* atunci că acea experienţă fusese ceva mai mult decât un simplu joc. Trăisem de fapt un moment de mare fericire şi înţelepciune. Nu mi-am dat seama de aceasta atunci, dar atinsesem veşnicia pe pământ, sub timp. La câteva luni după această experienţă, am dat peste un alt citat din Peter Kreeft:
Atingerea eternităţii sub dimensiunea timpului este ca un ecou. Mirosim aerul sărat al mării chiar aici, departe în amonte pe râul timpului. Ori de câte ori suntem înţelepţi sau iubim, înotăm în apa sărată. Pământul este ţărmul lui Dumnezeu şi, când suntem înţelepţi si iubim, suntem ca nişte copii care se bălăcesc fericiţi în valurile mici ale „acelei mări nepieritoare". Dar când suntem maturi spiritual, despicăm cu bucurie talazurile de înţelepciune ale acestei mări şi suntem născuţi din adâncurile fără margini ale iubirii ei. De plictiseală, ca şi de durere, nu ne vom aduce aminte decât ca de o glumă, pentru că vom fi cufundaţi în bucurie.[9]

Vine Mirele!

Aşa că acum, aşteptăm. îl aşteptăm pe Mirele nostru. „Sufletul meu aşteaptă pe Domnul, mai mult decât aşteaptă străjerii dimineaţa, da, mai mult decât aşteaptă străjerii dimineaţa" (Psalmul 130:6). Ne rezemăm de pervazul eternităţii, privim spre cer şi şoptim: „Vino mai degrabă, Doamne Isuse, vino mai degrabă."
Ah, *când* va veni?
Şi, uneori, când inimile noastre obosesc tot aşteptând, Dumnezeu ne înviorează cu câţiva stropi de bucurie, de felul celor pe care i-am simţit când ne-am jucat acel joc. Este o avanpremieră a bucuriei care ne va copleşi când, în sfârşit, „însuşi Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel şi cu trâmbiţa lui Dumnezeu, Se va pogorî din cer, şi întâi vor învia cei morţi în Hristos; apoi noi, cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiţi toţi împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; şi astfel vom fi totdeauna cu Domnul" (1 Tesaloniceni 4:16-17).
Şi toate acestea se vor întâmpla la o clipeală de ochi.
înainte ca să ne dăm seama, dacă vom fi binecuvântaţi să fim în viaţă când El va reveni, ne vom trezi în îmbrăţişarea Mântuitorului nostru la ospăţul de nuntă al Mielului. Vom fi ajuns atunci în cer. Biruinţa Domnului în lume va însemna ridicarea vălului celor cinci simţuri ale noastre, şi vom vedea atunci limpede întregul univers. Viaţa şi nemurirea nu vor mai fi doar nişte noţiuni obscure, ci realităţi vii şi surprinzător de clare. în primele clipe s-ar putea să fim şocaţi de bucurie, la vederea atâtor lucruri absolut noi, strălucitoare, care ni se vor dezvălui ochilor de fiinţe glorificate, însă în momentul imediat următor vom fi cuprinşi de pace şi ne vom simţi ca acasă, de parcă dintotdeauna ar fi fost aşa, de parcă ne-am fi născut pentru un asemenea loc. In acea clipă, pământul ni se va părea un vis pe jumătate uitat, destul de plăcut, însă doar un vis.[10]
îmi imaginez mari mulţimi de oameni năvălind dintr-o adevărată junglă de trandafiri, pe ţărmuri de violete, vibrând de lumină, de cântece de păsări şi de vocile îngerilor.
„Sunteţi toţi aici?" va striga cineva.
Şi răspunsul va răsuna, ca un ecou: „Da, suntem cu toţii aici!"
Acum, bucură-te de o realitate divină nevăzută. înviorează-ţi inima şi imaginează-ţi că iei loc la masa nunţii. Deschide-ţi ochii inimii şi minunează-te de gloria limpede ca cristalul, de intensitatea luminii care pur şi simplu *este.* Un oraş sfânt, Noul Ierusalim, strălucind ca un diamant. Şi sala de ospăţ, decorată atât de minunat, plină de culoare, uimind cu atâtea bijuterii şi cu o muzică plină de lumină şi bucurie. Sărbătoarea va începe cu un puternic şi răsunător: „Aleluia! Domnul, Dumnezeul nostru Cel Atotputernic, a început să împărătească. Să ne bucurăm, să ne veselim, şi să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului" (Apocalipsa 19:6-7).
Când îţi vei trage un scaun pentru a te aşeza la masa de ospăţ, aruncă o privire pe lista de bucate din Isaia 25:6-8:
194

„Domnul oştirilor pregăteşte tuturor popoarelor pe muntele acesta un ospăţ de bucate gustoase, un ospăţ de vinuri vechi, de bucate miezoase, pline de măduvă, de vinuri vechi şi limpezite. Şi, pe muntele acesta, înlătură măhrama care acoperă toate popoarele, şi învelitoarea ce înfăşoară toate neamurile. Nimiceşte moartea pe veci: Domnul Dumnezeu şterge lacrimile de pe toate feţele, şi

îndepărtează de pe tot pământul ocara poporului Său; da, Domnul a vorbit."
Nu este nici o greşeală. Este un ospăţ adevărat. Şi chiar unul special. Nu se va servi salam de Bologna sau Spam. Nu se va servi nici carne aprobată de USDA [Departamentul de Agricultură al Statelor Unite; n.tr.]; vor fi „bucate miezoase, pline de măduvă". Şi băutura selectată nu va fi Kool-Aid sau vin ieftin, ci „vinuri vechi şi limpezite".
Parcă mi-am şi pus o porţie bună, doar gândindu-mă la acest lucru! Mă întreb cine va sta lângă mine sau în faţa mea. Mă uit de-a lungul mesei şi o zăresc pe prietena mea Verna Estes, mamă a şapte copii, stând de vorbă despre copilaşi cu Susana Wesley, mamă a şaptesprezece copii. Iată-l şi pe soţul ei, pastorul Steve, discutând cu apostolul Pavel despre capitolului 6 din Romani. Este acolo şi Moise, şi Martin Luther. Billy Graham schimbă impresii cu un învăţător de şcoală duminicală pentru copii. Soţul meu, Ken (a cărui ambiţie de-o viaţă a fost să piloteze un avion de vânătoare F-14), discută într-un colţ cu astronautul James Irwin. Sfântul Augustin îl îmbrăţişează cu putere pe un misionar în junglă care a lucrat mult şi din greu, fără să fie cunoscut sau luat în seamă. La celălalt capăt al mesei, Fanny Crosby face armonie pe unul din imnurile sale împreună cu văduva care a cântat cu credincioşie la pianul şubred dintr-un sanatoriu, în fiecare duminică. In ce mă priveşte, imediat ce le voi vedea pe prietenele mele care ani de zile m-au pregătit pentru o nouă zi - Carolyn, Francie, Judy, Jay, Bev şi Irene - voi sări şi voi pune mâna pe un platou cu carne. Abia aştept să le servesc cu ceva. Apoi, îmi voi ridica privirea şi-i voi vedea pe tata şi mama apropiindu-se de mine. El va ridica cele două degete mari spre

mine şi îmi va trage din ochi, mama va începe să râdă şi, fără ca cineva să ştie ceva dinainte, vom izbucni într-un râs de nestăpânit. Vom râde şi vom plânge cu nişte lacrimi care nu au curs niciodată pe pământ. Ne vom şterge lacrimile şi vom încerca să le oprim, apoi, vom izbucni iarăşi, plângând şi râzând şi arătând cu degetul spre fiecare. „Iat-o! Iată-l! îţi vine să crezi? Suntem aici! Şi ei sunt aici! Ştiam că este adevărat, dar nu mi-am închipuit că va fi chiar aşa!"
Şi pentru că aici pe pământ am cântat întotdeauna cu întreaga familie, sunt sigură că vom izbucni în cântare chiar acolo în jurul mesei şi cu lacrimile în ochi. . .
Când ne vom lua rămas bun de la pământ Ne vom aduna cu familia în jurul tronului, Vom sări de bucurie când Tatăl ne va spune: „Mă bucur să fiţi acasă!"
îl vom lăuda pe Tatăl, vom lăuda pe Fiul,
îl vom lăuda pe Duhul, pe întreaga Sfântă Treime
Vom sărbători că în ziua aceasta
„Veşnicia" a început![11]
Acum opreşte muzica. Lasă imaginea emoţionantă şi să revenim la o întrebare ridicată mai înainte. Vor exista farfurii, cuţite şi furculiţe la ospăţul nunţii? Va sta cineva la bucătărie să învârtă în oale şi cratiţe pentru gătitul mâncării? Vor exista acolo mixere şi compresoare pentru deşeuri? Dar carne? Cu siguranţă în cer nu vor fi abatoare! Vor mânca arabii cu degetele? Vor folosi asiaticii beţişoare de mâncat? Vor fi oamenii din iad de serviciu la curăţenie?
Aceste întrebări par ridicole acum. Dar în lumina sărbătorii glorioase, cui îi pasă? Sunt sigură că toate se vor limpezi. Tot ce mă preocupă acum este că lucrurile acestea sunt reale.
O sărbătoare reală, cu flamuri şi confetti, pentru că moartea a pierit.
O paradă reală cu benzi de hârtie aruncate de la ferestre proclamând victoria asupra păcatului.

Pământul întreg se va alătura petrecerii, iar „voi veţi ieşi cu bucurie şi veţi fi călăuziţi în pace. Munţii şi dealurile vor răsuna de veselie înaintea voastră, şi toţi copacii din câmpie vor bate din palme" (Isaia 55:12). Hristos ne va deschide ochii pentru a vedea marea fântână a iubirii pentru noi, care se află în inima Sa şi care va întrece tot ce am văzut înainte vreodată. Vom fi frapaţi de faptul că noi, Biserica, suntem mireasa Lui. Nu numai individual, ci împreună. Uniţi. Unul cu celălalt şi fiecare cu El. Dintr-o dată, bucuria noastră se va înmulţi de milioane de ori.
Şi ce e mai emoţionant este că atunci când, în cele din urmă, vom putea să ne oprim din râs şi plâns, Domnul Isus ne va şterge într-adevăr toate lacrimile. Şi apoi, ne vom prinde de mâini în jurul mesei şi „în ziua aceea vom zice: «Iată, acesta este Dumnezeul nostru, în care aveam încredere că ne va mântui. Acesta este Domnul în care ne încredeam, acum să ne veselim şi să ne bucurăm de mântuirea

Lui»" (Isaia 25:9).
Şi petrecerea va fi abia la început!
I
8

Acasă cu împăratul nostru

Sfânt, Sfânt, Sfânt! Toţi sfinţii Te adoră Aşternând coroanele de aur în jurul mării de sticlă; Heruvimii si serafimii se prostern în faţa Ta, Cel care ai fost, eşti şi vei fi întotdeauna.[1]
Mai presus de toate, va fi ziua încoronării lui Hristos.
Mă emoţionez când mă gândesc că ne vom bucura la ospăţul nunţii Mielului de mesele încărcate cu mâncăruri îmbelşugate şi cu cele mai alese vinuri, că îi vom întâlni pe cei pe care i-am iubit, şi că, da, vom domni peste îngeri şi vom stăpâni pământul îmbrăcaţi cu trupuri noi. Insă nu trebuie să uităm că aceasta nu va fi sărbătoarea *noastră.* Va fi sărbătoarea *Lui.*
Nu aş putea îndrăzni vreodată să păstrez cununile acelea pentru mine. Tu ai putea?
Vom înainta în rând cu marea procesiune a răscumpăraţilor, trecând prin faţa tronului, un şir nesfârşit de naţiuni şi imperii, epocă după epocă, Europa, Asia, Africa, America de Sud şi de Nord, cu toţii stând umăr lângă umăr, oameni de pe insulele mărilor într-o paradă veselă, generaţii ale răscumpăraţilor înainte de Cruce şi după, cu toţii purtându-ne diademele înaintea Dumnezeului Atotputernic. Apoi, când Isus Se ridică de pe tronul Său în faţa acestei mulţimii, toate cununile se ridică, toate clopotele bat şi peste tot se aude „Aleluia!" până se epuizează vocabularul laudei

cereşti. Noi ne vom duce apoi cununile la piept, vom privi unii la alţii şi vom spune: „Acum?" „Acum!" vom striga cu toţii. împreună ne vom înălţa vocile nu într-o armonie pe patru voci, ci poate pe douăsprezece voci, cu cei douăzeci şi patru de bătrâni care „îşi aruncau cununile înaintea scaunului de domnie" (Apocalipsa 4:10-11) şi vom cânta:
Încoronaţi-L cu multe cununi pe Mielul care stă pe tron:
Ascultaţi cum imnul ceresc răsună peste toate,
Doar el se mai aude!
Scoală-te suflete-al meu şi
Cântă-I Celui care a murit pentru tine.
Şi aclamează-L ca Rege nepereche în toată eternitatea.[1]
Dacă, într-adevăr, ne vor fi date cununi, să nu înţelegem greşit - diademele vor fi ale Lui. Scaunul de judecată al lui Hristos s-ar putea să fie arena principală de unde El îi va copleşi cu laude pe credincioşi, însă cerul întreg va îndrepta reflectorul asupra Domnului, pentru a-I da gloria înapoi. Universul întreg îşi va pleca genunchii şi-L va aclama pe Isus ca Rege al regilor şi Domn al domnilor când îşi va înălţa sabia în semn de victorie asupra morţii, diavolului, bolii şi distrugerii.
într-un moment de linişte - care ni se va părea nesfârşit -vom pricepe că întregul plan de răscumpărare a fost doar modul în care Tatăl S-a gândit să-I asigure Fiului Său. . .
O Mireasă.
O Familie.
O Oaste.
O Moştenire.
însă scopul suprem al planului Său se va vedea că va fi fost acela de-a asigura Fiului un cor uriaş de închinători Veşnici.
Pentru aceasta am fost creată. Acesta este răspunsul la întrebarea pe care de atâtea ori mi-o pun pe pământ: „De ce m-a ales Dumnezeu? De ce nu pe altcineva?" Răspunsul este simplu: *Eu sunt darul Tatălui pentru Fiul.* Efeseni 1:11-12 va fi înţeles atunci pe deplin, pentru că „în El am fost. . . rânduiţi. . . ca să slujim de laudă slavei Sale." Eu voi fi darul strălucitor şi irizant pentru Fiul pe care L-a admirat Zaharia: „Ei sunt pietrele cununii împărăteşti, care vor străluci în ţara Sa! O! Cât sunt de înfloritori! Cât sunt de frumoşi!" (Zaharia 9:16-17).

Aceasta explică de ce mă simt atât de frumoasă când cânt cântecul acela vechi de la şcoala duminicală. îmi *place* ideea de a fi un dar cu pietre preţioase pentru Isus:
Când El vine, când El vine să-şi adune pietrele preţioase,
Toate pietrele Sale preţioase, pe care le iubeşte:
Ca stelele dimineţii,
A Sa coroană strălucitoare împodobindu-i
Vor străluci în frumuseţea lor,
Nestemate lucitoare pentru coroana Lui.[3]
Pământul ne va apărea ca o mină mare de diamante din care vom fi fost luaţi ca din gunoi, curăţaţi, şlefuiţi şi pregătiţi pentru coroana împăratului. Poţi înţelege acum de ce vreau să câştig cât mai multe cununi cât timp sunt pe pământ? Este adevărat, o răsplată mai mare îmi va spori lucrarea în cer, dar, de asemenea, va mări şi gloria pe care o va primi Isus. Cu cât mai multe cununi, cu atât mai plăcută va fi lauda adusă lui Dumnezeu. Motivul pentru care strâng un vagon de diademe nu este să le păstrez, ci să am mai multe pentru a le arunca la picioarele lui Isus.
Tu şi eu am fost aleşi să-L lăudăm. Asta-i tot! Ce ruşine că pe pământ complicăm atât de mult lucrurile!
în primele zile ale paraliziei mele, când am învăţat pentru prima dată despre cer, am fost interesată în cel mai înalt grad de acesta pentru că era locul unde urma să primesc mâini şi picioare noi. Cerul era pentru mine locul în care aveam să fiu eliberată de durere, şi astfel acesta a devenit o fugă de realitate. O cârjă psihologică. Uneori cerul era atât de centrat în jurul persoanei mele, încât mă comportam de parcă trebuia să

primesc înapoi tot ce îmi datora acesta, tot ce pierdusem. Şi astfel, cerul devenea din start o dorinţă moartă.
însă, timpul a trecut şi o dată cu el am câştigat şi eu ceva mai multă maturitate spirituală. Treptat am început să înţeleg că Ziua lui Hristos va fi chiar aşa ceva. . . Ziua lui Hristos, nu ziua lui Joni! Mâinile şi picioarele glorificate, precum şi întâlnirile cu cei dragi au început să pară mai degrabă favoruri suplimentare, adăugate onoarei de a figura pe lista invitaţilor la sărbătoarea încoronării.
Vei fi de acord cu mine. Privilegiul de a-ţi arunca cununile la picioarele lui Isus va fi suficient ca onoare. Să stăpânim pământul şi să domnim peste îngeri, să devenim stâlpi în templul lui Dumnezeu şi împreună moştenitori ai cerului şi pământului sunt lucruri aproape incidentale. Ceea ce vom deveni, vom primi şi vom face în cer nu va fi partea esenţială a existenţei noastre acolo. A fi acolo şi *a fi spre lauda gloriei Sale* va fi suficient.
Aceasta va fi Ziua lui Isus.

Ziua încoronării lui Hristos

Ar fi trebuit să ştim asta tot timpul. însă niciodată nu am priceput-o pe deplin. Ah, pe hârtie înţelegem, dar de câte ori trăim - trăim cu adevărat - cu privirea abătută de la noi şi aţintită asupra lui Hristos ca Rege al regilor? Cerul este constrâns în felul acesta să ne silească să înţelegem ceea ce ar trebui să ne fie limpede pe pământ toată viaţa. O, dacă ne-am opri numai şi am citi - am citi cu adevărat - că „Dumnezeu care a făcut lumea şi tot ce este în ea este Domnul cerului şi al pământului" (Faptele Apostolilor 17:24)!
Isus este Domnul cerului şi al pământului.
Spunem acest lucru în rugăciunile noastre, îl cântăm în cântările noastre şi am putea jura că credem lucrul acesta (cu C mare), dar niciodată nu ne marchează cu adevărat. Şi asta din cauză că raportăm totul la „noi" şi iar la „noi". Ori de câte ori ne copleşesc dureri şi încercări, ne stoarcem creierii încercând să ghicim ce pot însemna acestea pentru noi. Care este
în planul lui Dumnezeu locul problemelor cu care ne confruntăm? Chiar şi pe Isus încercăm să-L înţelegem prin prisma noastră. Totul este întotdeauna „pentru noi", avându-ne pe „noi" în centru. Până şi serviciul de închinare de duminică dimineaţă este axat pe ceea ce simţim şi învăţăm, iar cântările sunt alese astfel încât „să ne placă".
De ce, ah, de ce nu luăm seama la ce scrie în Fapte 17:24 şi nu ne abatem atenţia de la noi spre El? De

ce nu înţelegem că Dumnezeu ne dă orice încercare, durere şi bucurie ca să ne arate ceva despre Sine? Pentru ca noi să putem aprecia harul Său?
Că suntem şlefuiţi ca să slujim de laudă slavei Sale?
Pentru ca să putem vedea că toate lucrurile merg mână în mână, astfel ca noi să putem să-L cunoaştem pe El?
Suntem uimiţi ori de câte ori vedem că Dumnezeu Se arată interesat de noi, dar în cer va fi limpede că tot ceea ce ni s-a întâmplat aici pe pământ ni s-a întâmplat pentru a ne îndrepta atenţia spre El. în orice încercare, bucurie sau durere, Dumnezeu vrea ca noi să ne gândim la El. în cele din urmă vom vedea într-adevăr că Cel pe care îl vom fi lăudat cu buzele noastre ca Rege deţinea cu adevărat supremaţia peste toate lucrurile.
împărăţia *Lui* vine.
Voia *Lui* se face pe pământ, precum în cer.
Cuvântul *Lui* se răspândeşte şi împlineşte scopurile Sale.
El este Dumnezeu suveran peste tot şi toate.
Aici, pe pământ, se pare că nu putem fi niciodată convinşi pe deplin să trăim ceea ce afirmăm. Spunem că împărăţia Lui vine, dar nu trăim în virtutea acestui mare adevăr. Ne comportăm ca şi cum „voia Lui se face pe pământ precum în ceruri" în primul rând pentru a ne merge nouă bine afacerile şi aranjamentele. Şi ori de câte ori vorbim despre cer, o facem mai mult în termenii unui etern loc de joacă, unde vom primi o mulţime de jucării noi, în vreme ce Dumnezeu, asemenea unui bunic, va da din cap şi va zâmbi, văzând cât de mult ne bucurăm.

Ce ruşine că pe pământ ne purtăm de parcă I-am face lui Dumnezeu o mare favoare acceptându-L pe Isus ca Mântuitor! Ne este milă de Isus deoarece, credem noi, reputaţia Sa are mult de suferit. Ne pare rău pentru Dumnezeu deoarece se pare că dreptatea Lui nu se prea vede nicăieri; iar uneori ne simţim de-a dreptul jenaţi în faţa acuzaţiilor ce I se aduc „împăratului" nostru, şi atunci ne simţim datori să-L apărăm de lucruri cum ar fi holocaustul sau ororile războaielor. Isus nu Şi-a încordat niciodată muşchii Săi împărăteşti în public (pentru a arăta cât este de puternic); de aceea nu Şi-a câştigat niciodată credit, şi cu atât mai puţin glorie.
Nu suntem noi singurii miopi. Chiar şi ucenicii au avut o viziune îngustă despre Dumnezeu. Nici ei nu L-au recunoscut pe împărat când Acesta S-a aflat în mijlocul lor. Din când în când ceaţa li se ridica de pe minte, astfel că, într-o împrejurare de acest fel, spre sfârşitul lucrării lui Isus, au reuşit să se ridice la înălţimea unei perspective cereşti asupra împăratului lor, şi au spus: „Acum cunoaştem că ştii toate lucrurile." Pentru o clipă, atenţia lor nu a mai fost îndreptată spre împărăţia de pe pământ, ci spre cea din ceruri. A fost una din acele rare străfulgerări revelatorii, şi Isus a fost suficient de mişcat încât să exclame: „Acum credeţi?" (Ioan 16:30-31).
Aceste cuvinte ale lui Isus mi-au sfâşiat inima. La urma urmelor, tot ce vrea Isus de la noi este să credem. Aşa că de ce sunt momentele noastre de ascultare totală şi încredere absolută doar scânteieri, scurte momente de iluminare? De ce ne este întotdeauna atât de greu să trăim onorându-L pe Isus ca Rege?

Regele care a învins în ciuda tuturor adversităţilor

Poate deoarece pe pământ, nu S-a purtat niciodată ca un rege.
Sau, cel puţin, nu aşa cum ar crede cineva că trebuie să se poarte un rege. Isus însă a avut motive întemeiate să-Şi ascundă maiestatea sub haina slăbiciunii, a ruşinii şi a umilinţei. Aceasta avea de-a face cu gloria Sa din cer. Când Tatăl a conceput planul de mântuire, El a prevăzut în acesta şi o parte care, o dată dusă la îndeplinire, să aducă gloria cea mai mare
şi mai strălucitoare Fiului Său, Regele Universului. Era un plan care aproape că semăna cu un scenariu de aventură.
Planul a fost pus în aplicare când răul cel mare, Lucifer, i-a înrobit pe locuitorii împărăţiei de pe pământ, prin trădare şi înşelăciune. El a uzurpat autoritatea Domnitorului legitim şi şi-a instaurat propria guvernare rivală. Domnitorul cel bun Şi-a trimis cei mai pricepuţi slujitori să încerce să recupereze teritoriul ocupat, însă, cu câteva excepţii, Lucifer i-a ademenit şi i-a înfrânt. în cele din

urmă, Domnitorul Şi-a trimis Fiul, Prinţul legitim, să invadeze teritoriul lui Lucifer, să-i elibereze pe supuşi şi să readucă împărăţia sub stindardul familiei.
însă tactica de luptă a Fiului a fost cel puţin ciudată, pentru a nu spune mai mult. De fapt, maniera în care El a luptat părea să-L ducă la înfrângere sigură. La un moment dat, când Lucifer 1-a ţintuit pe Prinţ, acesta a acceptat fără nici o împotrivire lovitura de moarte. Totul părea pierdut şi inimile oamenilor au fost copleşite de disperare. Ei nu şi-au dat seama câtuşi de puţin că partea cea mai bună, şi ultima, a planului abia începuse să fie aplicată. Aceasta se numea „învierea", şi era singura tactică de luptă prin care se putea da lovitura de moarte inamicului şi oştirii sale de stăpânitori răi.
Acum, orice luptă între un erou pozitiv şi personaje rele este destul de interesantă, însă când eroul este dezavantajat, apare un element nou. La un moment dat eroul se află într-un pericol foarte mare şi pare să aibă şanse reduse de a câştiga. Dar dacă, în pofida acestei situaţii dezavantajoase el reuşeşte să depăşească toate adversităţile, în final el va fi de două ori erou. Când eroii slabi dejoacă planurile celor răi şi puternici, victoria este demnă de toată lauda.
Şi astfel, Prinţul Păcii, Mielul care S-a lăsat să fie junghiat, va fi glorificat, nu pentru că a folosit forţa brută împotriva lui Satan, ci tocmai pentru că nu a folosit-o.

Regele care a învins prin slăbiciune

Există un alt aspect al planului Tatălui care îl aşează pe Fiul într-o poziţie mai puţin înaltă, asigurându-I totuşi cea mai

mare glorie. Acesta se referă la înfrângerea celui rău prin folosirea împotriva lui, a propriei puteri a întunericului.
Este într-un fel ca la judo.
Soţul meu Ken v-ar putea explica în detaliu acest lucru. Uneori se apucă să repete figuri de arte marţiale, şi atunci începe să sară prin camera de zi ca o pisică pe iarba-mâţei, năpustindu-se aiurea, lovind cu pumnii în aer şi dând cu partea laterală a piciorului spre tavan. întotdeauna mă uit la el şi mă amuză văzându-1 cum se mişcă.
Ken îmi spune că judo-ul are avantajele lui. Judo-ul este arta de a folosi puterea duşmanului pentru a-1 învinge; şi, cu toate că Ken s-ar putea să-ţi dea impresia că e pasiv şi chiar neputincios într-o partidă de judo, secretul este să aştepţi pur şi simplu momentul în care toată forţa adversarului poate fi folosită pentru a-1 învinge. Când soţul meu este atacat, el pur şi simplu aplică această tactică esenţială în judo şi îşi trimite adversarul în zbor peste umerii lui.
Şi Isus a dat impresia că este pasiv şi neputincios. Oamenii au încercat tot timpul să vadă în El un împărat. Au sperat că Isus Se va comporta ca un împărat, care se îngrijeşte de fericirea, bunăstarea şi liniştea supuşilor săi. Insă Isus a avut un alt plan pentru pământ - un plan al cărui rezultat final urma să fie o laudă mai mare pentru credincios şi o glorie mai mare pentru Sine.
El „a jucat" tot timpul judo. în special cu diavolul. Şi a făcut acest lucru mai ales la Cruce. Diavolul credea că L-a încolţit şi L-a înfrânt pe Hristos; în acel moment Satan şi-a dezlănţuit toată furia sa pentru a-L ucide pe Hristos. Insă tocmai prin slăbiciunea şi vulnerabilitatea Sa, Hristos a fost în stare să-i „aplice lui Satan o figură de judo", care, din avântul pe care şi l-a luat şi-a frânt singur gâtul.
James Stewart, teologul scoţian, descrie acest lucru în felul următor:
Pentru a-Şi înfrânge duşmanii, El s-a folosit tocmai de victoriile lor. El a făcut astfel încât faptele lor rele să slujească scopurilor Sale, şi nu scopurilor lor. Ei L-au ţintuit pe
lemn, fără să ştie că tocmai prin această faptă aduceau întreaga lume la picioarele Sale. l-au dat o cruce, fără să-şi închipuie că El va face din ea un tron.
L-au scos pe porţi „afară din tabără" ca să moară, fără să ştie că tocmai în acele momente ridicau de fapt porţile universului ca să intre împăratul Gloriei. Au vrut să-I desfiinţeze învăţătura, neînţelegând însă că ei de fapt sădeau pe veci în inimile oamenilor tocmai Numele pe care încercau să-L şteargă din istorie.
Au crezut că L-au pus pe Dumnezeu cu spatele la zid, ţintuit, neajutorat şi înfrânt. Nu ştiau însă că Dumnezeu însuşi planificase ca ei să facă toate aceste lucruri. El nu a biruit taina întunecată a răului aşa cum poate ne-am fi aşteptat, ci a biruit-o tocmai prin ea însăşi.[4]

Ceva glorios a avut loc când cea mai oribilă crimă din lume a ajuns singura salvare a omenirii. Şi în clipa în care crucea, un simbol al torturii, a devenit un simbol al vieţii şi speranţei, gloria a fost de trei ori mai mare.
Isus a sfârşit prin a fi de trei ori erou în cer, pentru că a câştigat bătălia folosind arme de război spirituale, nu carnale. Victoria Sa a fost posibilă pentru că a folosit tacticile judo-ului spiritual. El a biruit pentru că Şi-a planificat bine în timp toate acţiunile şi pentru că a avut răbdare. „Hristos, *la vremea cuvenită,* a murit pentru cei nelegiuiţi" (Romani *5:6).* El a obţinut victoria prin aşteptare, ascultare şi supunere. Pasajul din Filipeni 2:7-9 poate fi intitulat „Principiile de bază ale artelor marţiale" deoarece cu cât Hristos S-a arătat mai neputincios, cu atât a fost mai mare victoria Lui, şi cu cât victoria a fost mai mare, cu atât mai mari au fost şi sunt onorurile ce I se aduc: „S-a dezbrăcat pe Sine însuşi. . . S-a smerit şi S-a făcut ascultător până la moarte şi încă moarte de cruce. De aceea şi Dumnezeu L-a înălţat nespus de mult şi I-a dat Numele care este mai presus de orice nume."
Dacă L-am fi compătimit pe Hristos pe pământ sau ne-am fi lamentat pentru că dreptatea Lui părea călcată în picioare, am fi pierdut vremea. Dacă ne-ar fi afectat văzându-L că

suferă atâta fără nici un sens, mai bine am fi mers să luăm nişte lecţii de arte marţiale. De fapt, cât a fost pe pământ, Isus „Şi-a încordat muşchii" şi S-a comportat ca un împărat, însă noi n-am avut ochii, inima şi mintea pregătite pentru a-L vedea astfel. Şi El a purtat şi o coroană; numai că aceasta nu a fost tocmai coroana pe care ne-am aşteptat să I-o vedem pe cap. Nu a fost de aur, ci de spini.
Sus în cer am putea fi tentaţi să ne lovim cu palma peste frunte şi să exclamăm: „O, ce chestie! Cum de ne-a scăpat?" Acolo însă nu va fi loc pentru părere de rău. Nu ne vom reproşa că nu am observat. Nu, Regele regilor va fi prea bun cu noi ca să ne îngăduie asemenea regrete. Atunci ne va fi clar de ce erau ascunse medaliile sale monarhice. Totul a fost aranjat să ne ajute să ne exersăm credinţa, să ne dezvoltăm încrederea şi să demonstrăm ascultare, precum şi să învăţăm că fiecare lucru „îşi are ceasul lui", răbdarea, aşteptarea şi supunerea. Regele a biruit pe Cruce ca noi să putem avea puterea de-a ne împotrivi diavolului celui obraznic şi, astfel, să acceptăm spinii, să ne ducem unii altora poverile şi să ne purtăm propriile cruci ca în tot acest timp tragedia să se transforme în triumf şi durerea în victorie. Isus ne va fi binevoitor şi nu ne va dojeni că am fost atât de preocupaţi de noi înşine. El ne va spune că a ştiut din ce suntem făcuţi, că nu a uitat că eram doar lut. Noi, la rândul nostru, ne vom da seama că pe pământ am fost mai răi decât crezusem, dar harul Domnului a fost mai mare decât ne-am imaginat.[5]
Domnul Isus va fi generos cu bunătatea Lui, lăsând ca aceasta să se reverse şi să se răspândească peste tot. Chiar şi peste regretele noastre. Şi *acest lucru,* dragi prieteni, ne va determina să-L iubim, să-L lăudăm şi să ne bucurăm în El cu atât mai mult. în momentul acela, gloria lui Dumnezeu în cer se va manifesta cu o putere însutită.
Personal mă bucur foarte mult de Isus când îmi închipui acest moment pentru că ni Se va descoperi aşa cum este, nu ca slujitor neputincios şi în suferinţă, ci în calitate de Suveranul stăpân peste timp şi spaţiu. Numele Lui va fi reabilitat. El îşi

va primi tot creditul cuvenit, plus gloria întreită. Şi, mai mult decât orice, dreptatea Lui va fi satisfăcută.
Lucrul acesta însă nu va crea o impresie prea plăcută. Cel puţin unora dintre noi.

Ziua Domnului, cea mare şi înfricoşată

Toate aceste lucruri legate de slăbiciune şi umilinţă îi irită pe unii oameni. Ei nu au nevoie de un Dumnezeu care S-a lăsat să fie batjocorit, lovit şi scuipat, numai de dragul dreptăţii. Mai ales dreptate în numele lor. Cum de îndrăzneşte acest Dumnezeu slab, lipsit de putere să afirme că ei au nevoie să fie mântuiţi?
Pe pământ, ei îşi impun propriul fel de dreptate. Şi primul punct în agenda lor este să-L defăimeze şi să-L elimine pe Isus din orice calcule pe care le fac. Plasându-se pe ei înşişi în centrul universului lor moral, cred că deţin puterea de a-L pune pe Dumnezeu la încercare. Ei îl judecă, îl acuză şi îl surghiunesc pe Dumnezeu, considerându-L nimic mai mult decât o divinitate incapabilă, inferioară. îl dau afară din sălile de curs, din manuale şi îi şterg orice urmă din locurile publice. Profanându-I numele,

L-au neutralizat pe Dumnezeu şi L-au domesticit, aşa încât să le binecuvânteze poftele şi pasiunile. Insă, în cer, lucrurile vor fi date pe faţă. Dumnezeu îşi va apăra Numele Sfânt şi va împărţi dreptatea Sa curată şi desăvârşită. Pentru foarte mulţi oameni, acest lucru va fi îngrozitor.
Ce lovitură va fi pentru aceşti oameni să-L vadă pe Isus, Cel pe care au încercat să-L pună undeva pe ultima bancă a unei săli de şcoală duminicală. Inimile li se vor umple de groază în timp ce se va derula scena descrisă în Apocalipsa 19:11-16 şi vor striga:
„Apoi am văzut cerul deschis, şi iată că s-a arătat un cal alb. Cel ce sta pe el se cheamă «Cel credincios» şi «Cel adevărat» şi El judecă şi Se luptă cu dreptate. Ochii Lui sunt ca para focului, capul îl avea încununat cu multe cununi împărăteşti şi purta un nume scris, pe care nimeni nu-l ştie,

decât numai El singur. Era îmbrăcat cu o haină muiată în sânge. Numele Lui este «Cuvântul lui Dumnezeu». Ostile din cer îl urmau călări pe cai albi, îmbrăcate cu in subţire, alb şi curat. Din gura Lui ieşea o sabie ascuţită, ca să lovească neamurile cu ea, pe care le va cărmui cu un toiag de fier. Şi va călca cu picioarele teascul vinului mâniei aprinse a atotputernicului Dumnezeu. Pe haină şi pe coapsă avea scris: «ÎMPĂRATUL ÎMPĂRAŢILOR ŞI DOMNUL DOMNILOR». "
Aceste simboluri nu sunt deloc nişte vorbe în vânt; ele provoacă înfiorare. Ca artistă, nu numai că nu le-aş putea picta, dar nici nu doresc să fac vreodată acest lucru. Ochii ca para focului? O haină muiată în sânge? Aşa ceva nu aduce nici pe departe a atitudine binevoitoare faţă de oamenii de pe pământ, sau a unui Dumnezeu de care să-ţi fie milă sau pe care să-L compătimeşti. Acesta este Domnul Cel mare şi înfricoşător, însuşi focul care curăţă totul. „Căci iată, Domnul vine într-un foc, şi carele Lui sunt ca un vârtej. îşi preface mânia într-un jăratic, şi ameninţările în flăcări de foc. Căci cu foc îşi aduce Domnul la îndeplinire judecăţile, şi cu sabia Lui pedepseşte pe oricine; şi cei ucişi de Domnul vor fi mulţi la număr" (Isaia 66:15-16).
Aceasta nu este o privelişte prea plăcută, pentru că „grozav lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu" (Evrei 10:31). Aceeaşi gură care a rostit cuvinte de pace, va scoate într-o zi sabia ascuţită a judecăţii. Aceiaşi ochi care au fost odată plini de niilă vor arde într-o zi ca para focului. Să fie acesta Trandafirul din Saron, Crinul din Vale, Mirele meu? Da, acelaşi Isus în ale cărui braţe iubitoare m-am prăbuşit de prima dată, este şi Dumnezeul Cel viu şi înfricoşător.
Iubitor şi răzbunător? Da, El este în mod desăvârşit unul şi acelaşi. El este întru totul iubitor în dreptatea Sa şi drept în iubirea Sa. Şi, pentru că este desăvârşit, dreptatea Sa este curată.

Ce vom simţi în acea zi înfricoşătoare?

O dată ajunşi în cer, vom şti cu fiecare fibră a fiinţei noastre şi dincolo de orice umbră de îndoială că tot ceea ce va declara

despre noi Judecătorul este adevărat. Cum va spune El că suntem, aşa vom fi, nici mai mult, nici mai puţin. Poate chiar ne vom da seama vag că eul pe care-1 avem şi de care vom fi deplin conştienţi în cer va fi fost de fapt adevăratul şi profundul eu pe care l-am avut pe pământ tot timpul. Dacă Judecătorul va spune despre noi că pe pământ am fost neprihăniţi în Hristos, atunci probabil vom exclama: „Aleluia! Am ştiut asta dintotdeauna." Dacă, dimpotrivă, va spune despre noi că am fost păcătoşi, răi şi egoişti, atunci vom spune: „Blestemaţi să fim, am ştiut asta tot timpul." Adevărul despre mine sau despre tine le va fi clar tuturor.
Faptul acesta are o nuanţă specială în cazul credincioşilor, îţi aminteşti când am spus că creştinii nu-şi vor vedea derularea filmului vieţii lor în faţa propriilor lor ochi, film de care sigur le-ar fi ruşine? Nu te speria, nu vreau să te dezamăgesc. Este adevărat că nu va trebui să suportăm ruşinea aceasta, pentru că Dumnezeu ne-a îndepărtat de păcatul nostru, atât de departe precum este răsăritul de apus.
însă chiar dacă nu ar fi aşa, şi păcatele noastre ţinute ascunse ar fi date pe faţă, sunt convinsă că nu ar fi nici un suflet neprihănit care să protesteze. Şi tu şi eu am fi din toată inima de acord cu Judecătorul şi am spune: „Doamne Isuse, ai absolută dreptate, dreptatea Ta este desăvârşită. Am fost un înşelător pe pământ, întotdeauna mi-am inventat propriul adevăr şi l-am impus celor de jur. Aceasta a fost adevărata mea identitate dintotdeauna!"
De fapt, pot chiar să mă imaginez trăgând de haina Lui şi spunând: „Stai, Isuse, mai am şi alte lucruri urâte despre mine care sunt ascunse şi pe care vreau să le dai pe faţă. Vreau ca toţi să ştie cât de mare şi cuprinzător a fost harul Tău pentru mine. Nu vreau să-mi ascund păcatele. Vreau ca toţi să vadă că

am fost putred până în măduva oaselor, să ştie toţi cât de curat m-a făcut harul Tău!"
Jonathan Edwards duce acest gând mai departe şi spune că păcătoşii „se vor bucura atât de mult de harul iertării care le va fi fost acordat de Dumnezeu, încât până şi amintirea

păcatelor lor va fi mai degrabă un prilej de bucurie indirectă pentru ei".[6]
Dacă totuşi - şi repet: dacă - trecutul nostru oribil ar trebui să fie derulat, aceasta I-ar aduce lui Dumnezeu o mai mare glorie pentru un har aşa de mare.
De aceea, oricât de straniu ni s-ar părea acum, în ziua cea mare şi înfricoşată a lui Dumnezeu noi nu vom intra în pământ de ruşine. Ba din contra, chiar ne vom bucura. Aceasta sună a nebunie, deoarece, cu sentimentul nostru omenesc de compasiune, noi respingem ideea înfăptuirii dreptăţii cu furie nestăpânită şi cu mare vâlvă. Pe pământ, condamnaţii la moarte sunt escortaţi în linişte din celulă spre camera morţii, unde, de partea cealaltă a unor geamuri şi pereţi antifonaţi, un grup de câţiva oameni tăcuţi privesc fără emoţie prin aceste ferestre, să vadă cum „are loc moartea".
Nu tot aşa vor sta lucrurile în cer.
Acolo judecata va produce multă emoţie.
Aduşi dintr-o dată în mijlocul Apocalipsei, în vreme ce din cupele mâniei se va revărsa foc şi pucioasă, noi ne vom pomeni cântând şi bucurându-ne, privind în acelaşi timp Judecata. Acest episod al laudei neobişnuite va avea loc între mânia lui Dumnezeu din Apocalipsa 18 şi ceea ce pare a fi Armaghedonul din finalul capitolului 19. In măreţul cor de laudă din versetele 1-10, suntem şi noi enumeraţi printre îngeri, bătrâni şi „gloata multă (din cer) care zicea: «Aleluia! A Domnului Dumnezeului nostru este mântuirea, slava, cinstea şi puterea! *Pentru că judecăţile Lui sunt adevărate şi drepte.»*[11]'
De ce vom accepta fericiţi ca Isus să apese cu putere teascul mâniei lui Dumnezeu Cel Atotputernic? O vom face pentru că în sfârşit le va fi venit rândul celor răi să-şi ia răsplata? Nu. Noi vom însoţi Judecata cu coruri de laudă pentru că vom iubi puritatea şi vom urî caracterul vătămător al răului. Vom dori cu întreaga fiinţă adevărul şi vom dispreţui minciuna şi ticăloşia. Cu minţile desăvârşite şi cu inimile curăţate, noi vom întări fericiţi toate judecăţile lui Dumnezeu cu un „Da!" spus

din toată inima. Şi o vom face în vreme ce El va îşi va stoarce strugurii mâniei Sale.
Ziua lui Hristos va fi o zi mare şi înfricoşătoare. Mare pentru cel neprihănit şi înfricoşătoare pentru cel păcătos. „în acea zi, Faţa aceea, care este plăcerea sau groaza întregului univers, Se va întoarce negreşit spre fiecare din noi, ori cu o expresie, ori cu alta."[7]
Nu pot să fiu decât recunoscătoare că Biblia vorbeşte despre acel timp doar ca despre „o zi". Aceasta ar putea însemna că Marea Judecată se va face repede. La urma urmei, „vor fi doar două feluri de oameni, în final: unii care îi spun astăzi lui Dumnezeu «Facă-se voia Ta», şi alţii cărora Dumnezeu le va spune atunci: «Facă-se voia *voastră.»* Toţi cei ce vor fi iad, îşi vor fi ales de pe pământ acel loc."[8]
Pe toţi oamenii care insistă spunând „Vreau să se facă voia mea", Dumnezeu nu caută să-i convingă să facă altfel. El nu mai insistă pe lângă ei, încercând să le arate gloria Sa în creaţie sau să le predice din Evanghelie. Pentru acei care-I întorc spatele lui Hristos, nu există cer.

Toţi cei din iad şi l-au ales

Da, există iad.
Este de neconceput să vorbim despre cer fără să menţionăm, cel puţin, iadul. Te rog să observi că nu mă refer la iad ca la o ^replică a cerului". Cerul nu are replică. Nu are opus. După cum Satan nu este opusul lui Dumnezeu (pentru că diavolul nu este decât o fiinţă creată - şi una căzută, pe deasupra!), nici cerul nu are pereche sau opus. în imensitatea infinitului lui Dumnezeu şi totodată a universului curăţat şi purificat, iadul nu poate fi altceva decât o fărâmă. O grămadă de gunoi. Un morman de reziduuri.
în afara Ierusalimului, cetatea sfântă, exista o groapă de gunoi unde evreii îşi duceau gunoaiele să le ardă. în antichitate, triburile păgâne şi chiar evreii apostaţi, au folosit această zonă numită *GeHinnom* pentru a îndeplini ritualuri şi a aduce jertfe; de aceea poporul lui Dumnezeu a văzut acel loc ca fiind

potrivit pentru a arde acolo lucrurile nefolositoare. Ei au sfârşit prin a-1 numi Gheena, şi acesta a devenit termenul biblic pentru iad.
Iadul adevărat va fi groapa de gunoi a universului.
Dumnezeu nu face gunoi, însă noi facem; §i un cosmos bun trebuie în cele din urmă să se cureţe singur de gunoaiele spirituale ca egoismul, ura, lăcomia, frica sau pofta. . . Noi ne putem chiar bucura că aşa ceva există, pentru că ar trebui să dorim ca gunoaiele noastre spirituale să fie arse, în caz că nu dorim să ne identificăm cu acestea. Pentru că dacă o vom face, vom arde pe veci. . . Dumnezeu nu poate îngădui ca în cer să ajungă gunoaie; iar dacă noi nu vrem să le aruncăm, dacă ţinem de gunoaie atât de strâns încât devenim una cu ele, există doar un singur loc pentru noi.[9]
Iadul nu va polua universul curat, şi nici nu va fi o infecţie purulentă la marginea cerurilor noi, un loc urât care va emana un miros neplăcut tot timpul, fiind nevoie să fie supravegheat în permanenţă. S-ar putea să fie prea mic pentru aşa ceva. Nu vreau să spun că iadul va fi mai mic decât cerul în termenii unei statistici a celor care-1 vor popula, dar cu siguranţă va fi astfel în termenii importanţei pe care o va avea în comparaţie cu cerurile noi şi cu pământul cel nou. Nimeni nu acordă mare atenţie unei grămezi de gunoi care arde mocnit!
Deoarece am adus în discuţie cifrele, îmi vin în minte cuvintele lui Isus din Matei 7:13-14: „Intraţi pe poarta cea strâmtă, căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare, şi mulţi sunt cei care intră pe ea. Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viaţă şi puţini sunt cei ce o află." Asta fără îndoială. Lumea, în cea mai mare parte a ei, alege drumul spre iad. Nu mulţi II aleg pe Hristos şi cerul Său.
însă mă întreb: Vor fi mai numeroşi cei din iad decât pocăiţii care vor locui în cer? Ce putem spune despre răscumpăraţii care vor fi mai mulţi decât firele de nisip de pe ţărmul mării sau decât stelele de pe cer? Apocalipsa 7:9 afirmă că în cer va fi o mulţime pe care nici un om nu o va putea număra.
Nu există nici o contradicţie între cuvintele lui Isus din Matei şi cuvintele Sale din Apocalipsa. C. H. Spurgeon împacă cele două părţi în felul următor:
Eu cred că vor fi mai mulţi în cer decât în iad. Dacă mă veţi întreba de ce cred astfel, vă voi răspunde că în toate Hristos trebuie să fie primul (Coloseni 1:18), si eu nu pot concepe cum ar putea fi El primul dacă vor fi mai mulţi pe tărâmul lui Satan decât în cer. Pe lângă aceasta, se spune că în cer va fi o mulţime pe care nici un om nu va putea să o numere. Nicăieri nu am citit că în iad va fi o mulţime pe care nici un om nu o va putea număra. Mă bucur la gândul că sufletele tuturor copiilor, imediat ce mor, se grăbesc să ajungă în cer. Gândeşte-te atunci câţi vor fi acolo!"[10]
Dar nu prea are rost să discutăm despre câţi vor fi în cer şi câţi în iad; este suficient să spunem că iadul există; este groaznic, nu doreşti să ajungi acolo şi ar trebui să faci tot ce-ţi stă în putere pentru a-i împiedica şi pe alţii să aleagă acel loc. învăţătura lui Isus despre iad, cu amărăciunea şi tristeţea pe care le aduce, are scopul de a stârni spaima în inimile noastre, aver-tizându-ne că, dacă cerul va fi mai frumos decât putem visa, şi iadul va fi mai rău decât ne putem imagina.
Iadul ne avertizează să căutăm cerul.
Şi este propriul lui factor de descurajare şi cel mai eficient.
Ştiu lucrul acesta din proprie experienţă. în perioada care a urmat accidentului meu, medicii m-au tratat cu medicamente puternice ca să elimine infecţia care se întindea în membrele mele paralizate. Trupul mă durea cumplit. După ce asistentele mă întorceau cu faţa în jos pe patul special, nu puteam să văd decât pardoseala şi picioarele oamenilor. Cuprinsă de spaimă, vedeam numai copite despicate şi hidoase de demoni acolo unde trebuia să văd pantofii asistentelor. Picioarele prietenilor aveau gheare. Ţipam la asistente să nu mă întoarcă cu faţa în sus, îngrozită că voi vedea nişte monştrii hidoşi. Dar după ce o făceau totuşi, eram şocată să constat că totul era normal.
Ce iad! Privind în urmă, îmi dau seama că spaima pe care

am avut-o a fost cauzată de medicamente. însă acele imagini înfiorătoare m-au urmărit chiar şi în anii de amărăciune şi de zdruncinare a credinţei mele care au urmat. De fapt, în toţi anii aceia în care şchiopătam, la un pas de a-L respinge de tot pe Hristos, imaginea copitelor despicate şi înfiorătoare

îmi trecea fugar prin minte. Pentru mine era un avertisment.
Anii adolescenţei mele au fost încărcaţi de avertismente, îmi amintesc cum am citit predica lui Jonathan Edwards intitulată: „Păcătoşii în mâinile unui Dumnezeu mânios", pe vremea când studiam literatura americană în clasa a zecea. îmi tremurau mâinile când ţineam cartea! îmi doresc ca elevilor de liceu să li se ceară să-1 citească pe Edwards, unul dintre cei mai mari gânditori americani, însă vremurile s-au schimbat. Puţini sunt cei care citesc avertizări ca şi aceasta:
Acelaşi Dumnezeu pe care sfinţii II văd ca pe iubitul inimilor lor e văzut de către păcătoşi ca duşman al sufletelor lor. Lumina divină şi supranaturală a sfântului este întunericul divin şi supranatural al păcătosului. Aşa cum cel răscumpărat vede în Dumnezeu sursa fiecărei binecuvântări pe care o dă cerul, cel care nu vrea să se pocăiască vede în Dumnezeu sursa oricărui blestem al iadului. Pentru sfânt, cerul este Dumnezeu. Pentru cel rău, iadul este Dumnezeu. Blestemaţi sunt cei cu inima pângărită, pentru că şi ei II vor vedea pe Dumnezeu![11]
Pare un lucru nedrept? Pare nemilos că cei necredincioşi „vor fi aruncaţi în întunericul de afară, unde va fi plânsul şi scrâşnirea dinţilor" (Matei 8:12)? După judecata noastră am spune că da, dar să nu uităm că Dumnezeu nu datorează absolut nimic acestei planete răzvrătite. Dacă n-ar fi venit repede peste noi harul lui Dumnezeu, am fi rămas cu toţii morţi în greşelile noastre. în plus, dacă nu era harul lui Dumnezeu, planeta aceasta s-ar fi dezintegrat de mult din cauza răutăţii şi a violenţei. Faptul că rasa umană a supravieţuit atâta vreme este încă o dovadă a îndurării lui Dumnezeu. întrebarea nu este: „Cum poate trimite Dumnezeu atât de mulţi oameni în iad?", ci ar trebui să fie: „Cum poate fi Dumnezeu atât de generos şi să mântuiască atâţia câţi a mântuit?"
Nu corectitudinea umană este elementul esenţial, ci dreptatea lui Dumnezeu. Dacă nu există nici o judecată şi nici un iad care să-i urmeze, atunci nimic nu ne împiedică să mâncăm, să bem şi să ne veselim, căci mâine vom muri şi. . . punct. Nimic. Totul s-a terminat. însă iadul *există.* La fel şi Judecata: „Şi am văzut pe morţi, mari şi mici, stând în picioare înaintea scaunului de domnie. Nişte cărţi au fost deschise. Şi a fost deschisă o altă carte, care este cartea vieţii. Şi morţii au fost judecaţi *după faptele lor,* după cele ce erau scrise în cărţile acelea. . . Oricine n-a fost găsit în cartea vieţii, a fost aruncat în iazul de foc" (Apocalipsa 20:12, 15).
Când citesc acest verset din Biblie mi se face părul măciucă. Versetele din Apocalipsa despre semnele vremurilor, cutremure de pământ, inundaţii şi molime nu reuşesc să facă acest lucru. Nici chiar imaginile plastice ale fiarelor care îşi arată colţii şi făpturile cu zece coarne sau cerul care se face sul şi munţii care dispar în ocean. Cel mai cumplit verset din Biblie este acela despre oamenii morţi care vor fi judecaţi. Şi asta pentru că unii dintre acei morţi vor fi vecinul meu de stradă, învăţătoarea mea de la şcoala primară, doamna de la curăţătorie sau chiar acei tineri musulmani care lucrează la staţia de benzină de lângă casa mea (fără să mai menţionez alte milioane de oameni din lumea întreagă). Când mă rog „Vino degrabă, Doamne, Isuse", rostesc cuvântul „degrabă" cu atenţie. Doresc într-adevăr ca Isus să Se întoarcă curând? Da!
Şi nu, în acelaşi timp.

Să amânăm ziua mâniei lui Dumnezeu

Se crăpa de zi la Nazaret, era linişte încă, nu se auzea decât cântatul vreunui cocoş şi lătratul câtorva câini. încă era devreme, dar soarele era sus, aerul uscat şi fierbinte. în oricare altă dimineaţă străzile Nazaretului ar fi fremătat de vânzători ambulanţi şi femei sporovăind în drumul lor spre fântână. însă ziua aceasta nu era una obişnuită. Era zi de Sabat. Şi nu era un Sabat obişnuit. Isus venise acasă şi urma să intre în sinagogă.

Nimeni nu ştia exact cât timp fusese plecat. Două, poate trei luni? Se zvonea că într-o dimineaţă Isus Şi-a pus în cui haina de tâmplar şi s-a îndreptat spre râul Iordan să-1 caute pe Ioan Botezătorul. Apoi s-a întâmplat ceva neobişnuit. Când Isus a fost botezat, s-a auzit o voce ca de tunet, urmată de apariţia unui porumbel. Pe urmă, Isus a dispărut. Unii spuneau că S-a dus în pustie. Alţii că-L văzuseră mai târziu în Capernaum. După aceea zvonurile au devenit tot mai stranii. Oameni bolnavi să fie vindecaţi? Apa să fie schimbată în vin?
Şi acum El Se afla din nou în Nazaret.

Aerul din sinagogă era încins şi apăsător. Slujitorul i-a întins lui Isus sulul scris de Isaia. Isus 1-a desfăcut în tăcere, a găsit versetul pe care îl căuta şi a început să citească cu o autoritate neobişnuită în voce: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea şi orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsaţi şi să vestesc anul de îndurarea al Domnului. . ." (Luca 4:18-19).
S-a oprit la mijlocul versetului. Aşa cum era, Isus 1-a lăsat neterminat şi s-a aşezat. Ochii tuturor erau aţintiţi asupra Lui. Şi nu era de mirare, pentru că niciodată nu auziseră citit în felul acesta capitolul 61 din Isaia - parcă erau propriile Sale cuvinte. în cele din urmă Isus a rupt tăcerea: „Astăzi s-au împlinit cuvintele acestea din Scriptură pe care le-aţi auzit."
Şi atunci a început murmurul în sinagogă. Mulţimea pretindea că sunt trucuri sau un spectacol magic, şi striga: „Fă şi aici în patria ta tot ce-am auzit că ai făcut în Capernaum." Isus le-a reamintit că mulţimile au cerut acelaşi lucru de la Ilie şi Elisei şi, la fel ca prorocii din vechime, El nu va face nici o minune între oamenii necredincioşi, îndărătnici şi aroganţi. S-a pornit o încăierare şi apoi un tărăboi în tot oraşul. L-au dus pe Isus afară din sat, pe sprânceana unui munte, şi erau gata să-L arunce de pe stâncă. în acest punct, relatarea se întrerupe brusc, cu Isus care scapă din mâinile lor şi pleacă la ale Sale.
Incidentul din Luca 4 redă debutul oficial al lucrării lui Isus. Chiar din momentul în care Şi-a început misiunea pe pământ, Isus Şi-a clarificat motivele şi intenţiile. El a venit de dragul cerului. Dar de ce nu a fost mulţumită mulţimea de declaraţia misiunii Sale?
Probabil nu atât pentru ceea ce a spus, cât pentru ceea ce nu a spus. Isus nu citise întregul verset din Isaia 61. El i-a înştiinţat că a venit să proclame anul de îndurare al Domnului, însă nu a mai terminat fraza. Nu a mai spus ceea ce oamenii sperau că va spune: că El a venit „să proclame ziua de răzbunare a lui Dumnezeu". Pentru oamenii adunaţi atunci în sinagogă a fost evident că Isus nu avea intenţia să aducă mânia lui Dumnezeu peste romanii care îi oprimau. Şi toţi se gândeau că exact acest lucru trebuia să-1 facă Mesia - să aducă mânia şi judecata.
El a lăsat necitită partea cea mai dură din versetul al doilea din Isaia 61 pentru că El nu venise să condamne sau să distrugă. El a venit să caute şi să mântuiască pe cei pierduţi.
Acest lucru i-a derutat pe toţi, mai ales pe Ioan Botezătorul, care şi el înclina spre judecată. Ioan pregătise terenul pentru Isus proclamând: „Pocăiţi-vă, căci ziua Domnului este aproape." El predica despre focul gheenei care se apropia şi îi înştiinţa pe oameni că răzbunarea lui Dumnezeu era aproape. Nu e de mirare atunci că Ioan Botezătorul a fost cel puţin dezorientat de mesajul lui Isus. El îşi risca viaţa spunând lucruri grave împotriva lui Irod şi arătându-i cu degetul pe liderii religioşi făţarnici. Faptul că Isus nu dorea să stârpească răul şi să-i pedepsească pe păcătoşi, 1-a dezamăgit pe Ioan şi 1-a lăsat într-o stare de confuzie. Acesta a ajuns şi în temniţă de dragul judecăţii ce avea să vină, iar Isus nu ridica nici măcar un deget să-1 elibereze.
Isus a arătat limpede că nu avea în plan să aducă mânia lui Dumnezeu, ci să poarte în chiar trupul Său această mânie. Pe mine mă îndurerează afirmaţia aceasta: Isus, Mântuitorul scump, nu a venit să aducă mânia lui Dumnezeu, ci *să poarte în trupul Său mânia lui Dumnezeu.* Toată mânia aprinsă a Tatălui împotriva păcatului meu a fost revărsată asupra crucii. Datorită lui Isus, Tatăl nu mai ţine mânie pe tine şi pe mine.

în schimb, El îşi păstrează mânia pentru ziua în care Fiul Lui Se va întoarce.
într-o zi, Isus Se va întoarce şi va împlini şi partea a doua a versetului din Isaia 61.
El va judeca viii şi morţii. îi va zdrobi pe cei răi. îi va pedepsi pe cei răzvrătiţi. Va răsturna naţiuni şi va da jos împăraţi şi domnitori. Atunci ziua răzbunării Dumnezeului nostru va deveni realitate.
Iată de ce nu doresc încă din tot sufletul ca Hristos să Se întoarcă neîntârziat. Da, mă rog „Vino degrabă, Doamne Isuse", dar în acelaşi timp îmi amintesc de tânăra elevă îmbrăcată într-o rochie cu paiete albe pentru care m-am rugat la balul studenţilor şi de fetiţa asiatică de zece ani de la coafor, ca şi de câţiva unchi şi mătuşi, care, dacă nu vin să-L mărturisească pe Hristos ca Mântuitor, vor sfârşi prin a fi zdrobiţi în teascul mâniei lui Dumnezeu.
Te rog şi pe tine, mai amână încă puţin acea măreaţă şi înfricoşătoare zi a Domnului!

Totuşi, trebuie să nu uit că „programul" ales de Dumnezeu este perfect. Tu şi eu avem o lucrare de făcut, aşa cum le-a amintit Isus ucenicilor când L-au întrebat pe când Se va întoarce. Domnul le-a spus: „Nu este treaba voastră să ştiţi vremurile sau soroacele. . . Ci voi veţi primi o putere, când Se va pogorî Duhul Sfânt peste voi, şi-Mi veţi fi martori în Ierusalim, în toată ludea, în Samaria şi până la marginile pământului" (Faptele Apostolilor 1:7-8).

Pe mine nu trebuie să mă preocupe timpul ales de Dumnezeu. Eu trebuie doar să fiu preocupată îndeajuns să mărturisesc. Cât timp Hristos este în cer, El proclamă prin noi anul de îndurare al lui Dumnezeu şi îşi arată grija şi mila faţă de oameni prin mine şi prin tine. El este încă Păstorul cel blând şi milostiv care caută să-i salveze pe oameni, bărbaţi şi femei, cărora să le poată oferi bucuros mântuirea.

Astfel că, stând rezemată de pervazul eternităţii şi tânjind ca Mântuitorul meu să-Şi îndeplinească promisiunea de-a Se întoarce, parcă îmi reprim acest dor şi îmi amintesc de 2 Petru *3:9:* „Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinţei Lui, cum cred unii; ci are o îndelungă răbdare pentru voi, şi doreşte ca nici unul să nu piară, ci toţi să vină la pocăinţă." Acesta este singur gând cu care trebuie să rămân în astfel de momente şi cu care să merg să-i salvez pe cei ce pier.

Câtă răbdare din partea lui Dumnezeu să Se abţină peste două mii de ani de la a-Şi revărsa mânia! Personal, nu-mi pasă că Dumnezeu zăboveşte să vină, chiar dacă aceasta înseamnă să mai petrec încă ani mulţi în scaunul cu rotile, atâta timp cât în acest mod creşte numărul oportunităţilor ca oamenii nemântuiţi să-L întâlnească pe Domnul. Mai mult timp în care moştenirea Lui să crească, Trupul Său să se desăvârşească, Mireasa Lui să fie mai frumoasă, Oastea Lui să fie mai numeroasă şi marele cor al închinătorilor Veşnici să poată cânta mai puternic, mai maiestuos. Pe scurt, înseamnă o glorie mai mare pentru El.

Aş putea reda 2 Petru 3:9 astfel: „Dumnezeu nu începe o frază şi apoi o lasă neterminată, aşa cum cred unii. El nu trece la partea a doua a versetului din Isaia 61:2, pentru ca, aşa cum şi cerul doreşte, vecinul meu, rudele mele şi oamenii care lucrează în comunitatea mea să vină la pocăinţă."

Ah, cât de bun este Isus, cât de răbdător! Câtă bunătate din partea lui Dumnezeu, câtă îndurare! Până când Regele regilor şi Domnul domnilor Se va întoarce cu ochii ca para focului, ţinând în mână sabia mâniei, am face bine - eu şi tu - să ieşim în lume şi să proclamăm anul de îndurare al Domnului.

Încoronaţi-L cu multe cununi

Este presiunea ta arterială mai ridicată decât de obicei, aşa cum este a mea acum? Probabil te simţi la fel ca mine - inundat de plăcere, şi totuşi pătruns de o teamă reverenţioasă. Palpitând de bucurie, şi totuşi înfiorat de un respect sfânt. Dumnezeul nostru este un Dumnezeu înfricoşător. De aceea aş dori să fim împreună chiar acum, simţind aerul rece al unei nopţi de toamnă târzie, ascultând şoapta pinilor din curtea vecinului meu şi admirând la orizont zâmbetul secerei lunii.

Aş dori să putem sta împreună sub cupola înstelată, să ne simţim mici şi pierduţi în imensitatea cosmosului, receptând acel ecou slab şi continuu al unui imn ceresc. Un imn anume, care atinge o coardă sensibilă a sufletelor noastre.

Ar fi un moment de mare fericire şi înţelepciune. Insă de această dată nu l-am mai lăsa să ne scape. Nimic pământesc şi obişnuit nu l-ar acoperi, iar noi nu numai că am rămâne în acea stare minunată în care să ascultăm muzica din cer, ci ne-am şi înălţa vocile şi am cânta cu toţii:

Incoronaţi-L pe Domnul iubirii:
Priviţi-I mâinile şi coasta -Răni adânci, dar atât de clare,
în frumuseţe proslăvite. Nici un înger din cer
Nu poate privi prea mult această privelişte, Ci î§i pleacă ochii uimiţi
De tainele atât de strălucitoare.
Încoronaţi-L pe Domnul vieţii,
Care a biruit mormântul, Şi a ieşit triumfător în lupta
Pentru acei pe care a venit să-i salveze. Slava Lui o cântăm noi acum,
A celui care a murit şi a înviat în înalt, Care a murit, viaţă veşnică să ne aducă
Şi trăieşte ca moartea să piară.
Incoronaţi-L pe Domnul cerului:
Una cu Tatăl ştiut, Una cu Duhul prin El dăruit

De la tronul de slavă. Ţie să-Ţi fie aduse laude nesfârşite,
Fiindcă Tu pentru noi ai murit; Tu să fii, o, Doamne, pe vecie
Adorat şi preamărit. Amin.[12]

Călătoria spre casă

i

Să ne pregătim pentru cer

"rancie, fă câteva copii, te rog, după scrisoarea asta şi *J* apoi pune-o la dosar", i-am spus secretarei mele, fără să-mi ridic privirea de pe masa de lucru. „Şi, ah, da", am oftat eu, „vrei te rog să mai desfaci canapeaua încă o dată?"
„Vorbeşti serios? Iarăşi?"
„Da." M-am îmbujorat la faţă şi ochii mi s-au umezit. în acea zi aveam nevoie să fiu ridicată pentru a patra oară din scaunul cu rotile şi întinsă pe canapea. A trebuit să-mi scot hainele ca să-mi îndrept corsetul - respiraţia insuficientă, transpiraţia şi presiunea arterială crescută brusc semnalau că ceva fie stânjenea, fie zgâria sau îmi incomoda în vreun fel trupul paralizat. Secretara mi-a şters lacrimile cu un şerveţel şi mi-a desfăcut canapeaua din birou.
Când mi-a întors trupul şi s-a uitat atent la picioarele mele şi la şolduri să găsească vreo urmă de jenă sau vreo zonă înroşită, am privit în gol spre tavan. „Vreau să termin o dată", am murmurat.
Nu a descoperit nimic în neregulă. M-a îmbrăcat la loc, m-a săltat în scaun şi s-a tras înapoi.
Am privit spre ea vinovată. „Unde să mă duc şi să scap de paralizia asta stupidă?"
Francie a dat din cap şi a surâs. M-a auzit spunând asta de zeci de ori. Nu era nimic nou. Uneori mă doare neputinţa mea.
223
224
CERUL... CASA TA ADEVĂRATĂ
Joni Eareckson Tada
225
După ce a adunat teancul de scrisori de pe masa mea şi se pregătea să plece, s-a oprit şi s-a rezemat de uşă. „Fac pariu că nu poţi aştepta cerul. Ştii, aşa cum spunea Pavel: «Gemem, tânjind să fim îmbrăcaţi cu un trup ceresc.»"
Ochii mi s-au umezit iarăşi, dar de data aceasta erau lacrimi de uşurare şi speranţă. „Da, va fi minunat." Nu am putut să dictez mai departe. Versetul mă obseda şi am şoptit o rugăciune: „Da, Doamne, aştept cu nerăbdare să fiu întreagă, să am un trup care să nu mai cunoască niciodată durerea. Dar, să fiu sinceră, ceea ce vreau cu adevărat este o inimă nouă care să nu vrea să abandoneze sau să renunţe."
Am stat şi am visat la ceea ce am visasem de mii de ori: speranţa că voi ajunge în cer. Mi-am strunit voinţa, mi-am refocalizat emoţiile şi mi-am pus ordine în gânduri. Mi-am amintit o mulţime de promisiuni şi mi-am aţintit ochii inimii asupra realităţilor divine nevăzute şi asupra împlinirilor divine viitoare. Mi-am îndreptat atenţia strict asupra câtorva coordonate cereşti pentru a-mi înălţa privirea deasupra durerii mele fizice: *Atunci când îl vom vedea pe El vom fi ca El. . . Ce este trecător se va îmbrăca cu ceea ce nu e trecător . . . Ce e semănat în putrezire, învie în neputrezire. . . Ce e semănat în slăbiciune, învie în putere. ". . El ne-a dat o moştenire care nu piere niciodată, nici nu se strică, nici nu se veştejeşte. . . Dacă suferim împreună cu El, vom şi împăraţi împreună cu El.*
Era tot ce aveam nevoie. Mi-am deschis ochii şi am spus cu voce tare, zâmbind: „Vino degrabă, Doamne Isuse!"
Uneori scena pe care am descris-o se poate întâmpla de două sau trei ori pe săptămână. De fapt, chinul fizic şi durerea emoţională fac parte din rutina mea zilnică, dar nu rămân prea mult preocupată de propria-mi persoană; vărs câteva lacrimi, mă plâng puţin, şi asta e tot. Am învăţat deja de mult timp că autocompătimirea poate fi o capcană mortală şi de aceea mă feresc de ea ca de ciumă. îmi ridic privirea în sus şi pornesc repede înainte.

Greutăţile sunt calea lui Dumnezeu de-a mă ajuta să mă gândesc la viaţa de apoi. Şi nu vorbesc despre această viaţă ca
despre o dorinţă irealizabilă, o cârjă psihologică sau o fugă de realitate. Consider „viaţa de apoi" o realitate concretă. Şi nimic nu valorează mai mult decât să repeţi câteva versete arhicunoscute din Scriptură când vrei să pui această realitate în perspectiva corectă.
Ori de câte ori mă răneşte corsetul într-o parte sau sunt nevoită să petrec vreo patru săptămâni la pat sau simt mila din privirea cuiva, privesc dincolo de lucrurile negative şi le văd pe cele pozitive. . .
îmi amintesc că, aici pe pământ, peregrinii nu trebuie să se simtă acasă.
îmi leg inima şi mintea de lucrurile de sus şi îl aştept pe Mire.
îmi aduc aminte de promisiunea unui trup, a unei inimi şi a unei minţi noi.
Visez să cârmuiesc pământul şi să domnesc în cer.
Mă gândesc la cununi, la multe cununi, pe care să le arunc toate la picioarele lui Isus.
Când aceste versete ating coarda sensibilă a inimii mele, mă las pătrunsă de melodie şi rămân în starea aceasta în care pot asculta muzica din cer. Fără să-mi dau seama, cântecul mă înalţă şi mă avânt pe aripile Duhului, respirând aerul ceresc. Sunt în cer. Aceasta este o poziţie ideală din care să privesc în jos spre durerea şi problemele mele. Sufletul care se înalţă spre împărăţia cerului nu poate să nu triumfe.
E ciudat că a fost nevoie de un scaun cu rotile - ceva care mă leagă de pământ - care să mă facă să văd zădărnicia de a duce luptele spirituale pe plan material. Când am încercat să trăiesc la nivelul şuruburilor, al angrenajelor, roţilor şi curelelor care mă înconjoară, am făcut gafă după gafă. Am rămas acolo fără putere, până când m-am mutat pe un câmp de bătălie mai înalt şi mi-am ales o perspectivă diferită.
Privind la problemele mele din perspectiva cerului, necazurile mi-au apărut cu totul diferite. Văzută de la propriul nivel, paralizia mea arăta ca un zid uriaş, de netrecut; însă acest zid, privit de sus, părea o linie subţire, ceva peste ce se

4

putea trece uşor. Era - cu încântare am descoperit - perspectiva pe care o are o pasăre. Era perspectiva despre care vorbeşte Isaia 40:31: „. . .dar cei ce se încred în Domnul îşi înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii; aleargă şi nu obosesc, umblă şi nu ostenesc."
Vulturii învinge legea inferioară a gravităţii prin legea superioară a zborului, şi ceea ce este adevărat pentru păsări este adevărat şi pentru suflet. Sufletele care se avântă spre înălţimile cerului pe aripi de vultur, învinge noroiul pământului care ne ţine blocaţi într-o perspectivă temporală, limitată. Dacă vrei să vezi orizonturile cerului, dar şi să priveşi pământul în oglinda retrovizoare, tot ce trebuie să faci e să-ţi întinzi aripile (da, tu ai aripi, nu ai nevoie de altele mai mari, mai bune, deţii tot ce ai nevoie pentru a câştiga o perspectivă cerească asupra necazurilor tale) şi să te gândeşti la necazurile tale din perspectiva locurilor cereşti. La fel ca zidul care devine o linie subţire, tu poţi să vezi cealaltă parte, finalul fericit.
Acest lucru mi s-a întâmplat în ziua aceea în biroul meu. Am putut să privesc dincolo de „zidul" meu, să văd pe unde mă purta Isus în călătoria mea spirituală.
Cu toate că m-a sprijinit în pelerinajul meu, paralizia nu m-a făcut automat sfântă. Ai putea spune acelaşi lucru despre suferinţa ta. Durerea şi problemele nu fac pe nimeni ascultător instantaneu. Mie mi-a luat timp. Timp în mai multe feluri.

Perspectiva prin prisma sfârşitului lumii

Scriptura, în general, ne prezintă viaţa din perspectiva eternă. Unii numesc această perspectivă „punctul de vedere ceresc". Mie îmi place să-i spun „perspectiva sfârşitului lumii". Această perspectivă separă ceea ce este vremelnic de ceea ce rămâne. Ceea ce este vremelnic, precum durerea fizică, nu va dăinui, însă ceea ce este trainic, precum gloria dobândită în urma durerii, va rămâne pentru totdeauna. Orice altceva - durere de inimă, dezamăgire profundă, circumstanţe care par un talmeş-balmeş - orice altceva, indiferent cât de real ni se pare nouă pe pământ, este considerat irelevant.
Joni Eareckson Tada

Greutăţile nu merită să fie luate în seamă.
Apostolul Pavel are această perspectivă când spune: „Căci întristările noastre uşoare de o clipă lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veşnică de slavă" (2 Corinteni 4:17). Şi referitor la problemele sale adaugă: „. . .le socotesc ca un gunoi" (Filipeni 3:7).
Stai puţin! Face Pavel astfel de asocieri: „întristări uşoare" şi „necazurile ... ca un gunoi"?
Şi apostolul Petru a avut această perspectivă când le-a scris fraţilor săi creştini care erau biciuiţi şi bătuţi: „în ea voi vă bucuraţi mult, măcar că acum, dacă trebuie, sunteţi întristaţi pentru puţină vreme, prin felurite încercări" (1 Petru 1:16).
Să te bucuri? Când eşti aruncat la lei? Creştinii cărora Petru le scria sufereau cumplit sub Nero, împăratul Romei. S-a aşteptat Petru ca ei să considere că problemele lor vor dura... *puţină vreme}*
După ce ceas se orienta?
Această atitudine degajată în faţa suferinţei care îţi macină măruntaiele mă înnebunea. Imobilizată într-un scaun cu rotile şi privind pe fereastră la ogoarele fermei noastre mă întrebam: *Doamne, cum poţi să considera că întristările mele sunt uşoare si doar de o clipă? Niciodată nu voi mai putea păşi şi nu voi mai alerga. Niciodată nu-mi voi mai folosi mâinile. Am tot timpul o ploscă la îndemână. . . miros a urină. . . spatele mă doare. . . sunt prinsă ca într-un laţ în faţa acestei ferestre. Probabil că Tu vezi cum toate acestea lucrează o glorie eternă, însă tot ce văd eu este o zi groaznică precedată şi urmată de o altele la fel, în acest scaun împuţit!*
Nu aveam nevoie de punctul de vedere ceresc. Durerea îmi capta întreaga atenţie, şi parcă îmi repeta cu insistenţă: „Lasă viitorul! Ce crezi că mai poate face Dumnezeu acum?" Timpul însă poate face ceva. îţi fixează atenţia asupra lucrurilor temporare şi te face să trăieşti pentru prezent. Şi suferinţa nu devine deloc mai uşoară. Ea strânge şurubul pe moment, făcându-te nerăbdător să găseşti repede soluţii sau porţi de scăpare. Aşa era când mă autocompătimeam în scaunul meu.

CERUL... CASA TA ADEVĂRATĂ
Când am citit Romani 5:3: „...Ne bucurăm chiar şi în necazurile noastre", primul meu gând a fost: *Desigur, Doamne, mă voi bucura în ziua când mă vei scoate de aici! Şi dacă nu o vei face, ce se va întâmpla? Râzi de paralizia mea? încerci să mă convingi că sunt într-o stare spirituală care nu este după voia Ta? Că rana şi durerea mea sunt imaginare?* Când spune că întristarea mea este uşoară şi de o clipă, Dumnezeu foloseşte în mod evident un dicţionar diferit.
Au trecut ani până am început să înţeleg. Dumnezeu nu folosise un alt lexicon când a ales cuvinte ca „uşoare" şi de „o clipă" pentru a caracteriza întristările de pe pământ, chiar dacă acestea însemnau să fii tăiat în bucăţi cu ferăstrăul, sfâşiat de lei sau ţintuit într-un scaun cu rotile pentru tot restul vieţii. Autorii Bibliei inspiraţi de Duhul Sfânt au avut pur şi simplu o perspectivă diferită, perspectivă aflată sub semnul sfârşitului lumii. Tim Stafford spune: „Iată de ce Scriptura poate părea câteodată ruptă de realitate într-un mod atât de nepăsător şi supărător, desfiinţând dintr-un condei probleme filosofice uriaşe şi agonia individului. însă exact aşa este văzută viaţa când o priveşti prin perspectiva sfârşitului. Perspectiva schimbă totul. Ceea ce pare atât de important la un moment dat, nu are, de fapt, nici o semnificaţie."!
Este o chestiune de perspectivă. în 2 Corinteni 4:16-17, citim: „De aceea noi nu cădem de oboseală, ci chiar dacă omul nostru de afară se trece, totuşi omul nostru dinăuntru se înnoieşte din zi în zi. Căci întristările noastre uşoare de o clipă *lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veşnică de slavă[1][1].*
Ar putea oare exista ceva care să compenseze durerea unei paralizii pe viaţă? Coordonatele acestei noi perspective se găsesc în versetul următor: „Pentru că noi nu ne uităm la lucrurile *care se văd,* ci la cele *ce nu se văd;* căci lucrurile care se văd sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd sunt veşnice" (v. 18).
Greutatea mai mare a gloriei eterne constă în mod clar în:
- tămăduirea acelei suferinţe vechi,

- bucurie, veşnică şi extatică,
- a fi minunat îmbrăcaţi în neprihănire,
- a-L cunoaşte deplin pe Hristos, Regele cu care vom fi împreună moştenitori;
- nimicirea finală a morţii, bolii şi diavolului. Justificarea Numelui Său cel Sfânt. Restaurarea tuturor lucrurilor sub Hristos.

Aceste lucruri cântăresc mai greu decât mii de după-amiezi de transpiraţie şi presiune arterială ridicată în fiecare zi. Cântăresc mai greu decât o viaţă în care nu ai simţit nimic şi nu te-ai mişcat deloc. Ţine minte: Nu spun că paralizia mea este uşoară în sine, aceasta *devine* uşoară numai în contrast cu greutatea nespus mai mare din partea cealaltă a cântarului. Şi cu toate că, în mod normal, nu aş numi cei treizeci de ani petrecuţi în scaunul cu rotile ca fiind „de o clipă", ei chiar *sunt* astfel atunci când ne dăm seama că nu suntem „decât un abur care se arată puţintel şi apoi piere" (Iacov 4:14).
Scriptura încearcă tot timpul să ne facă să privim viaţa în felul acesta. Viaţa noastră nu este decât un punct luminos pe ecranul veşniciei. Durerea va fi ştearsă printr-o înţelegere mai mare, va fi umbrită de un sfârşit glorios. Ceva atât de splendid, atât de măreţ stă să se întâmple o dată cu sfârşitul lumii, încât orice suferinţă şi durere vor dispărea. De asemenea ne este de folos să ştim că starea de suferinţă în care ne aflăm pe. acest pământ este ceva necesar pentru a ajunge la starea pe care ne-o dorim (mai corect, pe care Dumnezeu o doreşte!) în cer.
Iată de ce Domnul Isus a pus un atât de mare accent pe perspectiva sfârşitului de lume. Domnul a venit din cer şi El ştia cât este de minunat acesta. Astfel, El S-a concentrat întotdeauna asupra rezultatului final - strânsul recoltei, fructul din pom, încheierea zilei de muncă, profitul obţinut din investiţie, casa care rezistă în furtună. El ştia că, pentru a ne putea bucura în suferinţele noastre, fascinaţia noastră pentru lucrurile de aici şi acum trebuia învinsă. Cum altfel ar fi putut El spune celor care plâng: „Ferice de voi"? Cum altfel le-ar fi putut El cere celor persecutaţi să se simtă fericiţi? Cum altfel le-ar fi

putut spune ucenicilor Săi confruntaţi cu tortura şi moartea să le privească pe acestea „ca o mare bucurie"?
Nimic nu a schimbat mai radical modul în care am început să-mi privesc suferinţa ca aceste adevărate salturi spre poziţia avantajoasă pe care mi-o dădea perspectiva sfârşitului lumii. Cerul a devenit nădejdea mea cea mai mare. Am ajuns chiar să mă întreb cum puteau unii oameni să facă faţă cvadriplegiei, cancerului sau chiar morţii unor fiinţe dragi, dacă le lipseşte nădejdea cerului. De atunci nu au mai existat în viaţa mea ore petrecute la fereastră în care să iau în derâdere Romani 8:28 şi să bombănesc: „Cum poate spune că toate lucrurile lucrează împreună spre binele vieţii mele?" Este posibil ca modalitatea prin care Dumnezeu a vrut să-mi fie bine aici pe pământ să implice miros de urină şi să presupună suferinţă, dar ştiu că rezultatul final din cer va avea o mireasmă deosebită şi glorioasă: Hristos în mine, nădejdea slavei.
Totul este doar o chestiune de timp. „Dumnezeu face toate lucrurile frumoase la vremea lor", spune Eclesiastul 3:11. Şi pentru mulţi, aceste lucruri nu îşi vor arăta frumuseţea înainte de sfârşitul timpului. Timpul rezolvă dilema din Romani 8:28, precum şi problema răului, a suferinţei şi a durerii.

Legătura dintre suferinţă şi cer

S-ar putea să nu fii paralizat fizic, dar ai putea suferi de un alt fel de paralizie. O inimă frântă, un cămin distrus, o reputaţie rea. Aceste lucruri care în prezent te preocupă în cel mai înalt grad, s-ar putea să-ţi închidă uşile spre satisfacţia pământească, însă tot ele îţi pot deschide larg ferestrele spre o nădejde vie, care vine din cer.
Nu uita: Uşile închise - dintre care multe ţi s-au trântit în nas şi ţi-au prins degetele - nu sunt un accident. Dumnezeu doreşte să-ţi insufle o dorinţă adâncă după moştenirea ta care niciodată nu poate pieri, nu poate fi distrusă şi nu se poate învechi. însă, pentru a-ţi schimba inima în acest sens, trebuie să ia măsuri drastice. Poate că la început nu vei aprecia modul Lui de lucru, dar mai târziu, din perspectiva sfârşitului lumii,

îi vei fi recunoscător. Samuel Rutherford a descris legătura dintre cer şi suferinţă în felul următor: *Dacă Dumnezeu mi-ar fi spus cu ceva timp în urmă că doreşte să mă facă atât de fericit cât pot să fiu în această lume, şi apoi mi-ar fi spus că va începe prin a-mi paraliza mâinile sau picioarele, după care mă va lipsi de toate sursele mele obişnuite de bucurie, aş fi privit aceasta ca o modalitate foarte stranie din partea Lui de a-Şi duce la îndeplinire planul. Şi totuşi, cât de minunat se arată înţelepciunea Lui, chiar şi în astfel de circumstanţe! Pentru că, dacă ai vedea un om închis într-o cameră lipsită complet de lumină naturală, idolatrizând câteva becuri electrice şi bucurându-se de*

lumina lor, şi ai dori să-l faci într-adevăr fericit, ai începe prin a stinge becurile, după care ai ridica obloanele pentru a lăsa să pătrundă în cameră lumina cerului.[1]

Exact aşa ceva a făcut Dumnezeu pentru mine când mi-am rupt gâtul. El a stins toate lămpile din viaţa mea care îmi luminau prezentul şi îl făceau atât de captivant. Disperarea întunecată a paraliziei totale şi permanente care a urmat nu a fost prea plăcută, dar cu siguranţă a făcut ca în inima mea să învie cerul. Şi, într-o zi, când Mirele nostru Se va întoarce -probabil tocmai în timp ce eu voi sta întinsă pe canapeaua din biroul meu pentru a nu ştiu câta oară - Dumnezeu va ridica obloanele cerului. Nu am nici cea mai mică îndoială că voi fi infinit mai încântată şi pregătită pentru acest eveniment decât dacă aş fi fost pe deplin sănătoasă şi pe picioarele mele.

Suferinţa nu este o greşeală în planul lui Dumnezeu. Ea este într-adevăr o parte a blestemului, ca şi moartea, boala şi distrugerea. Dar înainte ca Dumnezeu să revină pentru a trage definitiv cortina peste suferinţă, aceasta va trebui răscumpărată. După cum spune Dorothy Sayers: „Numai în creştinism vedem un Dumnezeu bun care Se coboară până la ceea ce este un rău teribil, din care smulge binele adevărat pentru noi şi gloria pentru Sine."

Deci, care este legătura dintre cer şi suferinţele noastre?

Suferinţa ne îndreaptă inima spre cer

Suferinţa ne determină să dorim să mergem acolo. Căminele distruse şi inimile frânte spulberă iluziile noastre că pământul îşi poate ţine promisiunile, că ne poate într-adevăr satisface dorinţele cele mai adânci. Numai nădejdea cerului ne poate îndepărta cu adevărat pasiunile de această lume - despre care Dumnezeu ştie că nu ne va putea satisface niciodată - şi le poate aşeza acolo unde îşi vor găsi împlinirea cea glorioasă.

Când eram pe picioarele mele, ar fi fost frumos să fiu pasionată de cer, pur şi simplu de dragul lui Hristos, dar s-o lăsăm baltă. Da, ar fi fost frumos. Dar ar fi fost realist acest lucru? Nu. Eram sănătoasă, aveam o constituţie atletică, îmi plăcea să mă distrez şi nu eram genul de om care să se entuziasmeze de cer de dragul altuia, excepţie făcând persoana mea. Cine are timp să se mai gândească şi la cer când sunt atâtea de făcut aici şi atâtea locuri în care poţi merge? Şi în plus, trebuie să mori ca să ajungi acolo. La cei şaptesprezece ani pe care îi aveam atunci nu voiam să mă gândesc la asta.

Aceasta este natura acestei fiare care se cheamă om. Unii oameni trebuie să-şi frângă gâtul ca să-şi îndrepte inima spre gloria cerească, şi s-a întâmplat ca eu să fiu unul dintre aceştia, prin urmare, numai după ce am ajuns paralizată pe viaţă, a început să mă intereseze cerul.

Slavă Domnului că nu trebuie să-ţi frângi gâtul ca să devii preocupat de cer. Când ajungi *să înţelegi* că speranţele pe care le-ai nutrit nu se vor împlini niciodată, că cel pe care l-ai iubit a plecat din viaţa aceasta pentru totdeauna, că nu vei fi niciodată aşa de frumos, de plin de succes sau faimos cum ţi-ai imaginat, atunci, deci, privirea ţi se înalţă spre cer. Tânjeşti şi aştepţi cu nerăbdare ziua în care speranţele îţi vor fi împlinite şi nu vei mai cunoaşte durerea. Ziua glorioasă în care „vom fi întregi" devine pasiunea ta, pe măsură ce îţi dai seama că pământul nu-ţi poate împlini dorurile cele mai adânci.

Speranţa mea de-a mai alerga pe vreo pajişte sau de a-mi răcori picioarele în apa unui pârâu nu se va împlini niciodată aici, pe pământ, dar se va împlini în cerurile noi şi pe pământul

Joni Eareckson Tada

cel nou. Visul meu de a-l strânge în braţe pe cel pe care îl iubesc şi de a-i *simţi* îmbrăţişarea nu se va împlini niciodată aici, dar se va împlini atunci când vom sta împreună înaintea lui Isus.

Poţi aprecia ceea ce spun, mai ales dacă pământul ţi-a frânt inima. Poate că eşti o mamă care şi-a pierdut copilul într-un accident, un fiu care şi-a pierdut tatăl, răpus de cancer, sau un soţ a cărui soţie a trecut la Domnul. Aceste persoane dragi au dus cu ei o parte din inima ta pe care nimeni nu o mai poate înlocui. Căutarea cerului este însă o preocupare a inimii, aşa că să nu fii surprins dacă te pomeneşti tânjind după cer când te întorci de la cimitir. Dacă inima ta este cu cei pe care i-ai iubit, şi ei sunt acasă cu Domnul, atunci cerul este şi casa ta.

O inimă frântă te conduce la adevărata mulţumire, aşteptând mai puţin de la viaţa aceasta şi mult mai mult de la viaţa viitoare. Arta de a trăi în suferinţă este arta de a-ţi readapta aşteptările pe care ţi le-ai făcut pentru aici şi acum. Există câteva lucruri pe care pur şi simplu *nu le voi avea niciodată* din cauza

acestui scaun cu rotile. Astfel de dorinţe mă fac să mă simt şi mai singură aici pe pământ. Psalmistul vorbeşte despre această singurătate în Psalmul 73:25-26, când spune: „Pe cine altul am eu în afară de Tine? Şi pe pământ nu-mi găsesc plăcerea decât în Tine. Carnea şi inima pot să mi se prăpădească, fiindcă Dumnezeu va fi pururea stânca inimii mele şi partea mea de moştenire."
Larry Crabb scrie: „Oamenii plăcuţi lui Dumnezeu îndură greutăţile fără să murmure. O fiică suferindă de anorexie [lipsa poftei de mâncare; n.tr.], pierderea unui loc de muncă, trădarea unui prieten. Ei ştiu că existenţa lor are sens şi că sunt destinaţi unei bucurii veşnice, la cel mai profund nivel (în cer). Şi pentru că simt cu certitudine că nimic de aici şi de acum nu le poate împlini dorul care le mistuie sufletul, durerea tăcută dar atât de vie din inima lor nu îi face să se plângă, ci să aştepte cu nerăbdare împlinirea viitoare a dorinţelor lor."[3]
Dar a pretinde mai puţin nu este o pierdere, şi reajustarea aşteptărilor nu este ceva negativ. Este un lucru bun. Când

eram pe picioarele mele, plăcerile zgomotoase nu mi-au oferit decât satisfacţii trecătoare. într-un scaun cu rotile însă, satisfacţia rămâne, pentru că, uneori, mă odihnesc sub un stejar într-o zi în care vântul adie uşor, bucurându-mă de foşnetul frunzelor, alteori stau lângă foc şi mă bucur de armoniile divine ale vreunei simfonii. Aceste plăceri mai mici şi mai puţin zgomotoase au totuşi o valoare mai mare, pentru că, spre deosebire de buna dispoziţie a omului sănătos, aceste lucruri produc răbdare, rezistenţă şi un spirit de mulţumire, toate acestea potrivindu-mi-se atât de bine pentru veşnicie. Această atitudine de supunere are ca rezultat cel mai mare câştig pe care îl poţi obţine aici pe pământ. Te bucuri să ai o „inimă curată, cu credinţă deplină", aşa cum se spune în Evrei 10:22, care, la rândul ei, îţi întăreşte credinţa în realităţile divine nevăzute şi împlinirile divine viitoare. Te bucuri de o nouă treaptă, de o nouă eliberare de energie la fiecare moment esenţial din viaţa ta, când ochiul sufletului tău este întărit şi înţelegerea spirituală stimulată. O siguranţă mai mare a credinţei îţi arată că toate lucrurile lucrează într-adevăr împreună spre bine, iar tu conştientizezi fără cea mai mică îndoială că fapte bune cele mai mărunte, făcute în Numele lui Hristos, vor duce la o capacitate mai mare de a-L sluji pe Dumnezeu în glorie.
Suferinţa ne zoreşte inima spre casă.

Suferinţa ne pregăteşte pentru întâlnirea cu Dumnezeu

Gândeşte-te o clipă. *Să presupunem că nu ai cunoscut niciodată durerea fizică.* Nici vorbă de durere de spate, de entorsă sau de dinţi cariaţi. Cum ai reacţiona dacă nu ai folosit niciodată o cârjă sau un aparat pentru mers? Cum ai putea aprecia mâinile în care se vor vedea semnele cuielor şi cu care te va saluta Hristos?
Da, în cer numai Isus va purta urmele vieţii pe pământ, semnul cuielor în mâinile Sale. Ştim aceasta pentru că pe tronul Său, Hristos Cel înviat va apărea ca „Mielul care a fost junghiat". Şi când îi vom atinge rănile, Dumnezeu ne va da cel

puţin un răspuns parţial la întrebările „De ce?" legate de suferinţa noastră, replicându-ne: „De ce nu?" Dacă Isus a îndurat atâta suferinţă ca să ne dea ceea ce nu merităm, de ce ne plângem când îndurăm pe pământ doar o foarte mică parte din ceea ce a îndurat El în locul nostru? Dar dacă, în loc să ne plângem, ne bucurăm că ni se oferă privilegiul de-a avea parte de suferinţele lui Hristos, ne vom bucura cu mult mai mult când El Se va arăta în glorie. Pentru că noi „suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim şi proslăviţi împreună cu El" (Romani 8:17).
Pe undeva mi-aş dori să pot lua cu mine în cer bătrânul meu scaun cu rotile marca Everest & Jennings. Aş arăta spre acesta şi aş spune: „Doamne, zeci de ani am stat paralizată în scaunul acesta, dar el mi-a arătat cât de paralizat trebuie să te fi simţit Tu atârnat pe cruce. Limitările mele m-au învăţat ceva despre limitările pe care Tu le-ai îndurat când ai pus deoparte mantia împărătească şi ai îmbrăcat umilinţa trupului omenesc."
In momentul acela, având un trup nou, glorificat, puternic şi frumos, m-aş aşeza în scaun, aş prinde cu putere rezemă-toarele de braţe, mi-aş ridica privirea spre Isus şi aş adăuga: „Cu cât mă simţeam mai slabă în scaunul acesta, cu atât mai tare mă bizuiam pe Tine. Şi cu cât mă bizuiam mai tare pe Tine, cu atât descopeream mai mult cât eşti Tu de puternic. Mulţumesc, Isuse, că prin suferinţele Tale m-ai

învăţat să ascult. . . Tu mi-ai dat harul să învăţ să ascult şi în suferinţele mele."
Voi aprecia nu numai rănile lui Hristos, dar şi rănile altor credincioşi. Voi vedea acolo bărbaţi şi femei care pe pământ au fost tăiaţi în bucăţi, mistuiţi de flăcări, chinuiţi şi persecutaţi, sfâşiaţi de fiare şi înecaţi în apele mărilor - toate acestea pentru dragostea pe care au avut-o pentru Domnul. Ce privilegiu va fi pentru mine să stau aproape de ei! Dar ce ruşine va fi dacă, în timp ce discutăm cu ei, nu am putea decât să ridicăm din umeri şi să răspundem cu uşurinţă: „Eu? Să sufăr? Păi, am suferit atunci când a trebuit să îndur galbenul acela

oribil de pe pereţii din camera mea de zi... şi, ah, da, operaţia la apendice. Vrei să-ţi arăt cicatricea?"
Iartă-mă că sunt neserioasă, dar poate că ne-am mușca mai des limba cu care ne tânguim atâta, dacă ne-am opri mai des din alergarea noastră ca să ne imaginăm ce se va întâmpla în cer. Exemplele altor sfinţi care au suferit au rolul de-a ne inspira în călătoria noastră spre casa cerească. De aceea îmi place să citesc biografiile unor misionari precum Amy Carmichael sau J. Hudson Taylor, oameni care au considerat că este un privilegiu să rabde suferinţa, pentru a putea fi părtaşi la gloria lui Hristos.
Să presupunem că nu ai cunoscut niciodată în viaţa ta vreo durere emoţională. Nu ai avut niciodată reputaţia pătată. Nici sentimente rănite. Nici mustrări de conştiinţă. Cum ai reacţiona dacă nimeni nu te-ar fi ofensat? Cum ţi-ai putea exprima îndeajuns mulţumirea, când te-ai apropia de Omul durerii, care a cunoscut suferinţa atât de intim?
Dacă niciodată nu te-ai simţit jignit, ofensat, nu ai cum să înţelegi cât de mult te-a iubit El când a acceptat să fie scuipat de soldaţi, când a fost părăsit de ucenicii Săi sau când a trebuit să înfrunte răutatea mulţimii şi batjocura gloatei. Şi toate acestea numai din dragoste pentru tine.
El a luat păcatele tale ruşinoase şi le-a făcut ale Lui. Tu vei putea spune: „Doamne, sunt mulţumit că am simţit durerea pătrunzătoare a vinei. . . pot acum să înţeleg mai bine ce ai simţit atunci când ai fost rănit de păcat pe cruce!"
In sfârşit, să presupunem că nu ai cunoscut niciodată în viaţa ta lupta împotriva păcatului. Există o legătură clară între cer şi această luptă. Apostolul Ioan a subliniat această legătură când a scris în 1 Ioan 3:2-3: „Preaiubiţilor, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Şi ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar ştim că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că îl vom vedea aşa cum este. Oricine are nădejdea aceasta în El, se curăţă, după cum El este curat."
Rareori se întâmplă să găseşti credincioşi care se curăţă ei înşişi de dragul cerului. Insă, în ce mă priveşte, vreau să fiu

unul dintre ei. Tu nu vrei? Vreau să-mi curăţ conştiinţa şi să deschid orice cămăruţă din inima mea care ascunde vreun lucru ruşinos. Este dureros să te examinezi astfel tot timpul şi să smulgi din rădăcină orice păcat care apare în viaţa ta, iar în ce mă priveşte nu-mi face plăcere „să-mi scot ochiul" sau „să-mi tai mâna", după cum nici ţie nu-ţi place. însă aceasta ne cere Dumnezeu pentru a avea speranţa vie că îl vom vedea odată faţă în faţă. Oricine se curăţă pe sine are o nădejde cerească şi oricine are această nădejde se curăţă pe sine.[4]
Eu vreau să fiu cât pot de fericită în cer, iar episcopul Ryle are perfectă dreptate când ne avertizează: „Cerul este un loc sfânt. Locuitorii săi sunt toţi sfinţi. îndeletnicirile din cer sunt toate sfinte. Pentru a fi cu adevărat fericiţi în cer, se înţelege de la sine că trebuie să ne pregătim într-un fel pentru acel loc. Inimile noastre trebuie să intre oarecum pe aceeaşi lungime de undă cu cerul, să se pregătească într-un fel pentru cer."[5]
Da, vrei să fii fericit în cer. Şi, într-adevăr, ţi-ar plăcea să te simţi confortabil în prezenţa regelui David şi a apostolilor Pavel şi Ioan. Atunci trăieşte o viaţă conformă cu lucrurile despre care au vorbit aceştia. L-am putea saluta cu entuziasm pe Pavel, care a spus: „Supuneţi-vă unii altora în frica lui Hristos" (Efeseni 5:21), dacă ne-am făcut deja o obişnuinţă din a călca peste alţii pentru a fi noi primii?
Am putea aştepta cu nerăbdare timpul în care să fim singuri cu apostolul Ioan care a spus: „Cine rămâne în dragoste, rămâne în Dumnezeu, şi Dumnezeu rămâne în el" (1 Ioan 4:16), dacă inima ne-ar fi împărţită şi relaţia cu Domnul nostru ar deveni o rutină? Ne-am simţi într-adevăr plăcut alături de David care a spus: „Eu strig către Dumnezeu, către Cel Preaînalt, către Dumnezeu care lucrează pentru mine" (Psalmul 57:2), dacă îl ignorăm pe Dumnezeu când vin necazurile?

Cum am putea fi mişcaţi de întâlnirea cu Domnul faţă în faţă după ce, pe pământ, ne-am agăţat tocmai de păcatele pentru care El a murit? Este imposibil să rămânem la vechile obiceiuri păcătoase şi în acelaşi timp să dorim să atingem semnele cuielor din mâinile lui Hristos. Nimeni nu poate spera să

ajungă în cer, atâta vreme cât se complace în păcat. Este adevărat, trăirea în sfinţenie presupune asprime şi exigenţă, dar răsplata cerească este mare. Oamenii cu gândul îndreptat spre cer sunt aceia care îşi ţintuiesc păcatele pe cruce; care doresc, ca Ioan, să se sprijine pe Hristos; care se abandonează pe ei înşişi, ca Pavel, pentru a fi răpiţi în al treilea cer; care doresc, ca David, să stea la picioarele Domnului lor.

Da, este o luptă. Şi întreg capitolul şapte din Romani ne confirmă că trăirea în sfinţenie va fi întotdeauna o luptă. însă gândeşte-te la aceasta ca la modul cel mai bun de a-ţi dovedi dragostea pentru Hristos! „Dintre toate lucrurile care ne vor surprinde în dimineaţa învierii, unul, cred eu, ne va surprinde cel mai mult: că nu L-am iubit mai mult pe Hristos înainte de a muri."[6]

Nu ştiu ce spui tu, însă, în ce mă priveşte, vreau să evit această surpriză. Vreau să îndepărtez orice păcat care mă ademeneşte.

Un lucru neobişnuit se va întâmpla dacă priveşti suferinţa ta în acest fel. O dată ce vezi suferinţa ca o pregătire pentru a-L întâlni pe Dumnezeu, nu te vei mai pripi să o numeşti astfel. Chiar dacă trăiesc momente neplăcute în scaunul meu cu rotile, cum a fost momentul acela în biroul meu, cu tensiunea arterială ridicată şi durere, în cea mai mare parte consider că paralizia mea este un dar. întocmai cum Isus a schimbat înţelesul Crucii dintr-un simbol de tortură într-unui de speranţă şi mântuire, El îmi dă harul de a face la fel cu scaunul meu cu rotile. Dacă o cruce poate deveni o binecuvântare, şi un scaun cu rotile poate deveni la fel.

Personal sunt inspirată de Madame Guyon care, deşi era prizonieră într-o închisoare medievală franceză de mulţi ani, scria: „Nu doresc deloc să fiu eliberată înainte de vreme; îmi iubesc lanţurile."

Şi Amy Carmichael, care a fost misionară în India, a scris pe patul de suferinţă:

înainte ca vânturile ce bat să înceteze, învaţă-mă să trăiesc în liniştea Ta.
înainte ca durerea să-mi treacă în pace, Dă-mi, Doamne, un psalm să cânt.[7]

Jeanne Guyon şi Amy Carmichael ar mai spune ceva. Ele s-ar aştepta de la mine să nu mai îndrăznesc să spun că am „suferit" o paralizie. O dată ce e dar, rămâne dar pentru totdeauna, într-un sens, am lăsat în urmă scaunul cu rotile. Disperarea s-a terminat. Acum există în viaţa mea alte cruci de purtat, alte „scaune cu rotile" care aşteaptă să fie schimbate în daruri.

Când te vei întâlni cu Isus faţă în faţă, credincioşia ta în mijlocul încercărilor îţi va oferi ceva tangibil, ceva concret pe care să-l poţi oferi la rândul tău lui Isus. Ce dovadă a dragostei şi credincioşiei tale I-ai putea aduce, dacă viaţa aceasta te-ar lăsa complet nevătămat?

Când suferinţa pare de neîndurat

Puteam auzi la telefon răsuflarea grea şi gâfâită a Lisei care se străduia să vorbească printre inspiraţii: „Joni, eu nu. . . văd de ce Dumnezeu. . . mă trece prin. . . toată suferinţa asta. . . De ce nu. . . mă ia acasă. . . acum?"

Mi-am aplecat capul spre receptor şi m-am întrebat - a mia oară - ce să spun. Lisa era o tânără de douăzeci şi unu de ani care a ajuns paralizată grav în urma unui accident care avusese loc cu doi ani şi jumătate în urmă. în perioada care a urmat accidentului fusese purtată dintr-un spital în altul. Medicii au făcut tot ce au putut, iar acum discutau unde s-o mai trimită. Părinţii ei nu o puteau lua acasă. Centrele independente de asistenţă pentru persoanele de vârsta ei erau supraaglomerate cu cei de pe listele care aşteptau de mult. Singura opţiune rămânea un sanatoriu privat.

Eu eram de mulţi ani în scaunul cu rotile. Lisa doar de câţiva ani. Cum să mă aştept ca ea să înţeleagă lucruri care mie îmi luaseră ani să le pricep? Ce i-aş fi putut oferi sau spune ca s-o ajut?

„Eu sunt creştină", a continuat Lisa, întrerupându-mi gândurile. „De ce. . . trebuie să trec prin toate. . . astea?"

Şi eu îmi pusesem această întrebare de multe ori. *Bine, accept această legătură dintre suferinţă si cer, dar dacă suferinţa ajunge de neîndurat? Copleşitoare?* Eu sunt paralizată de la umeri în jos, însă Lisa este paralizată de la gât în jos. îi este greu şi să respire. Cum poate cineva trăi cu atâta frustrare şi durere? întrebări ca acestea îşi pierd tonul academic în faţa unei suferinţe ca şi cea a Lisei. Această tânără cvadriplegică, şi care pe deasupra mai şi respiră cu dificultate, a fost aruncată într-o ţară a nimănui, cu mult dincolo de primele linii ale frontului unde suferă cei mai mulţi dintre noi. Discutând cu ea la telefon, mi-am dat seama că întrebările ei nu erau „de ce?"-urile pumnilor strânşi, ci ale unei inimi aflată în căutare. Nu amărăciunea era duşmanul ei de neînvins. Lisa se întreba de fapt cum să trăiască, cum să găsească un sens pentru suferinţa ei. Ştiam că dacă s-ar fi putut ridica deasupra circumstanţelor şi să-şi privească suferinţa din perspectiva aceea cerească, ar fi ajuns într-o poziţie de invidiat, de unde ar fi putut câştiga mult mai mult decât majoritatea semenilor noştri.
„Vrei să spui că aş putea câştiga mai mult decât tine?", m-a întrebat, printre gâfâituri, la telefon.
„Da, cred că da", i-am răspuns cu blândeţe.
„Sunt gata. . . vreau să înţeleg. . . nu vreau să-mi trăiesc. . . viaţa în zadar."
Timp de o oră am încercat să o fac să privească dincolo de zidul de netrecut din salonul ei de spital. Am început cu lucrurile fundamentale (care în fond nu sunt chiar fundamentale) şi i-am spus cum ar putea să fie paralizia ei cel mai bun loc din care să-L cunoască pe Dumnezeu. „«Opriţi-vă, şi să ştiţi că Eu sunt Dumnezeu», scrie în Psalmul 46:10. Lisa, orele pe care le petreci în patul tău sunt un mod de a te opri înaintea lui Dumnezeu. O mare parte din tine nu se mişcă. Literalmente. Este mereu liniştită. Această linişte care deja face parte din fiinţa ta te poate ajuta să înţelegi lucruri despre Domnul, pe care cei mai mulţi oameni nu reuşesc să le pătrundă niciodată", i-am explicat eu. Liniştea desăvârşită nu este întotdeauna la îndemâna celor care ar aprecia-o cel mai mult, şi adesea nu este apreciată de cei ce o au. Lisa mai avea încă un drum lung de parcurs până când va fi învăţat să se simtă bine în liniştea ei impusă, însă blândeţea din vocea ei m-a încredinţat că păşise deja pe acest drum. Ea urma să înveţe că această linişte nu este doar o absenţă a zgomotului şi a mişcării, ci o stare de veghe spirituală, de receptivitate. Jim Elliot, misionarul care a murit străpuns cu suliţa de indienii auca, a scris: „Oriunde te-ai afla, *fii cu întreaga ta fiinţă acolo.* Trăieşte cu maximă intensitate orice situaţie care crezi că este după voia lui Dumnezeu."[8]
„Destul s-a irosit din viaţa ta, Lisa", i-am spus. „Nu mai irosi nimic din ea. Şi nu-ţi face griji că nu găseşti răspunsuri... Oricum, personal, nu cred că acestea te-ar satisface în acest moment. Foloseşte-ţi timpul pe care îl ai, liniştea pe care ai primit-o. . . foloseşte-le pentru a ajunge să-L cunoşti pe Dumnezeu."
„Dar cum?"
Am zâmbit la întrebarea ei, pentru că ştiam că răspunsul urma să sune atât de simplu, încât ar fi dat impresia că vine din partea unui elev de clasa a doua. „Vorbeşte-I în rugăciune şi lasă-L pe El să-ţi vorbească prin Cuvântul Său."
„Asta-i tot?"
„Asta-i tot."
Lisa mi-a spus că va începe să facă acest lucru, mai ales după ce i-am spus că cele mai slabe rugăciuni ale celor ce suferă pătrund mai adânc în inima lui Dumnezeu. în momentul acela, mi-am imaginat cum îngerii din cer sar de bucurie. Această tânără suferindă de cvadriplegie, dependentă de un aparat care o ajuta să respire, şi care urma să stea întinsă în pat şi să petreacă momente îndelungate în rugăciune, probabil nu-şi dădea seama, dar ea urma să facă lucrarea îngerilor. în definitiv, în cer există îngeri care nu fac nimic altceva decât să-L laude pe Dumnezeu. Din această categorie fac parte serafimii, care proclamă zi şi noapte înaintea lui Dumnezeu: „Sfânt, Sfânt, Sfânt!"

Lisa avea înainte un drum greu, dar atunci când oameni în suferinţă ca ea fac către Dumnezeu un pas, El face o mie spre ei. El întotdeauna le întinde toată mâna. El vrea ca acei ce suferă mult, să primească o glorie şi mai mare.
Ceasul s-a oprit. Universul s-a luminat deodată
şi a crăpat. Şuvoaiele au rupt zăgazul.
îngeri de lumină se cern ca firicelele de aur,

Anunţând chemarea mielului:
„Ridicaţi-vă, voi, cei zdrenţuiţi, care şchiopătaţi,
Orfani şi orbi,
Voi cei loviţi în duh, cântăriţi şi găsiţi fără valoare,
De oameni lepădaţi ca fără de folos. Ridicaţi-vă şi căutaţi
Cununa, tronul, dreptul de întâi născut
Să le moşteniţi.
—Douglas Kaine McKelvey[9]

Cu cât suferinţa este mai mare, cu atât este şi gloria mai mare

Există o relaţie directă între suferinţa de pe pământ şi gloria din cer. Eu nu glorific suferinţa acum. Nu este nimic bun în afecţiunea coloanei vertebrale a Lisei. Nu este nimic de aplaudat când suferim. Problemele sunt reale şi nu neg că suferinţa este grea. Neg doar faptul că aceasta, suferinţa, *contează* în planul general al lucrurilor. Ea este uşoară şi de o clipă *în comparaţie* cu ceea ce răspunsul nostru realizează pentru noi în cer - da, suferinţa este de importanţă vitală pentru gloria viitoare. Aceasta o pune pe Lisa în acea poziţie de invidiat la care m-am referit mai devreme.

Lasă-mă să-ţi explic. Cea mai mare suferinţă de pe pământ a avut loc la Cruce. Şi cea mai mare glorie dată vreodată ca răspuns la suferinţă a fost gloria pe care a primit-o Hristos când S-a înălţat la cer. El a suferit „moarte de cruce. De aceea şi Dumnezeu L-a înălţat nespus de mult" (Filipeni 2:8-9). Există o corespondenţă directă între suferinţă şi glorie.

Joni Eareckson Tada

243

Când mama lui Iacov şi Ioan s-a apropiat de Domnul şi L-a întrebat dacă nu cumva fiii ei s-ar putea bucura de o poziţie privilegiată în împărăţia cerului, Isus i-a răspuns: „Nu ştii ce ceri." Apoi a spus fiilor acesteia: „Puteţi voi să beţi paharul pe care am să-1 beau Eu?"

„Putem", au răspuns ei.

Isus le-a spus: „Este adevărat că veţi bea paharul Meu" (vezi Matei 20:20-23).

Prin aceste cuvinte Isus spunea că, dacă cei ce aleg să-L urmeze doresc să ia parte cu El la gloria Sa, atunci ei vor trebui să ia parte şi la suferinţele Lui. Şi cu cât suferinţa este mai mare, cu atât gloria este mai mare. De aceea apostolul Petru a putut să spună că, în măsura în care cineva suferă, se şi bucură: „. . .Dimpotrivă, *bucuraţi-vă,* întrucât aveţi parte de patimile lui Hristos, *ca să vă bucuraţi şi să vă veseliţi* şi la arătarea slavei Lui" (1 Petru 4:13). Noi ne bucurăm pe pământ. . . ca să ne putem bucura nespus mai mult în ceruri.

Să însemne asta că acei ce suferă foarte mult, fără să murmure, vor avea o aură mai mare în cer? O faţă mai strălucitoare? Nu, ci înseamnă că se vor bucura de o capacitate mai mare de a-L sluji pe Dumnezeu în cer. Cei ce suferă incomparabil mai mult decât alţii, dacă II onorează pe Hristos într-un duh care nu se plânge, vor şi fi glorificaţi la fel de mult.

Sunt sigură că vor exista momente în care Lisa va zâmbi afectat - aşa cum am făcut eu - când va citi Romani 8:18: „Eu socotesc că suferinţele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături de slava viitoare, care are să fie descoperită faţă de noi." Ca şi mine, şi ea îşi va pune aceleaşi întrebări, gândindu-se: *Oare chiar vorbeşte atât de uşor Biblia despre soarta vieţii mele?* Dar atâta timp cât va rămâne la lucrurile esenţiale - stând liniştită şi cunoscându-L pe Dumnezeu prin rugăciune şi Scriptură - va păşi pe drumul drept spre casă. Va fi mai dedicată viitorului decât prezentului. Mai dedicată spiritualului decât materialului. Şi mai dedicată realităţilor eterne decât celor temporare.[10]

244

CERUL... CASA TA ADEVĂRATĂ

Nu pleca încă la cer!

Mai era încă ceva prin care Lisa trebuia să treacă. Eu încă mă mai confrunt cu acest lucru şi pun pariu că şi tu la fel. Cu cât inima îmi este mai ferm ancorată de cer, cu atât mai mult vreau să merg acolo. Acum.

Lucrul la care mă refer nu are nimic de-a face cu faptul că obosesc de multe ori de prea mult stat în scaunul cu rotile sau că mi se înţepeneşte gâtul din cauză că stau toată ziua cu capul ridicat. Ceea ce vreau să spun este că tot mai puţin din inima mea e aici, şi tot mai mult dincolo. Mă identific aici cu apostolul Pavel, care spune în Filipeni 1:21-23: „Căci pentru mine a trăi este Hristos şi a muri este un câştig. Dar dacă trebuie să mai trăiesc în trup, face să trăiesc; şi nu ştiu ce trebuie să aleg. Sunt strâns

din două părţi: aş dori să mă mut şi să fiu împreună cu Hristos, căci ar fi cu mult mai bine; dar, pentru voi, este mai de trebuinţă să rămân în trup."
Asemenea lui Pavel, adesea şi pe mine viaţa aceasta mă atrage, îmi place, sau îmi repugnă. Şi tot ca şi el, îmi dau seama că între această viaţă şi cuvântul „insatisfacţie" se poate pune semnul egal. Sunt sfâşiată între aceste două poziţii. Doresc să plec. Pentru că inima mea a pornit deja înainte, doresc să o urmez spre casă. Dar „este mai de trebuinţă" ca eu, Lisa şi alte mii ca noi „să rămânem în trup". Pentru alţii.
Am încercat un răspuns la întrebarea „de ce" spre finalul conversaţiei mele telefonice cu Lisa. „Faptul că rămâi credincioasă, în pofida lucrurilor de neînţeles, îi ajută pe oameni ca mine şi ca tine mai mult decât îţi dai seama."
„Dar e greu. . . să te gândeşti la alţii. . . când te doare."
„Ştiu." Vocea mea era aproape o şoaptă. „Dar este mai de trebuinţă pentru tine să rămâi în trup. . . este mai de trebuinţă pentru mine şi pentru mulţi alţii care te cunosc mai bine. Cineva pe care-1 cunosc şi care avea o infirmitate, scria odată: «Căci, după cum avem parte din belşug de suferinţele lui Hristos, tot aşa, prin Hristos avem parte din belşug şi de mângâiere. Aşa că, dacă suntem în necaz, suntem pentru mângâierea şi mântuirea voastră; dacă suntem mângâiaţi,

suntem pentru mângâierea voastră, care se arată prin faptul că răbdaţi aceleaşi suferinţe ca şi noi»" (2 Corinteni 1:5-6).
A urmat o pauză lungă la celălalt capăt al firului.
„Faptul că tu rabzi toată această suferinţă. . . înseamnă ceva pentru noi, ceilalţi creştini. Nu vreau să spun că tu inspiri pe cineva. Este mai mult decât atât. . . este o taină. într-un fel, Dumnezeu îi întăreşte pe alţii prin credincioşia ta. Tu poate te simţi ca o povară pentru alţii, dar Dumnezeu vede invers lucrurile. El Se gândeşte că este necesar ca alţii să-ţi poarte de grijă. . . Prin aceasta faci mai mult pentru bunăstarea lor spirituală decât îţi poţi imagina. Mai mult decât atât, totul este trecut în contul tău. în Filipeni 1:25-26, apostolul Pavel, adresându-se unui grup de credincioşi, cărora le spune că exemplul său a constituit pentru ei o inspiraţie, face următoarea afirmaţie: «Şi sunt încredinţat şi ştiu că voi rămânea şi voi trăi cu voi toţi, pentru înaintarea şi bucuria credinţei voastre; pentru ca, prin întoarcerea mea la voi, să aveţi în mine o mare pricină de laudă în Isus Hristos.» Ai reţinut expresia «în mine»? Dacă altora li se întâmplă lucruri bune din *cauza* exemplului pe care îl dai tu, Dumnezeu pune acele lucru în contul tău."
Aici Lisa m-a luat prin surprindere, replicându-mi: „Dar eu. . . nu mai văd pe altcineva. . . Toţi. . . s-au dus. . . Pe tine te pot ajuta. . . dar pe nimeni altcineva."
Spunând aceasta, Lisa evidenţia un alt motiv pentru care Dumnezeu nu o luase încă la cer. Ea trebuia să sufere nu numai spre binele altora, ci şi cu scopul de a spune puterilor nevăzute, domniilor şi stăpânirilor din locurile cereşti despre Dumnezeul ei puternic şi atotveghetor.
„Vezi tu", am continuat eu, „când eram în spital, am avut o prietenă pe nume Denise. A stat în pat opt ani, oarbă şi paralizată. Mult mai rău decât tine sau decât mine. A zăcut acolo în pofida lucrurilor de neînţeles."
A urmat din nou o tăcere lungă la celălalt capăt al firului şi am ştiut că Lisa asculta atentă.

„Denisa a murit după opt ani de stat în patul acela. în mintea mea omenească mi-am spus: «Dumnezeule, ar fi trebuit să o iei acasă la cer mai devreme. . . Ce a însemnat toată lupta ei pentru cele câteva asistente care s-au întâmplat să o cunoască?» Dar apoi am citit Efeseni 3:10 care spune că Dumnezeu Se foloseşte de vieţile noastre ca de o tablă neagră pe care El prezintă lecţii despre Sine însuşi. . . Şi El face asta spre binele îngerilor şi al demonilor. . . poate nu spre binele oamenilor, ci spre cel al miliardelor de fiinţe nevăzute."
Ceva dinamic se întâmplă în cer chiar acum. îngerii şi demonii află lucruri noi despre Dumnezeu. Aceasta se întâmplă când credincioşii îngăduie ca suferinţele prin care trec să fie platforma de pe care sufletele lor să se înalţe spre înălţimile cereşti. Fiecare zi pe care continuăm să o trăim în trupurile acestea înseamnă o muncă rodnică - pentru noi, pentru alţii, pentru gloria lui Dumnezeu şi pentru ostile cereşti.

înainte şi în sus
Suferinţa face acest lucru. Ea ne duce întotdeauna mai adânc şi ne ridică mai sus. întotdeauna înainte şi în sus spre inima cerului.
Lisa şi eu ne-am luat rămas bun una de la alta şi am continuat să ţinem legătura. Ea a început să trăiască împreună cu o prietenă şi să frecventeze un colegiu din zonă. S-a implicat în activitatea din biserica ei şi a început să meargă la studiu biblic. După cinci ani, am pierdut contactul. Cu toate acestea, nu mi-am făcut griji pentru ea, pentru că mi s-a părut că se afla pe drumul bun.
Anul acesta însă am fost realmente şocată când, imediat după ce am terminat de vorbit la o conferinţă, o tânără femeie care era conectată la un ventilator, s-a apropiat, zâmbind, cu scaunul cu rotile de mine. Am ştiut imediat cine era. Lumina din ochii ei m-a încredinţat că era Lisa. Se îndrepta fericită spre casă şi profita cât mai mult de fiecare zi din drumul ei.
Dacă Jeanne Guyon ar fi putut trece peste secole să ajungă la Lisa (imobilizată şi ea în barele şi tijele ei), ar fi salutat-o cu

următoarele cuvinte scrise în celula ei întunecată: „Ce mult ai câştigat, în comparaţie cu cât de puţin ai pierdut! Ai pierdut «creaţia» pentru a-L câştiga pe «Creator». Ai pierdut ceva fără valoare, pentru a câştiga toate lucrurile. Nu te va mai lega nimic, pentru că îl vei moşteni pe Dumnezeu! Măsura în care vei putea cunoaşte viaţa Lui cu adevărat va creşte doar cu puţin. Tot ceea ce ai avut vreodată şi ai pierdut, ţi se va înapoia în Dumnezeu."[12]
Eu şi Lisa am văzut viitorul, iar viitorul suntem noi. Un viitor glorios pentru aceia care, de dragul lui Hristos, suferă fără să se plângă.
Şi viitorul tău este unul glorios. Dumnezeu a pus suferinţa în viaţa ta ca să-ţi aducă aminte că cerul nu este numai pentru viitor; este şi pentru acum, pentru momentul prezent. Cerul se vrea a fi o binecuvântare pentru calea ta şi o sursă de putere în suferinţa prin care treci zi de zi. întâmpin-o fără teamă şi spune-i „Bun venit!".
Nici un cer nu poate coborî la noi, dacă inimile noastre nu-şi găsesc odihna în el astăzi. Primeşte cerul. Nu vom cunoaşte nici o pace în viitor, dacă aceasta nu este mai întâi ascunsă în clipa prezentă atât de scumpă. Primeşte pacea, întunericul lumii nu este decât o umbră. Dincolo de aceasta, la îndemâna noastră, este bucuria. . . Viaţa este un dătător atât de generos, dar noi, apreciindu-i darurile după ambalaj, le aruncăm, considerându-le urâte, grele sau dureroase. îndepărtează ambalajul şi vei găsi sub acesta o splendoare vie, ţesută din iubire, înţelepciune şi putere. întâmpin-o cu bucurie, salut-o şi atinge mâinile îngerului care ţi-o aduce.
Ori de câte ori trecem prin ceea ce numim încercare sau întristare, credeţi-mă, mâna îngerului este acolo, darul este acolo, precum şi minunea unei Prezenţe copleşitoare. La fel şi cu bucuriile noastre: să nu ne satisfacă doar ca simple bucurii. Şi ele ascund daruri divine. Viaţa este atât de plină de sens şi scop, atât de plină de frumuseţe sub ceea ce o acoperă, încât vom descoperi că pământul nu este decât masca sub care se ascunde cerul. Curaj, deci, pentru a vi-l

dori. Asta e tot! Dar curaj avem, după cum şi conştiinţa că suntem peregrini călătorind printr-o ţară necunoscută, în drum spre casă.
—Fra Angelico, 1387-1455[12]

/
10
Destinaţi drumului spre casă
pusul de soare strălucitor de dincolo de munţii de 'coastă m-a făcut să mă opresc din drum în momentul când părăseam birourile JAF Ministries. Am stat lângă maşina mea în parcare şi am urmărit schimbarea nuanţelor de la liliachiu intens la roz şi apoi roşu aprins. Era un apus de soare ostentativ, un caleidoscop parcă puţin impudic, care te invita să-l urmezi dincolo de orizont. Era încă unul din acele momente cereşti, care mă chema insistent nu doar dincolo de

orizont, ci acasă. Am ştiut că nu-l puteam urma. Pentru moment, nu puteam decât să stau şi să mă bucur.
„Să ai o seară plăcută, Joni", mi-au spus zâmbind două colege, îndreptându-se spre maşinile lor.
„Şi voi", le-am răspuns, visând. Apoi parcă m-am trezit şi am adăugat: „Hei, fetelor, staţi. . . Vă vine să credeţi cât de minunat este apusul acesta?"
Prietenele mele s-au oprit şi împreună am stat, în tăcere, cu feţele scăldate în culoare. Aceasta ne învăluia într-un ton incandescent, mângâindu-ne asemenea degetelor lui Midas şi făcând din grupul nostru o statuie de aur unică şi fără grai. Eram legate împreună într-un moment care nu mai aparţinea timpului şi despre care ştiam că pleca de la noi, oricât am fi încercat să-l oprim. Părea să ne dăm seama că trebuia să-l *sorbim cu totul, pentru că nu avea cum să dureze la nesfârşit.*

încet, culorile începeau să pălească. Raze aurii mai încercau ultime zvâcniri de dincolo de munte, în clipa în care ceea ce mai rămăsese din soare aluneca dincolo de creastă. Apoi, s-a dus. Se terminase. Am privit cum cerul se întuneca ameninţător, în vreme ce ceaţa oceanului începea încet să înfăşoare dealurile. Dârdâiam de frig, ne-am salutat şi am plecat fiecare în drumul nostru. Urcându-mă în maşină, mi-am amintit un vers preferat scris de Amy Carmichael: „Vom avea întreaga veşnicie la dispoziţie pentru a sărbători victoriile, şi numai câteva ore înainte de apusul soarelui în care să le câştigăm."
Amy Carmichael ştia multe despre viaţa creştină - şi multe despre apusurile de soare. Ştia că culorile soarelui în apus ne fascinează cu frumuseţea lor, făcându-ne să stăm liniştiţi şi aproape să credem că timpul se opreşte în loc. Apoi, în următoarea clipă, rozul şi aurul care au zăbovit în faţa ochilor noştri, dispar.
De ce sunt întotdeauna surprinsă de cât de *repede* dispar apusurile de soare? Sau de cât de repede trec zilele mele?
Apoi iarăşi, sunt mereu uimită de cât de repede se duce *viaţa.* Privesc un apus, mă urc în maşină, conduc, mă opresc la staţia de benzină, la piaţă, îl ajut pe Ken să pregătească cina şi apoi mă prăbuşesc în pat mult după ce se întunecă. Dimineaţa următoare mă trezesc şi o iau de la capăt. Viaţa mea trece ca o scânteie, ca o clipeală de ochi. Dintr-o dată -uite-aşa - va ajunge la capăt. Se va termina. Frumuseţea trecătoare a tuturor lucrurilor bune din viaţă va dispare.
Soarbe-l cu totul... pentru că nu are cum să dureze la nesfârşit. Curând, mult mai curând decât cred, voi urma acel apus de soare dincolo de orizont şi voi păşi de cealaltă parte, în veşnicie. Şi ştiu că, dacă de acolo voi putea privi peste umăr spre pământ, voi fi uimită că viaţa s-a dus atât de repede. în cer însă nu va mai fi timp să mă gândesc la asta.
Aşa că trebuie să o fac acum.
Acesta este motivul pentru care Dumnezeu ne dă aici şi acum astfel de momente în care uităm cu totul de timp,

atingând acea coardă sensibilă a inimii noastre, în care vibrează ecoul veşniciei. El parcă ne cheamă din această lume cu acea melodie care revine obsesiv, şi aceasta se întâmplă când ne aflăm în braţele celui sau celei pe care o iubim, sau când privim un copilaş cum râde, sau când ne bucurăm citind un verset biblic care prinde viaţă în inima noastră. Când plângem la auzul unui cor cântând un imn triumfător. Când admirăm un apus de soare sau cerul înstelat.
Clipe ca acestea ne înalţă inima la cer. Momentele în care suntem mai ascultători ca niciodată, răbdăm în loc să ne plângem şi când îi dăm glorie lui Dumnezeu, chiar dacă trecem prin momente dificile. Amy Carmichael numeşte aceasta „câştigarea victoriei" în cele câteva ore pe care le avem la dispoziţie înainte de apusul soarelui.
„Luaţi seama, deci, să umblaţi cu băgare de seamă, nu ca nişte neînţelepţi, ci nişte înţelepţi", răsună Efeseni 5:15. Zilele zboară, orele se scurg şi, înainte să ne dăm seama, nu vom mai avea nici o şansă

de a ne demonstra iubirea pentru Isus prin ascultarea noastră. Şi înapoi nu ne vom mai putea întoarce... să construim cu aur, argint şi pietre scumpe.
Pentru că soarele va apune.

Asfinţit: Nu departe de trecerea spre cer

Nimeni nu preţuieşte apusurile de soare ca mama mea. Lindy, aşa cum o numesc prietenele, seamănă cu mine prin aceea că lasă totul baltă pentru a putea privi un apus de soare, în timpul verii, ea are un ritual al ei: către sfârşitul după-amiezii, îşi trage un scaun pe veranda din spatele casei şi începe să-şi soarbă încet cafeaua, în timp ce priveşte cum soarele dispare dincolo de Golful Sinepuxen, pe coasta de vest a Maryland-ului. Apoi priveşte cum asfinţitul face loc miilor de stele strălucitoare care se întind de la o margine a cerului la cealaltă. îi place să privească cerul şi, ori de câte ori e lună plină, mă sună să nu pierd spectacolul.
Mama este conştientă de scurtimea zilelor. La vârsta de optzeci şi unu de ani ea a văzut mii de apusuri de soare şi ştie

sigur că până şi cea mai însorită zi îşi are asfinţitul ei. Pentru ea umbrele sunt mai lungi şi vin mai repede, şi aerul nu mai este atât de cald. Cele mai bune ore ale ei în care a putut zidi cu aur, argint şi pietre scumpe aproape au trecut, şi acum ea se află la apusul vieţii. Lindy ştie că se apropie de asfinţit. Dar chiar şi la asfinţitul vieţii, cu toate că mama este în vârstă, ea pare atât de. . . *tânăr-ăl*
Sunt convinsă că este aşa, pentru că şi acum continuă să privească şi să se concentreze la ceva care se află cu mult deasupra poverii anilor pe care-i duce şi a problemelor pe care i le fac arterele. Pentru că, la urma urmei, a trăi în locurile cereşti înseamnă a trăi într-un fel de absenţă a timpului. Oamenii care privesc sus şi văd dincolo de anii care îi gârbovesc tot mai mult îşi lărgesc sufletele cu veşnicia. Ei răspândesc în jur ceva ce aduce a veşnicie, şi par că au scăpat de sub tirania timpului. Au aerul a ceva etern, nu vremelnic, şi ştiu că fiecare an îi apropie mai mult de cer, care, la rândul lui, le insuflă în inimă mai multă tinereţe.
Nu trebuie să încerci să afli de la mama mea câţi ani are, după cum nu trebuie să faci acelaşi lucru cu una din prietenele mele, Alice Mclntire. Cu toate că se află clar la asfinţit, mama nu-şi va spune vârsta, pentru că, spune ea: „Orice femeie care îşi spune vârsta, va spune orice." Alice - despre care, pot cel puţin să spun, este mai în vârstă decât mama - se bucură să privească în sus, cu toate că umbrele cad tot mai lungi şi mai des. Ani de-a rândul inima ei a bătut în ritm cu inima Mântuitorului ei, şi uneori pare că-şi înclină capul de parcă ar prinde armoniile sărbătorii din cer. Nu m-ar surprinde dacă aş afla că este chiar aşa. Are o ureche parcă formată pentru tot ceea ce este festiv. Ea trăieşte şi admiră aceste lucruri chiar şi după opt decenii. Alice ştie că va avea toată veşnicia să se bucure de victorii, aşa că profită cât mai mult de aceste momente pe care i le oferă anii apusului ei de soare. încă mai ţine studiu biblic pentru femei şi o face acest lucru în timp ce se îmbracă extrem de elegant.

Studiile ei biblice nu ar fi complete fără cel mai bun serviciu de porţelan şi feţe de masă imaculate pentru cafeaua şi prăjiturile care urmează după aceea. Energia, umorul şi stilul Alicei mă uimesc, şi odată i-am spus: „Tu trebuie că aştepţi cu mare nerăbdare cerul", la care ea mi-a răspuns: „Ah, scumpo, da, dar sper să fiu pe-aici pe undeva, când Se va întoarce Isus... Niciodată nu mi-a plăcut să pierd o petrecere bună."
Alice continuă să privească în sus. De aceea a rămas atât de tânără (la fel ca mama mea). Orice creştin care continuă să privească în sus îşi lărgeşte capacitatea inimii pentru cer. Şi nu pare mai bătrân, ci mai tânăr.
Dr. Sherwood Wirt, editor emerit al revistei *Decision,* este şi el în şir cu Alice Mclntire şi, asemenea ei, are un aer de tinereţe. „De obicei oamenii vorbesc despre «transformările» pe care le aduce vârsta în termenii lucrurilor exterioare, cum ar fi rărirea părului şi protezele auditive. Am acum optzeci şi trei de ani şi vreau să mărturisesc că în interior, acolo unde trăiesc, vârsta nu înseamnă nimic. Sunt aceeaşi persoană care am fost la douăzeci, patruzeci şi şase sau şaizeci şi cinci de ani."[1]
Nu am nouăzeci sau optzeci de ani, dar aş putea spune acelaşi lucru. Mă simt foarte tânără înlăuntrul meu - undeva la doisprezece sau treisprezece ani. Parcă aş fi o fetiţă. O fetiţă ca mama mea, care încă se grăbeşte să iasă afară şi să privească cerul. Sau ca Alice, care îşi alege de pe raft ultimele modele de

articole vestimentare. Sau ca Dr. Wirt, care te uimeşte de fiecare dată cu acea licărire din ochii lui albaştri. Ne simţim tineri când uităm de lucrurile trecătoare şi ne concentrăm asupra celor veşnice - aşa fac copiii, care nu au noţiunea timpului, şi aşa este împărăţia cerului.
Oamenii de felul acesta înţeleg că timpul nu este mediul lor natural. Ei îşi dau seama că sunt fiinţe spirituale, care doar pentru o perioadă limitată cunosc experienţa dimensiunii fizice. Pentru ei timpul nu este atât de mult un duşman care îi pândeşte, cât o trecere - chiar dificilă - spre o veşnicie mai strălucitoare şi mai bună.

Când trecerea e dureroasă

Asfinţitul poate fi frumos, dar nu neapărat uşor.
Această trecere din urmă poate fi pentru mama mea, pentru Alice sau pentru Dr. Wirt, rapidă şi plăcută, dar nu există nici o garanţie că lucrurile se vor petrece aşa. Pentru mulţi, ea este neplăcută şi dureroasă.
Aşa a fost pentru Billie Barrows, soţia lui Cliff Barrows. Mai mult de patruzeci de ani ei au muncit alături de Dr. Graham, plini de entuziasm pentru viaţă şi zel pentru lupta dreaptă. Zelul acesta a însufleţit-o pe Billie şi în ultimii săi nouă ani de viaţă, când a luptat curajoasă împotriva cancerului la sân care s-a extins la ficat, oase şi în cele din urmă la creier. Ea a ales calea spre cer şi şi-a păstrat perspectiva fericită, întărindu-şi trupul cu leacul unei inimi bucuroase, dar şi cu o dietă formată din vitamine, diferite ceaiuri şi suc de sfeclă şi morcovi. Dar, chiar şi după cinci tratamente chimioterapeu-tice, Billie nu a putut învinge boala.
înconjurată de o familie iubitoare, sprijinită în rugăciune şi susţinută de un spirit luptător, trecerea ei ar fi trebuit să fie una model - într-o linişte minunată, cu căleşti legănate uşor, în care îngerii vin discret să o ducă acasă. Nu a fost însă aşa. A fost o luptă cu trântiri şi târâri pe ringul principal, cu momente de teroare, de atac fără milă.
De cinci ori, fiii şi fiicele ei au zburat din colţurile îndepărtate ale ţării pentru a sta alături de tatăl lor lângă patul lui Billie. *De data aceasta sigur Dumnezeu* o *va lua pe mama acasă,* se gândeau ei. Dar ceasul acesta nu venea nici atunci. în ultimele două săptămâni, bucuria lui Billie, care fusese o aşa mare însufleţire pentru Cliff, prieteni, medici şi familie, a fost redusă la tăcere de ticăitul fiecărui minut dureros care nu mai aducea eliberarea.
Patul de moarte nu a fost un loc de binecuvântare pentru Billie, însă a devenit un loc de binecuvântare pentru familie. Cliff, împreună cu fiii şi fiicele sale, rudele prin alianţă şi nepoţii, au descoperit o binecuvântare adâncă şi îmbelşugată în a fi laolaltă. Nu în jurul unei mese de sărbătoare, cu râsete şi

voie bună, ci în jurul unui pat de durere, care le-a oferit însă momente de dragoste şi reconciliere. Cu toate că Billie nu mai putea comunica, lacrimile mari care-i curgeau pe obraz chiar înainte de a muri, spuneau tot. In cele din urmă, eliberarea binecuvântată a venit. Billie părăsea ţara morţii, pentru ţara vieţii.
La scurtă vreme după înmormântarea lui Billie, am sunat-o pe fiica ei, Bonnie. Am vorbit despre agonia sfâşietoare a acelor ultime zile. „Joni, creştinii nu ar trebui să vorbească frumos despre moarte. Aceasta este efortul ultim al lui Satan şi el încearcă să o facă cât poate mai îngrozitoare."
A urmat o pauză lungă.
„Dar Dumnezeu are ultimul cuvânt. învierea. Şi la mormânt noi am putut să cântăm - de fapt, continuăm să cântăm în fiecare zi -
«Să ne avântăm acolo unde ne conduce Hristos,
Urmând slăvită noastră Căpetenie,
Creaţi ca El, ca El înviem,
Ale noastre sunt crucea, mormântul şi slava.»"
După vocea lui Bonnie, parcă îi şi vedeam zâmbetul, şi nu mi-â fost greu să-mi imaginez acelaşi zâmbet printre lacrimi, când ea şi familia ei au plecat de lângă mormânt, cântând acel imn al victoriei: „Hristos, Domnul, astăzi a înviat".
După ce am închis telefonul, m-am gândit la Corrie ten Boom, femeia olandeză care a fost trimisă

într-un lagăr de concentrare nazist pentru că a ascuns familii de evrei. La câţiva ani după ce a fost eliberată, însoţitoarea ei, Pam Rosewell, a început să stea lângă patul ei, pentru că Tanti Corrie era acum bătrână şi suferindă. Privind cum mintea şi trupul lui Corrie slăbeau, semănând tot mai puţin cu ce fuseseră odată, Pam s-a întrebat - aşa cum o făcuseră şi membrii familiei lui Billie - de ce nu o luase Dumnezeu pe Tanti Corrie acasă mai devreme. Tot Pam spunea după înmormântarea prietenei sale: „Fiecare zi pe care a trăit-o a fost o victorie asupra diavolului... Acesta ar fi vrut să o vadă moartă în urmă cu cincizeci de ani, la Ravensbruck, pentru că simplul fapt de a trăi, fără să facă

vreu lucru, doar să respire, a fost un triumf pentru ea. Dacă ultimii ei ani nu au influenţat nici o persoană de pe pământ şi dacă singurul motiv pentru care Dumnezeu a îngăduit să rămână pe pământ a fost să dea zilnic stăpânirilor din locurile cereşti o declaraţie tacită că «Isus este biruitor», atunci tăcerea ei a avut într-adevăr un rost."

A existat ceva de valoare eternă care să fie înregistrat în contul lui Billie, în faptul că a supravieţuit cu câteva luni şi săptămâni mai mult? Au fost la lucru realităţile divine nevăzute? Realităţi pe care familia Barrows nu a putut să le identifice prin vălul opac al suferinţei? Probabil gloria lui Dumnezeu va fi în cele din urmă mai strălucitoare, datorită credinţei familiei care s-a întărit la marginea patului ei - o victorie care va fi trecută în contul lui Billie. Zilele în care era pe moarte s-ar putea să fi fost triste, însă ea s-a trudit să facă tot ce a putut ea mai bine. Trupul ei a ascultat îndemnul la viaţă dat de Dumnezeu. Şi poate aceea - fără intenţia de a fascina -a fost o victorie.

In toată suferinţa lor, nici Tanti Corrie şi nici Billie nu şi-au pierdut tăria.

Stau pe malul mării. în apropiere, o corabie îşi întinde
pânzele albe în bătaia vântului de dimineaţă şi se avântă
în oceanul albastru. E un simbol al frumuseţii şi tăriei,
iar eu stau şi-o urmăresc până când se mai mişcă abia ca
o fărâmă de nor alb, exact unde marea şi cerul ajung să
fie una. Apoi, cineva de lângă mine strigă: „Priviţi! A dispărut." A dispărut unde? A dispărut din vederea mea -atâta tot. Ea este încă la fel de mare în catarg, carcasă şi vergă, cum a fost când a plecat de lângă mine, şi la fel de puternică să-i ducă la destinaţie pe oamenii aflaţi la bordul ei. Dimensiunea ei redusă este în mine, nu în ea. Şi
chiar când cineva de lângă mine spune: „Priviţi! A
dispărut!", există alţi ochi care o *privesc cum se apropie*
şi alte voci gata să înalţe strigătul de bucurie: „ Uite-o că
vine!" Şi acesta este Sfârşitul!

—Autor necunoscut
Joni Eareckson Tada

Mă uit la trupul meu care decade şi mă întreb cum mă voi apropia eu de ultima trecere. Va fi scurtă şi uşoară? Sau lungă şi agonizantă? Va putea soţul meu să-mi poarte de grijă? Sau cvadriplegia mea va necesita internarea într-un sanatoriu? Nu mă tem de moarte atât de mult pe cât mă tem să mor. Indiferent dacă va fi o trecere dureroasă şi prelungită sau una plină de pace într-o noapte, sunt mângâiată într-un mod ciudat la gândul că slujitorul nu trebuie să se aştepte să sufere mai puţin decât Stăpânul său. Nu există o pace sfântă în moarte. Teologul Alexander Schmemann scria în *For the Life of the World [Pentru viaţa lumii],* cartea sa devenită clasică de-acum: „Numai dacă Hristos este viaţa, este moartea ceea ce creştinismul afirmă că este, adică un duşman care să fie nimicit, nu o «taină» care să fie explicată."[2] Chiar şi pământul se va zgudui când se va transforma o dată cu ultimele sale dureri ale naşterii, înainte de a apărea un cer nou şi un pământ nou. Toate seminţele - fie de plantă, om sau planetă - trebuie să moară. Iar apoi, vine secerişul.

Intre moarte şi înviere

Până la seceriş, Billie şi Tanti Corrie, care acum sunt în cer, nu se află într-o poziţie mai lipsită de importanţă. Ele au câştigat enorm, imediat ce au trecut de pe pământul celor morţi pe pământul celor vii. în 2 Corinteni 5:8 se spune că „ne place mult mai mult să părăsim trupul acesta ca să fim acasă la Domnul". Chiar acum, Billie şi Corrie nu se află în prezenţa Domnului într-un fel de stare de adormire a sufletului; ele sunt „acasă" la Domnul, în cel mai bun sens al cuvântului. Ele sunt în viaţă, treze, conştiente şi pline de bucuria de a fi ajuns acasă. In casa în care se află acum, ele se simt plăcut şi

binevenite, pentru că este locul de care aparţin. Cine s-ar apuca să măsoare plinătatea semnificaţiei acestui cuvânt: „acasă"!
Mai există un mod în care sfinţii care părăsesc viaţa aceasta nu ajung într-o poziţie mai lipsită de importanţă, şi un indiciu în acest sens se află în Luca 16:19-31. Aici Isus nu prezintă o

pildă, ci o uimitoare situaţie de viaţă reală, care are loc după moartea unui cerşetor pe nume Lazăr şi a unui om bogat. Omul bogat era foarte conştient că a ajuns în iad, după cum era conştient şi de condiţia fraţilor săi care rămăseseră pe pământ, şi dorea cu disperare să-şi prevină familia. El simţea, vedea, se ruga, îşi amintea şi dorea. Părerea mea? Dacă sufletele pierdute pot să simtă şi să le doară pentru alţii, cu cât mai mult pot face aceste lucruri cei ce au murit în credinţă!
Tanti Corrie şi Billie se află acum cu Domnul Gloriei şi al Iubirii. Cât de profund trebuie să simtă ele, să se roage şi să vadă! Cât de înflăcărată trebuie să fie dragostea lor! Să fie posibil ca acei pe care i-am iubit şi care acum se află în glorie să ne iubească de acolo de unde sunt? Oare se roagă ei pentru noi acum? Dragostea nu moare; ea nu poate muri pentru că nu se stinge. Dragostea este o parte a fiinţei unui sfânt care părăseşte acest pământ, nu a trupului, ci a persoanei lui. Sunt convinsă că Billie îl iubeşte acum pe soţul ei Cliff cu o dragoste mai curată, mai sfântă şi mai puternică decât a existat vreodată pe pământ. Şi chiar dacă poate vedea greşelile, gafele şi lacrimile celor pe care îi iubeşte pe pământ, ea are avantajul unei perspective prin prisma sfârşitului de lume, şi imaginea pe care o vede este una mai cuprinzătoare.
în cer nu vom pierde, pentru că „a muri este un câştig". Nu vom fi mai puţin, ci mai mult. Când murim, nu intrăm într-o stare de letargie a sufletului, nici în purgatoriu, şi cu siguranţă nu devenim inconştienţi. Suntem acasă cu Domnul! Acasă!

Apoi, învierea şi odihna

Apoi, într-o zi, învierea. „Să învie dar morţii Tăi! Să se scoale trupurile cele moarte! Treziţi-vă şi săriţi de bucurie, cei ce locuiţi în ţărână! Căci rouă Ta este o rouă dătătoare de viaţă, şi pământul va scoate iarăşi afară pe cei morţi" (Isaia 26:19).

Vălul de pe această realitate divină nevăzută a fost dat la o parte pentru mine într-o după-amiază neobişnuită de duminică. Soacra mea cumpărase cu puţin timp în urmă o parcelă într-un cimitir numit Forest Lawn. Ea nu a semnat totuşi hârtiile, aşteptând ca eu şi Ken să vedem locul şi să ne dăm acordul. „Chiar trebuie să facem acest lucru?", m-am plâns uşor lui Ken. Erau cu siguranţă alte lucruri mai bune de făcut în acea după-amiază de duminică.
Jucând rolul unei soţii supuse, l-am însoţit pe Ken până la Forest Lawn, am privit locul unde urma să fiu înmormântată, şi care se afla amplasat într-o secţiune a cimitirului numită „Pinii foşnitori", şi am ascultat-o pe femeia de la cadastru care se ocupa cu vânzarea terenului, spunându-mi că, cu capul „aici" şi picioarele „acolo", urma să am o panoramă splendidă asupra văii şi munţilor din depărtare.
„Aşa ceva e important", i-am răspuns. Şi i-am mai spus că nu aveam de gând să zac acolo prea mult.
în timp ce femeia de la cadastru şi soacra mea discutau despre întocmirea actelor, eu am privit în jur la sutele de pietre funerare. Deodată mi-am dat seama, şocată, de faptul că stăteam tocmai pe locul în care trupul meu va învia, dacă aş fi murit înainte să vină Hristos. Momentele petrecute pe acea coastă înverzită au făcut mai mult pentru a aprinde în mine realitatea învierii decât dacă aş fi ascultat predici sau aş fi citit eseuri cu acest subiect. într-o zi, făpturile reale se vor întoarce în mormintele reale şi se vor uni din nou pentru a învia.
Şi apoi, cerul.
Apoi, odihna.
Nu odihna inactivităţii, ci mă voi odihni de durere, îngrijorare şi dezamăgire. Nu mă aflu acum decât la o vârstă mijlocie, dar, ca mulţi dintre prietenii mei care s-au trudit ani îndelungaţi pe acest pământ, şi eu sunt gata de odihnă. Nu va mai trebui să lupt împotriva păcatului. Şi nici să-mi mai storc sufletul. Nu va mai trebui să lupt cu diavolul. Nu mă voi mai prăbuşi în pat după o zi istovitoare, doar pentru a prinde câteva

ore de somn, înainte de-a mă trezi şi s-o iau de la capăt. „Rămâne dar o odihnă ca cea de Sabat pentru poporul lui Dumnezeu" (Evrei 4:9).
Singur acest gând face truda pământească nu numai suportabilă, dar şi mai uşoară. îmi amintesc cum, după ce goneam călare ore întregi ca să verific porţile şi gardurile de la fermă, calul meu era epuizat şi ud de transpiraţie, iar capul îi atârna în jos. Atunci trebuia să-1 îndemn să-şi mai pună o copită obosită în faţa celeilalte. Apoi, imediat ce simţea un iz de casă sau recunoştea ţarcurile de pe propriul izlaz, ciulea urechile şi zorea pasul. Cu cât ne apropiam mai mult de grajd, cu atât trapul lui era mai viu. După ce îi luam repede şaua, alerga fericit prin ţarc şi sorbea de câteva ori adânc din jgheab. Cât de mult se bucură un animal să ajungă acasă, să se poată odihni!
Cât de bine va fi pentru noi să ne odihnim, să fim acasă!
Probabil că autorii Bibliei - dintre care unii au fost împroşcaţi cu pietre, alţii au zăcut cu lanţuri la picioare prin închisori - au avut în minte această odihnă, o odihnă care le-a redat energia şi le-a zorit pasul. Ei au scris încurajări minunate, precum: „Să ne grăbim, dar, să intrăm în odihna aceasta", „Văzând că vremea s-a scurtat. . . daţi-vă şi voi toate silinţele..." şi „Răscumpăraţi vremea, căci zilele sunt rele". Munca obositoare li s-a părut acestora floare la ureche în comparaţie cu odihna glorioasă în care urmau să intre.

Apucă Ziua!

Soarele apune. Nu ne-au mai rămas decât câteva ore în care putem câştiga victoriile cereşti.
Eu cred că suntem la amurgul greutăţilor noastre, ca de altfel şi la amurgul istoriei lumii. Şi mai cred că vremea s-a scurtat. Cuvintele mele de încheiere pentru voi sunt: „Răscumpăraţi vremea!" (Coloseni 4:5). Este ceea ce fac Alice şi mama mea, şi ceea ce au făcut Billie şi Tanti Corrie în acei ultimi ani din viaţa lor, marcaţi de durere. Dacă am putea auzi îndemnul acesta rostit de Amy Carmichael însăşi, probabil că

am înţelege urgenţa câştigării victoriilor pentru Hristos în aceste ultime câteva ore de dinaintea apusului de soare.
Am încercat să prezint această perspectivă a „sfârşitului lumii" lui Kim, o tânără creştină suferindă de maladia Lou Gehrig [o boală a sistemului nervos, în care degenerarea neuronilor localizaţi la nivelul creierului şi al măduvei spinării conduce la atrofierea şi paralizia muşchilor; n.tr.] şi care oscila între a începe sau nu o terapie bazată pe respiraţie artificială. Ea nu era sigură dacă acest lucru ar fi ajutat-o să trăiască mai departe, sau dacă doar i-ar fi amânat cu încă puţin moartea. Am discutat despre impactul pe care decizia pe care urma s-o ia ar fi afectat-o nu doar pe ea, ci şi cercul larg al membrilor familiei şi al prietenilor ei. Am discutat şi despre aspectele bolii ei, ca şi despre faptul dacă într-adevăr se afla foarte aproape de moarte. Apoi am continuat discutând despre diferenţa dintre egoism şi altruism.
Am murmurat repede o rugăciune, cerându-I lui Dumnezeu să mă ajute să fiu cât mai sensibilă cu putinţă şi apoi i-am spus lui Kim: „Dacă poţi răspunde acestor întrebări dintr-o conştiinţă stăpânită de Duhul lui Dumnezeu, atunci nu cred că decizia pe care o vei lua va fi greşită. Insă între aceste două variante, poate fi una mai bună. Şi, ca să te ajut, dă-mi voie să-ţi citesc un ultim verset elocvent din 2 Petru 3:8.
Versetul începe astfel: «Dar, preaiubiţilor, să nu uitaţi un lucru. . .» Probabil ştii de la şcoala duminicală că ceea ce vrea Petru să spună în continuare este extrem de important, aşa cum spunea şi Isus: «Adevărat, adevărat. . .». Şi el continuă: «pentru Domnul, o zi este ca o mie de ani şi o mie de ani sunt ca o zi.»"
I-am explicat lui Kim de ce versetul acela era atât de important. Cu toţii am auzit spunându-se adesea că Dumnezeu priveşte la ultimele două mii de ani doar ca la două zile care au trecut, însă câţi dintre noi s-au gândit la următoarea jumătate a versetului? La partea în care se spune că fiecare zi este ca o mie de ani? Există aici puţină matematică divină, o formulă prin care suntem asiguraţi că fiecare zi este o şansă de a

investi în o mie de ani de veşnicie, care, să recunoaştem, valorează incomparabil mai mult. Dumnezeu ne dă o felie de douăzeci şi patru de ore în care să fructificăm la maximum fiecare oportunitate, care

oportunitate va avea consecinţe veşnice.
Modul în care ne petrecem - şi aici mă refer şi la cazul lui Kim - orele şi momentele contează. Contează mult mai mult decât ne dăm seama. I-am sugerat lui Kim că ar trebui să zâmbească şi să spună „mulţumesc" când mama ei îi injectează lichidul pentru masa de prânz în tub. Este un mod de a profita la maximum de o ocazie şi ar putea avea ca rezultat 359 de ani de beneficiu veşnic pentru ea, pentru mama ei şi gloria lui Dumnezeu. Kim a râs puţin când i-am spus aceasta. „Şi când îţi muşti limba ca să nu te plângi de ceva, acest lucru ar putea însemna 500 de ani de binecuvântări şi glorie veşnică!" Ce mod extraordinar pentru această tânără de a-şi trăi zilele care i-au mai rămas! Şi chiar dacă Kim nu mai trăia decât două săptămâni cu această perspectivă cerească, această foarte scurtă perioadă ar fi însemnat paisprezece mii de ani în ceruri. Dacă mai trăia o lună, aceasta ar fi echivalat cu treizeci de mii de ani de investiţie cerească.
Nu spun că fiecare zi de aici echivalează exact cu o mie de ani dincolo. Nu uita, cerul are un alt fel de timp. în cer, timpul *există,* pur şi simplu. Scopul cu care am folosit 2 Petru 3:8 a fost doar de a da o semnificaţie cerească orelor pământeşti ale lui Kim.
Nu e de mirare că Psalmul 90:12 spune: „Invaţă-ne să ne numărăm bine zilele, ca să căpătăm o inimă înţeleaptă!" Acesta este felul de înţelepciune pe care Dumnezeu vrea să o practici în feliile tale de douăzeci şi patru de ore. Acesta este felul de înţelepciune care îţi îndreaptă inima înainte spre cer.
Ah, dacă am înţelege cât de scurtă este viaţa! în Iacov 4:14 se spune: „Căci ce este viaţa voastră? Nu sunteţi decât un abur, care se arată puţintel şi apoi piere..." Şi, dacă mai avem nevoie de o avertizare în acest sens, să citim şi Isaia 40:6-7: „Orice făptură este ca iarba, şi toată strălucirea ei ca floarea

de pe câmp. în adevăr, poporul este ca iarba." Dacă aşa stau lucrurile, să ne dă toate silinţele. Zilele sunt rele. Răscumpăraţi vremea.
Fructifică la maximum timpul ce ţi-a fost dat.

Vino acasă!

Da, cu cât îmbătrânesc mai mult, cu atât mă simt mai tânără. Cu cât timpul zboară mai repede, cu atât orele mele devin mai preţioase. în unele zile mă simt de parcă aş putea fi chemată Acasă în orice moment.
Mi s-a întâmplat să am acest sentiment al chemării acasă când mă jucam printre copacii din spatele casei noastre, îndată ce ajungem acasă de la şcoală, şi până ce mama pregătea masa, îmi lăsam lucrurile în camera mea şi o tuleam afară pe uşa din dos ca să mă joc leapşa cu Kathy şi cu câţiva copii din vecini. Strigam unii după alţii, iar strigătele noastre răsunau printre stejarii înalţi. Totul răsuna, totul avea ecou -ciripitul păsărilor, huruitul unei maşini vechi de tuns iarba, trântitul porţii de la stradă. Jocul nostru era atât de captivant, încât trecea o oră şi cu greu îmi dădeam seama de lucrul acesta. Abia observam razele soarelui ce apunea, crestând umbre prelungi printre copaci. Atunci, Kathy şi cu mine ştiam că peste puţină vreme mama urma să ne cheme în casă.
Interesant este că rareori mergeam singură acasă, fără să fiu chemată. Preferam să aud sunetul vocii tatei sau a mamei prin mâinile făcute căuş, strigându-mă pe nume. Nu la mult timp după ce speram că mă vor chema, auzeam sunetul familiar al clopoţelului de la uşa din dos, care anunţa că cina era pregătită.
„Cina este gata. . . E timpul să veniţi acasă!" Este ciudat cum de pot să aud şi acum vocea mamei. Aproape că mă face să plâng; nu-mi trebuia mult să mă facă să plâng şi când eram copil. Sunetul clopoţelului. . . foşnetul pădurii. . . bucuria care-mi umplea inima când simţeam dragostea celor dragi din casă, căldura familiei. . . fără să mai vorbesc de puiul prăjit şi pireul de cartofi, savurate lângă

şemineul din sufragerie. Şi de multe ori vara, după ce masa era strânsă şi desertul servit, ne mutam în curtea din spate şi priveam cum apune soarele.
„Uite cum se duce. . ."
„Aproape a dispărut. . . nu se mai vede decât puţin din el."
Obişnuiam să ne luăm la întrecere: care era ultimul care vedea soarele dispărând dincolo de linia orizontului.
Apoi, aşteptam până apăreau stelele, după care încercam să găsim pe cer constelaţiile. Până apăreau

stelele cântam cu toţii imnuri. A fost tot ce mi-am putut dori ca şi copil. Şi iată-mă acum, adult, încă mai caut pe cer Carul Mare, cântând melodii cereşti şi câştigând victorii până când amurgul pământului va face loc zorilor veşniciei.
Cele mai multe dintre lucrurile care mi-au stăpânit sufletul au fost ecouri care s-au stins îndată ce mi-au atins urechea. Dar ecoul acelui sunet de clopoţel care ne chema la cină, acum, după atâţia ani, nu s-a stins, ci parcă este şi mai puternic.
Când aşa ceva i se întâmplă oricăruia dintre noi, când acele întrezăriri care amplifică aşteptarea, acele promisiuni niciodată îndeplinite îşi găsesc totuşi împlinirea în anii maturităţii noastre, atunci ştim că am găsit lucrul după ce am tânjit atât de mult. Şi atunci putem spune, dincolo de orice umbră de îndoială: „Iată, în sfârşit, lucrul pentru care am fost creat... aceasta este vindecarea de durerea veche."
De aceea, pentru mine, ecourile se aud tot mai tare. Ele se combină cu vocea plină şi profundă a Cuiva care mă cheamă de undeva, de foarte aproape:
Dulce §i duios Isus ne cheamă,
Te cheamă pe tine, mă cheamă pe mine;
Vezi, la porţi El stă şi se uită,
Se uită după tine şi după mine.
Veniţi Acasă, veniţi Acasă,
Voi, cei obosiţi, veniţi Acasă;
Sincer şi duios Isus cheamă,
Cheamă, o, păcătos, vino Acasă![3]
Cu ani în urmă, după ce am rămas paralizată în urma unui accident de plonjare, lumea mea s-a redus la lucrurile elementare, în cei doi ani în care am zăcut pe un pat de spital, pe cearşafuri apretate, înconjurată de o echipă de medici, îmbrăcată şi aceasta în halate la fel de apretate, am trăit într-un mediu steril, nefăcând aproape nimic decât să mănânc, să respir şi să dorm. Am avut tot timpul din lume să pun întrebări despre Dumnezeu.
Probabil că prietenii care m-au vizitat s-au gândit că eram prea filozofică. Ei însă nu se confruntau cu întrebările mai mari decât viaţa, care mă chinuiau pe mine: „Care este rostul vieţii?" şi „încotro ne îndreptăm cu toţii?" Obsedată de acestea şi îndurerată, mi-am dat seama că viaţa trebuie să însemne mai mult decât simpla existenţă biologică.
Atunci a fost prima dată când am stat faţă în faţă cu Dumnezeul Bibliei. Am hotărât că era mai bine să-mi las toate întrebările în seama Lui, în loc să ridic din umeri şi să-I întorc spatele. Acei doi ani petrecuţi în spital au fost ca o lungă lecţie de întrebări şi răspunsuri.
Cerul... casa ta adevărată este, în parte, un rezultat a acelei perioade de întrebări. Care este rostul vieţii? Acela de a-L cunoaşte şi glorifica pe Dumnezeu. încotro ne îndreptăm cu toţii? Să ne bucurăm de El pentru totdeauna. . . cel puţin cei care îl cunosc.
Dorinţa inimii mele este ca şi tu să-L cunoşti şi să te bucuri de El, pentru totdeauna. Şi, dacă inima ţi-a fost înflăcărată de lucrurile pe care le-ai citit în aceste pagini, dacă ai perceput în